

OBAVIJESTI VOJNOG ORDINARIJATA
Službeno glasilo Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj

Izdavač:

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj
Zagreb, Ksaverska cesta, tel: 01/46 70 660, 46 70 659, (37 84 489-MORH)
faks: 01/46 70 662
www.vojni-ordinarijat.hr
e-pošta: vojni.ordinarijat@morh.hr

Odgovara:

Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij

Uredio:

Mladen Čobanović

KORIZMENA PORUKA VOJNOG ORDINARIJA	5
SVETA STOLICA	
“Ustani! Idi! Tvoja te vjera spasila!” (Lk 17, 19)	7
Odgajati mlade za pravdu i mir	9
Dođi, spasi nas!	13
Šutnja i Riječ: put evangelizacije	14
HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA	
Izjava Komisije HBK “Iustitia et pax” o odlikovanju Drage Hedla	16
Dijete je osoba i dar	16
Poruka hrvatskih biskupa pred referendum o pristupanju Hrvatske Europskoj uniji	17
Priopćenje s Izvanrednoga plenarnog zasjedanja HBK	18
Poruka za Dan posvećenog života	19
Priopćenje s XIV. redovnog godišnjeg zajedničkog zasjedanja BK BIH i HBK	20
VOJNA BISKUPIJA	
DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU	22
IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI	22
Božićno primanje vojnog biskupa	22
Čestitka vojnog biskupa mons. Jezerinca prigodom božićnog primanja	23
Čestitka generalnog vikara o. Jakova prigodom božićnog primanja	24
Božić je velika poruka nade i radosti	27
Božićno slavlje u kapeli Vojnog ordinarijata	27
Ministar obrane posjetio vojnog biskupa	28
Proslava svetkovine Marije Bogorodice u Vojnom ordinarijatu	28
Božićni blagoslov u MORH-u i GS OS RH	29
Blagoslov u središtu Vojnog ordinarijata	29
Susret vojnog ordinarija s predsjednikom Uprave HRT-a	30
Blagoslov djelatnika MUP-a i Ravnateljstva policije	30
Istina se brani istinom - reakcija na napise dnevnog tiska	31
Istina se brani istinom	31
Susret Prezbiterskog vijeća	32
Susret svećenika Vojnog ordinarijata	33
LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA	34
PROPOVIJEDI VOJNOG ORDINARIJA	43
DOGAĐAJI IZ DRUGIH (NAD)BISKUPIJA	55
Biskupsko ređenje mons. Dražena Kutleše	55
O. Ruđer Bošković - čovjek Došašća	57

Bog u svojoj privrženosti čovjeku ne posustaje. Prati ga i čuva, opominje i usmjerava, sve kako bi mogao doseći puninu svoga ljudskog dostojanstva - dostojanstva djeteta Božjega. To nam uvijek iznova svjedoči korizma, koju započinjemo, a koja se svakako može i treba promatrati kao milosno vrijeme koje Bog daje čovjeku da preispita sebe i svoj život, svoje izbore i svoje djelovanje, s temeljnim usredotočenjem svakog vjerničkog promišljanja na pitanje: jesam li stvorenje po mjeri Stvoriteljevoj?

Riječ Božja poziva čovjeka vjernika na razmatranje svega što se već dogodilo u njegovoj osobnoj povijesti i u povijesti čovječanstva općenito, kako bi učeći na proživljenom iskustvu ispravio ono što nije dobro, pridonoseći boljitku svijeta, te tako ugradio tu povijest u povijest spasenja po povezanosti s Gospodinom Isusom Kristom, raspetim i uskrsnim Spasiteljem.

Bog čovjeka odgaja i poziva ga na samodogoj. To je korizma. I ove ćemo godine kroz pet susljednih korizmenih nedjelja slušati Riječ Božju namijenjenu mudrima koji znaju „da čovjek ne živi samo o kruhu“. Svaka od njih, i sve zajedno – kao jedinstveni sklop – ciljaju da čovjeka pripreme ne samo na relativno brzoprolazno prigodno slavlje Uskrsa. Bog iznad svega želi čovjekovo obraćenje. Istinsko, nepatvoreno. Ono koje čovjekovo srce, cijelog čovjeka vraća njemu, Stvoritelju i Ocu. Prorok Joel poziva: „Razderite srca, a ne halje svoje! Vratite se Gospodinu, Bogu svome, jer On je nježnost sama i milosrđe“ (2, 13). Joel poziva na obraćenje ali i motivira, želi nas učiniti sposobnima za novi hod prema Bogu, riječima kako je Gospodin milosrdan te da ljubi svakog čovjeka kao svoga sina. Poziv „vratite se Gospodinu, Bogu svome“ traži odvajanje od svega onoga što nas drži daleko od Boga, od grijeha, što je bitna točka polazišta ka obnovi saveza s Bogom.

Da je Bog sama nježnost i milosrđe znao je i Izgubljeni sin, i to potvrdio izgovarajući: „Ustat ću i poći svom ocu i reći mu: Oče, sagriješih protiv Neba i pred tobom“ (Lk 15, 18). Bio je uvjeren u očevu dobrotu i to mu je dalo snagu i ustrajnost doći pred njegovo lice i tražiti oprost. To je smisao puta koji započinje na dan Pepelnice. Vratiti se Ocu noseći u svome srcu kajanje zbog vlastitih grijeha. Korizma je vrijeme duhovnog čišćenja koje je u potpunosti

orijentirano spasenju. Dobro bi bilo da s takvim stavom vjernik započne svoj korizmeni hod, svjestan da Otac ide u susret svakom raskajanom grešniku, kako naznačuje prisposoba o Izgubljenom sinu: Otac ugleda, ganu se, potrča, pade mu oko vrata i izljubi ga, i dade mu do znanja, da je, vrativši se kući, ponovno zadobio dostojanstvo sina: „bijaše mrtav i oživje, izgubljen bijaše i nađe se“ (Lk 15, 24).

Početak korizme prati snažna simbolika koja čovjeka treba podsjetiti na istinu stvorenja: „Sjeti se da si prah i da ćeš se u prah vratiti“. Ove riječi uzete iz Knjige Postanka (3, 19) odnose se na povratak: povratak prahu. Izraz podsjeća na istinu da smo stvoreni te da smo samo „u prolazu“ na ovoj zemlji, da na nju nismo ništa donijeli, niti ćemo s nje išta odnijeti. Ta gesta je gesta poniznosti, poput izgubljenog sina priznajemo da smo krhka stvorenja, stvoreni od zemlje i poslije pada namijenjeni zemlji, ali i to da smo stvoreni na sliku i priliku Božju, da nam je namijenjeno živjeti s Ocem kroz život vječni. Čovjek, stvoren na sliku Božju po grijehu je izgubio svoju „nevinost“, ali se može vratiti „početnom stanju“ po vjeri u Isusa Krista jer je po njemu opravdan (usp. Rim 3, 24-26). Riječi: „Sjeti se da si prah i da ćeš se u prah vratiti“ pozivaju nas da smatramo ispraznošću svako životno utemeljenje koje nije „u Gospodinu“.

Druga liturgijska formula, koja prati gestu „pepeljenja“ riječima: „Obratite se i vjerujte Evanđelju“ uzeta iz Markova evanđelja (1, 15), naglašava neophodan uvjet kako bi mogli koračati putem kršćanskog života. „Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta“ (Mk 4, 4), kaže Isus odgovarajući na prvu đavlovu kušnju u pustinji nakon krštenja. Za Isusa njegova „korizma“, četrdeset dana provedenih u pustinji, u molitvi i postu prije javnog djelovanja, značilo je potpuno se predati Ocu. I nama je nužno hraniti se Božjom riječju: „Riječ Kristova neka u svem bogatstvu prebiva u vama, savjetuje apostol Pavao (Kol 3, 16), jer ako čuvamo riječ Kristovu i razmišljamo o njoj u srcu, znači da smo stalno uz njega. A to je znak da bez Boga ne možemo živjeti, znak da ga uistinu ljubimo. Molitva kojom dolazimo do tog stupnja kršćanske zrelosti jamstvo je otvaranja prema blišnjima – tko postaje slobodan za Boga istovremeno se otvara prema drugima. U ovom smislu shvaćamo i milostinju i post. I oni nas moraju, kao i molitva, jačati u ljubavi prema Bogu i prema blišnjima.

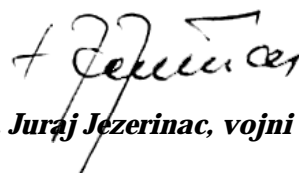
„Nemamo ovdje trajna grada, nego onaj budući tražimo“, kaže pisac poslanice Hebre-

jima (13, 14). Te riječi nas orijentiraju prema vječnom životu i potvrđuju da smo samo na „proputovanju“ na ovoj zemlji. Ne samo korizma, nego cijeli naš život treba biti hod prema kući Očevoj. Ali korizma nam koncentrirano na blagdan Uskrasa, kamo sve vodi, želi ukazati na slobodu i na onoga koji uistinu oslobađa, na Isusa Spasitelja i Otkupitelja. Na putu povratka k Ocu, ostavljajući sve ono što nas udaljava od Boga, sigurno ćemo naći Boga koga tražimo, svjesni da nas i Otac traži, jer nam dolazi u susret, koji će nas zagrliti i izljubiti i dati nam obući „novu haljinu“. To neka bude korizmena motivacija.

I ostala korizmena čitanja, iz nedjelje u nedjelju, sve nas dublje uvode u vazmeni misterij: misterij muke-smrti-ukopa-uskrsnuća-uzašašća-poslanja. To nije samo Isusov misterij nego i misterij njegovih učenika. Naš misterij. Učitelj hoće da mi zaživimo taj misterij u svakdanjem životu. To je život Isusov s nama i naš život s njim. I po Kristu s Bogom Ocem. Tako i mi s Kristom postajemo „pšenično zrno“, koje donosi obilat rod. Isus je u ovoj najljepšoj i najkraćoj parabolici sročio sav vazmeni misterij. Svoj i naš. Sročio je svoj i naš „put križa“ kao put spasenja, svoj put smrti i ukopa kao put k uskrsnuću. Svaki njegov učenik, svaki koji ga sluša i ljubi, neka pođe za njim. Njegovim putem. Taj put vodi k proslavi.

Znao je to blaženi Alojzije Stepinac, pa ni po cijenu života nije dopustio da ga itko ili bilo što otrgne od Krista patnika, u konačnici uskrslog Gospodina.

Svima koji su na bilo koji način povezani s Vojnim ordinarijatom, želim blagoslovljenu i duhom plodonosnu korizmu.

Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij u RH

U Zagrebu, 10. veljače 2012., na spomendan
blaženog Alojzija Stepinca

“Ustani! Idi! Tvoja te vjera spasila!” (Lk 17, 19)

Poruka pape Benedikta XVI. za 20. svjetski dan bolesnika

Draga braćo i sestre! U prigodi Svjetskog dana bolesnika, kojeg ćemo slaviti 11. veljače 2012., na spomendan Gospe Lurdske, želim ponovno izraziti svoju duhovnu blizinu svim bolesnicima koji se nalaze u mjestima u kojima se pruža skrb za bolesne ili su zbrinuti u obiteljima, izražavajući svakom od njih brižnost i ljubav čitave Crkve. U velikodušnom prihvaćanju s ljubavlju svakog ljudskog života, osobito slabih i bolesnih, kršćanin izražava važni aspekt vlastitog evanđeoskog svjedočenja, po Kristovu primjeru, koji se prignuo nad čovjekova materijalna i duhovna trpljenja da ih ozdravi.

1. Ove godine, koja predstavlja najbližu pripravu za svečani Svjetski dan bolesnika koji će se slaviti u Njemačkoj 11. veljače 2013. i u čijem će žarištu biti vrlo znakovit lik Samaritanka (usp. Lk 10, 29-37) želim staviti naglasak na “sakramente ozdravljenja”, to jest na sakrament pokore i pomirenja kao i sakrament bolesničkog pomazanja, koji imaju svoje prirodno ispunjenje u euharistijskoj pričesti.

Isusov susret s desetoricom gubavaca, opisan u Evanđelju svetog Luke (usp. Lk 17, 11-19), osobito riječi koje Gospodin upućuje jednom od njih: “Ustani! Idi! Tvoja te vjera spasila!” (r. 19), pomažu nam da postanemo svjesni važnosti vjere za one koji se, pod teretom patnje i bolesti, približavaju Gospodinu. U susretu s njim mogu stvarno iskusiti da onaj koji vjeruje nije nikada sam! Bog nas, naime, u svome Sinu, ne napušta u našim tjeskobama i trpljenjima, već nam je blizu, pomaže nam nositi ih i želi ozdraviti u dubini naše srce (usp. Mk 2, 1-12).

Vjera toga jedinog gubavca koji se, vidjevši da je ozdravio, pun divljenja i radosti, za razliku od ostalih, vraća odmah Isusu da mu izrazi svoju zahvalnost, pomaže nam shvatiti da je ponovno zadobiveno zdravlje znak nečeg dragocjenijeg od pukog tjelesnog ozdravljenja, to je znak spasenja koje nam Bog daje po Kristu; ono nalazi svoj izraz u Isusovim riječima: Tvoja te vjera spasila. Tko u vlastitom trpljenju i bolesti zaziva Gospodina siguran je da ga njegova ljubav neće nikada napustiti i da ni ljubav Crkve, koja u ovom svijetu nastavlja njegovo djelo spasenja, neće nikada minuti. Tjelesno ozdravljenje, izraz dubljeg spasenja, otkriva tako važnost koju čovjek, kao

cjelina satkana od duše i tijela, ima za Gospodina. Svaki sakrament, usto, izražava i ostvaruje blizinu samoga Boga, koji, na potpuno besplatan način, “stupa s nama u dodir po materijalnim zbiljnostima..., kojima se služi, pretvarajući ih u sredstva susreta između nas i njega samog” (Homilija, Misa potvrde, 1. travnja 2010). “Jedinstvo između stvaranja i otkupljenja postaje vidljivo. Sakramenti su izraz opipljivosti naše vjere koja obuhvaća tijelo i dušu, čitavog čovjeka” (Homilija, Misa potvrde, 21. travnja 2011).

Glavni zadatak Crkve je zasigurno naviještanje Božjeg kraljevstva, “ali upravo taj navještaj mora biti proces ozdravljenja: ‘...iscijeliti srca slomljena’ (usp. Iz 61, 1)” (isto), prema zadaći koju je Isus povjerio svojim učenicima (usp. Lk 9, 1-2; Mt 10, 1.5-14; Mk 6, 7-13). Sprega tjelesnog zdravlja i obnove slomljenih srca pomaže nam stoga bolje shvatiti “sakramente ozdravljenja”.

2. Sakrament pokore bio je često u središtu razmišljanja crkvenih pastira, upravo zbog velike važnosti koju ima u kršćanskom životu, jer “sva vrijednost Pokore jest u tome da u nama ponovno obnovi Božju milost i s Bogom nas sjeđini dubokom ljubavlju” (Katekizam Katoličke Crkve, 1468). Nastavljajući razglašavati Isusovu poruku oprostjenja i pomirenja, Crkva ne prestaje pozivati čitavo čovječanstvo da se obrati i vjeruje u evanđelje. Poziv apostola Pavla: “Kristovi smo dakle poslanici; Bog vas po nama nagovara. Umjesto Krista zaklinjemo: dajte, pomirite se s Bogom!” (2 Kor 5, 20), ona prihvaća kao vlastiti. Isus u svom životu naviješta i uprisutnjuje Očevo milosrđe. On je došao ne da osuđuje, već da oprašta i spašava, da pruži nadu također u najdubljoj tami patnje i grijeha, da dadne vječni život; tako u sakramentu pokore, u “lijeku ispovijedi”, iskustvo grijeha ne izrođuje se u očaj, već susreće ljubav koja oprašta i preobražava (usp. Ivan Pavao II., Posinod. apost. pobud. „Pomirenje i pokora“ - „Reconciliatio et paenitentia“, 31).

Bog, “bogat milosrđem” (Ef 2, 4), poput oca iz evanđeoske prispodobe (usp. Lk 15, 11-32), ne zatvara srce nikome od svoje djece, već ih čeka, traži, nalazi tamo gdje odbacivanje zajedništva zatvara u osamu i podjelu, poziva ih da se okupe oko njegova stola, u radosnoj svečanosti opraštanja i pomirenja. Trpljenje, u kojem bi se kod čo-

vjeka mogla javiti napast da se prepusti obeshra-
brenosti i očaju, može se tako pretvoriti u vrijeme
milosti u kojem se čovjek može povući u samog
sebe i, poput rasipnog sina iz prispodobe, pre-
ispitati vlastiti život, prepoznati zablude i pro-
mašaje, osjetiti nostalgiju za Očevim zagrljajem
i vratiti se putu koji vodi prema njegovu domu.
On, u svojoj velikoj ljubavi, uvijek i svagda bdije
nad našim životom i čeka nas da svakom djetetu
koji mu se vrati udijeli dar punog pomirenja
i radosti.

3. Čitajući Evanđelja jasno vidimo kako je
Isus uvijek iskazivao posebnu pažnju bolesnima.
On ne samo da je pozvao svoje učenike da im lije-
če rane (usp. Mt 10, 8; Lk 9, 2; 10, 9), već je također
za njih ustanovio posebni sakrament: bolesničko
pomazanje. Jakovljeva poslanica potvrđuje da je
taj sakramentalni čin prisutan već u prvoj kršćan-
skoj zajednici (usp. 5, 14-16): bolesničkim poma-
zanjem praćenom molitvom prezbitera čitava
Crkva preporučuje bolesne Gospodinu patniku
i proslavljenom, da ublaži njihove patnje i spasi
ih, štoviše poziva ih da se u duhu sjedine s Kri-
stovom mukom i smrću, kako bi tako pridonijeli
dobru Božjeg naroda.

Taj nas sakrament potiče razmatrati dvo-
jako otajstvo Maslinske gore, gdje se Isus našao
dramatično suočen s putom na koji ga je upu-
tio Otac, putom muke, najvišeg čina ljubavi, i
prihvatio taj put. U tome času, on je posrednik,
"nosi na sebi, preuzima na sebe trpljenje i pat-
nju svijeta, preobražavajući je u vapaj Bogu, do-
noseći je pred oči i u ruke Bogu, i noseći je tako
zbijski k času otkupljenja" (Lectio divina, Susret
s rimskim klerom, 18. veljače 2010.). Ali "Maslin-
ska gora je... također mjesto s kojeg je on uza-
šao k Ocu, to je dakle mjesto otkupljenja... Taj
dvojaki misterij Maslinske gore je također uvijek
'na djelu' u sakramentalnom ulju Crkve... znaku
Božje dobrote koja se pruža k nama da nas dota-
kne" (Homilija, Misa potvrde, 1. travnja 2010.).
U bolesničkom pomazanju, sakramentalna tvar
ulja nam biva ponuđena, tako reći, "kao Božji li-
jek... koji nam sada ulijeva pouzdanje u njegovu
dobrotu, pružajući nam snagu i utjehu, ali koji
je istodobno ustremljen izvan bolesti prema ko-
načnom ozdravljenju, uskrsnuću (usp. Jak 5, 14)"
(isto).

Taj sakrament zaslužuje danas veću pa-
žnju, bilo u teološkom promišljanju, bilo u pasto-
ralnom radu s bolesnima. Prepoznavajući pravu
vrijednost sadržaja liturgijske molitve koji se pri-
лагоđavaju raznim ljudskim situacijama vezanim
uz bolest, ali ne samo nju, kada se čovjek nađe na
kraju svoga životnog puta (usp. Katekizam Ka-
toličke Crkve, 1514), bolesničko pomazanje ne
smije se smatrati malne "manjim sakramentom"

u odnosu na ostale. Ako su pažnja i pastoralna
skrb prema bolesnima s jedne strane znak Božje
nježnosti prema onima koji trpe, s druge dono-
si duhovnu korist također svećenicima i čitavoj
kršćanskoj zajednici, koji su svjesni da ono što je
učinjeno najmanjemu, učinjeno je samom Isusu
(usp. Mt 25, 40).

4. U vezi "sakramenata ozdravljenja" sve-
ti Augustin kaže: "Bog ozdravlja sve bolesti. Ne
boj se dakle: sve će bolesti biti ozdravljene... Mo-
raš samo dopustiti da te on ozdravi i ne smiješ
odbaciti njegove ruke" (Izlaganje o Psalmu 102,
5: PL 36, 1319-1320). Riječ je o dragocjenim sred-
stvima Božje milosti, koja pomažu bolesniku da
se sve potpunije suobliči otajstvu Kristove smrti i
uskrsnuća. Zajedno s ta dva sakramenta, htio bih
istaknuti također važnost euharistije. Primljena u
trenutku bolesti pridonosi, na jedinstven način,
odjelotvorenju te preobrazbe, pridružujući onoga
koji se hrani Isusovu Tijelu i Krvlju njegovu pri-
nosu samoga sebe Ocu za spasenje svih. Čitava
crkvena zajednica, a navlastito župne zajednice,
trebaju posvetiti pozornost tome da se osigura
mogućnost čestog pristupanja sakramentalnoj
pričesti onima koji, zbog zdravstvenih razloga
ili poodmakle dobi, ne mogu ići u bogoslužna
mjesto. Na taj se način toj braći i sestrama pruža
mogućnost da osnaže odnos s Kristom raspetim
i uskrsnim, sudjelujući svojim životom prinese-
nim za ljubav Kristovu, u samom poslanju Crkve.
U toj perspektivi, važno je da svećenici koji vrše
svoj osjetljivi rad u bolnicama, lječilištima i do-
movima bolesnika osjete da su "poslužitelji bo-
lesnika", znak i oruđe Kristova suosjećanja, koji
mora doći do svakog čovjeka koji trpi" (Poruka za
XVIII. Svjetski dan bolesnika, 22. studenog 2009.).

Suobličavanje Kristovu uskrsnom otajstvu,
koje se može postići također praksom duhovnog
zajedništva, poprima sasvim osebujno značenje
kada se euharistiju podjeljuje i prima kao popud-
binu. U tome trenutku života još snažnije odjeku-
ju Gospodinove riječi: "Tko blaguje tijelo moje i
pije krv moju, ima život vječni; i ja ću ga uskrisiti
u posljednji dan" (Iv 6, 54). Euharistija, nadasve
kao popudbina, je – prema definiciji svetog Igna-
cija Antiohijskog – "lijek besmrtnosti, protuotrov
za smrt" (Poslanica Efežanima, 20; PG 5, 661), sa-
krament prijelaza iz smrti u život, iz ovoga svijeta
k Ocu, koji sve čeka u nebeskom Jeruzalemu.

5. Tema ove Poruke za 20. svjetski dan bo-
lesnika "Ustani! Idi! Tvoja te vjera spasila!" gle-
da također prema naprijed, prema predstojećoj
Godini vjere, koja će započeti 11. listopada 2012.,
koja predstavlja povoljnu i dragocjenu prigodu
da se ponovno otkrije snagu i ljepotu vjere, da
se prodube njezini sadržaji i da je se svjedoči u
svakodnevnom životu (usp. apost. pismo Porta

fidei, 11. listopada 2011.). Želim obodriti bolesnike i patnike da nalaze uvijek sigurno sidro u vjeri, jačanoj slušanjem Božje riječi, osobnom molitvom i sakramentima, istodobno pozivam pastire da budu sve spremniji podjeljivati ih bolesnima. Neka svećenici, po primjeru Dobrog Pastira i kao vođe stada koje im je povjereno, budu ispunjeni radošću, brižni prema slabima, jednostavnima, grešnima, očitujući beskrajno Božje milosrđe umirujućim riječima nade (usp. Sv. Augustin, Pismo 95, 1: PL 33, 351-352). Svima koji rade na polju zdravstva, kao i obiteljima koje u svojim najbližima vide ispaćeno lice Gospodina Isusa, ponovno upućujem svoju osobnu zahvalu i zahvalnost Crkve, jer oni, u svojoj profesionalnoj stručnosti i tišini, često ni ne spominjući njego-

vo ime, očituju Krista na konkretan način (usp. Homilija, Misa potvrde, 21. travnja 2011.). Mariji, Majci milosrđa i Zdravlju bolesnih, uzdignimo svoj pogled pun pouzdanja i svoju molitvu; neka ona svojim majčinskim suosjećanjem, koje je očitovala dok je stajala uz svoga umirućeg Sina na križu, prati i podupire vjeru i nadu svake bolesne osobe i svih koji pate na putu ozdravljenja od rana tijela i duše.

Svima jamčim svoj spomen u molitvi, dok svakom pojedinom podjeljujem posebni apostolski blagoslov. ■

*Iz Vatikana, 20. studenoga 2011., na svetkovinu našega Gospodina Isusa Krista, Kralja svega stvo-
renja*

Odgajati mlade za pravdu i mir

Poruka pape Benedikta XVI. za Svjetski dan mira 2012.

1. Početak nove godine, Božjega dara čovjeku, poziva me uputiti svima, s velikim povjerenjem i ljubavlju, usrdnu čestitku da vrijeme koje je pred nama bude konkretno označeno pravdom i mirom.

S kojim stavom bismo trebali gledati na novu godinu? U Psalmu 130 nalazimo prelijepu sliku. Psalmist kaže da vjernik čeka Gospodina "više no zoru straža noćna" (r. 6), čeka ga s čvrstom nadom, jer zna da će donijeti svjetlo, milosrđe, spasenje. To se očekivanje rađa iz iskustva Izabranog naroda, koji shvaća da ga Bog uči promatrati svijet u njegovoj istinitosti i da ne dopušta da ga svladaju nevolje. Pozivam vas gledati na 2012. godinu s tim stavom povjerenja. Istina je da se u godini koja se primiće svom kraju povećao osjećaj beznađa zbog krize koja zahvaća društvo, svijet rada i ekonomiju; korijeni te krize su prije svega kulturni i antropološki. Čini se malne da se neki tamni veo nadvio nad naše vrijeme i ne dopušta nam jasno vidjeti dnevno svjetlo.

Ipak, u toj tami čovjekovo srce ne prestaje čekati zoru o kojoj govori psalmist. To je očekivanje posebno snažno i vidljivo kod mladih i zato se u svojem razmišljanju okrećem njima promatrajući doprinos koji mogu i moraju dati društvu. Želim zato svoju poruku za 45. svjetski dan mira posvetiti temi odgoja: "Odgajati mlade za pravdu i mir", u uvjerenju da oni, svojom poletnošću i svojim idealizmom, mogu pružiti novu nadu svijetu.

Moja se poruka obraća također roditeljima, obiteljima, svim odgojnim i obrazovnim sastavnicama, kao i svima koji su odgovorni za razna

područja religijskog, društvenog, političkog, ekonomskog, kulturnog života kao i za medije. Biti pozoran prema mladima i njihovim brigama, saslušati ih i cijeniti, nije samo nešto što je preporučljivo; to je primarna dužnost čitavog društva, ako se želi izgrađivati budućnost pravde i mira. Riječ je o tome da se mladima poruči da cijene pozitivnu vrijednost života te se tako u njima probudi želju da svoje živote utroše u služenju dobru. To je zadaća u kojoj moramo svi dati svoj osobni obol. Brige koju su mnogi mladi diljem svijeta izrazili u posljednje vrijeme pokazuju njihovu želju da sa čvrstom nadom gledaju u budućnost. U sadašnjem trenutku zaokupljaju ih mnoge brige i strahovi: žele steći naobrazbu koja će ih ozbiljnije pripremiti da se nose sa stvarnošću u kojoj žive; uviđaju koliko je teško zasnovati obitelj i pronaći stalno radno mjesto; pitaju se mogu li dati stvarni doprinos svijetu politike, kulture i ekonomije kako bi izgrađivali društvo koje će imati ljudskije i solidarnije lice. Važno je da se tim vrenjima i tome idealizmu posveti dužna pozornost na svim razinama društva. Crkva u mlade gleda s nadom, ima povjerenje u njih i potiče ih da traže istinu, da brane opće dobro, da budu otvoreni svijetu koji ih okružuje i da budu kadri vidjeti "nove događaje" (Iz 42, 9; 48, 6)!

Odgajatelji

2. Odgoj je najzanimljivija i ujedno najteža pustolovina u životu. Odgajati – izraz koji dolazi od latinskog educere – znači izvesti mlade iz njih

samih i uvesti ih u stvarnost, prema punini koja pomaže osobi rasti. Taj se proces jača susretom dviju sloboda: slobode odrasle osobe i slobode mladog čovjeka. To iziskuje i odgovornost učenika, koji mora biti otvoren i dopustiti da ga se vodi u upoznavanju stvarnosti, i odgovornost odgojitelja, koji mora biti spreman darovati samog sebe. Zato su više no ikad potrebni istinski svjedoci, a ne puki djelatnici pravila i informacija, svjedoci koji će znati vidjeti dalje od drugih, jer imaju šire poglede na život. Svjedok je onaj koji prednjači u življenju puta kojeg predlaže.

Koja su to mjesta gdje sazrijeva pravi odgoj za mir i pravdu? To je nadasve obitelj, jer su roditelji prvi odgojitelji. Obitelj je izvorna stanica društva. "U obitelji se djeca uče ljudskim i kršćanskim vrijednostima koje omogućuju konstruktivan i miran suživot. U obiteljima se uče međugeneracijskoj solidarnosti, poštivanju pravila, opraštanju i prihvaćanju drugoga" (1). Ona je prva škola gdje odgajamo za pravdu i mir.

Živimo u svijetu u kojem su obitelji, kao i sam život, neprestano izložene prijetnji i, nerijetko, rascjepkane. Radni uvjeti koji se često teško mogu uskladiti s obiteljskim zadaćama, brige za budućnost, ubrzani ritmovi života, česta seljenja da bi se osigurao pristojan život ili čak puko preživljavanje – sve to silno otežava mogućnost da se djeci zajamči jedno od najdragocjenijih dobara: prisutnost roditelja. Ta prisutnost omogućuje sve dublje zajedništvo i prenošenje iskustava i uvjerenja koja se stječu godina, a koja se samo zajedno provedenim vremenom mogu prenijeti na mlade. Roditeljima želim da ne klonu duhom! Neka primjerom svoga života potiču djecu da svoju nadu stavljaju nadasve u Boga, koji je izvor istinske pravednosti i mira.

Želim također uputiti svoju riječ odgovornima za odgojno-obrazovne institucije: neka s velikim osjećajem odgovornosti budno paze da se dostojanstvo svake osobe uvijek poštuje i cijeni. Neka se pobrinu da svaki mladi čovjek otkrije vlastiti poziv i pomažu mladima da darovi koje im je Bog udijelio donesu svoj plod. Neka zajamče obiteljima da će njihovoj djeci uvijek biti osiguran odgoj koji se neće biti u opreci s njihovom savješću i vjerskim načelima.

Neka sve obrazovne sredine budu mjesta otvorenosti za nadnaravno i za druge, mjesto dijaloga, povezanosti i pažljivog slušanja, u kojem se mladi čovjek osjeća poštovanim zbog vlastitih sposobnosti i duhovnih bogatstava i gdje može naučiti cijeniti braću. Neka se ondje nauči iskustiti radost koju donosi svakodnevno činjenje djela ljubavi i suosjećajnost prema bližnjemu i djelatno sudjelovanje u izgrađivanju društva koje će biti humanije i u kojem će biti više bratstva.

Obraćam se zatim političarima od kojih tražim da konkretno pomažu obitelji i odgojne ustanove u izvršavanju njihovih odgojnih prava i dužnosti. Ne smije nikada uzmanjkati prikladne potpore majčinstvu i očinstvu. Neka se pobrinu da se nikome ne niječe pristup obrazovanju i neka obiteljima omoguće da mogu slobodno birati odgojno-obrazovne strukture koje su prikladnije za dobro njihove djece. Neka se političari zalažu za ponovno ujedinjavanje obitelji koje su razdvojene zbog priskrbliivanja sredstava potrebnih za život. Neka mladima pružaju pozitivnu sliku o politici, kao pravom služenju na dobro svih.

Moram, nadalje, pozvati svijet medija da dadne svoj doprinos odgoju. U današnjem društvu sredstva masovne komunikacije imaju jedinstvenu ulogu: ona ne samo da informiraju, već također oblikuju duh svojih korisnika te stoga mogu dati značajan doprinos odgoju i obrazovanju mladih. Važno je imati na umu kako između obrazovanja i komunikacije postoji tijesna veza: obrazovanje se naime ostvaruje uz pomoć komunikacije, koja utječe, na pozitivan ili negativan način, na oblikovanje osobe.

I mladi moraju imati hrabrosti da prije svega oni prvi žive ono što traže od onih koji su u njihovu okruženju. Na njima leži velika odgovornost: neka smognu hrabrosti da se svojom slobodom koriste dobro i savjesno. I oni sami su odgovorni za vlastiti odgoj i obrazovanje za pravdu i mir!

Odgajati za istinu i slobodu

3. Sveti se Augustin pitao: "Quid enim fortius desiderat anima quam veritatem? – Što čovjek snažnije želi od istine?" (2). Hoće li neko društvo imati humano lice velikim dijelom ovisi o tome pridonosi li obrazovanje očuvanju tog neuništivog zahtjeva. Obrazovanje je, naime, povezano s cjelovitim oblikovanjem osobe, uključujući i njezin moralni i duhovni vidik, i usredotočeno je na čovjekov krajnji cilj i dobro društva kojem pripada. Zato, da bi se čovjeka odgojilo za istinu treba prije svega znati tko je osoba, poznavati njezinu narav. Promatrajući stvarnost koja ga okružuje, psalmist ovako razmišlja: "Gledam ti nebesa, djelo prstiju tvojih, mjesec i zvijezde što ih učvrsti – pa što je čovjek da ga se spominješ, sin čovječji te ga pohodiš?" (Ps 8, 4-5). To je temeljno pitanje koje si moramo postaviti: tko je čovjek? Čovjek je biće koje nosi u srcu žed za beskonačnim, žed za istinom – i to ne djelomičnom istinom, već onom koja je kadra rasvijetliti smisao života – zato što je stvoren na Božju sliku i priliku. Prepoznati sa zahvalnošću da je život neprocjenjivi dar vodi do otkrivanja dubokog i nepovredivog dostojanstva

svake osobe. Zato je prvi korak u odgoju naučiti prepoznavati Stvoriteljevu sliku u čovjeku i, samim tim, gajiti duboko poštivanje prema svakom ljudskom biću i pomagati drugima da žive životom koji je u skladu s tim uzvišenim dostojanstvom. Ne smije se zaboraviti da se "autentični ljudski razvoj tiče cijele osobe u svim njezinim dimenzijama" (3), uključujući i transcendentnu, te da se ne smije žrtvovati osobu zbog postizanja nekog dobra, bilo ono ekonomsko ili društveno, individualno ili kolektivno.

Samo u odnosu s Bogom čovjek shvaća također značenje vlastite slobode. A pred odgojiteljima se postavlja zadaća oblikovati istinsku slobodu. To nije odsutnost ograničenja ili vladavina slobodne volje, nije apsolutizam onoga "ja". Čovjek koji vjeruje da je apsolutan, da ne ovisi ni o kome i ni o čemu, da može činiti što mu volja, na kraju protuslovi istini o vlastitom biću i gubi svoju slobodu. Čovjek je, međutim, biće odnosa, koji živi u jednom odnosu s drugima i, prije svega, s Bogom. Istinska sloboda se nikada ne može postići udaljavanjem od Boga.

Sloboda je dragocjena, ali ujedno i krhka vrijednost; može biti pogrešno shvaćena i zloupotrijebljena. "Osobito podmuklu prepreku odgojnoj zadaći danas predstavlja masovna prisutnost, u našem društvu i kulturi, onog relativizma koji, budući da ne priznaje ništa kao definitivno, ostavlja kao posljednje mjerilo vlastito 'ja' s njegovim htijenjima i pod krinkom slobode postaje za svakog tamnica, jer odvaja ljude jedne od drugih te na kraju svaki od njih biva zatvoren u vlastito 'ja'. U takvom relativističkom obzorju, stoga, pravi odgoj nije moguć: bez svjetla istine prije ili kasnije svaki je čovjek naime osuđen sumnjati u dobrotu samoga života i odnosa od kojih je satkan, u vrijednost svojega zauzimanja da nešto zajedno gradi s drugima" (4).

Da bi ostvario svoju slobodu, čovjek mora dakle nadići relativistički obzor i spoznati istinu o samom sebi i istinu o dobru i zlu. U dubini savjesti čovjek otkriva jedan zakon kojeg si nije on dao, već kojeg mora slušati i čiji glas ga poziva da ljubi i čini dobro i kloni se zla, da preuzme odgovornost za učinjeno dobro i počinjeno zlo (5). Zbog toga je ostvarivanje slobode prisno povezano s naravnim moralnim zakonom, koji ima univerzalni karakter, izraz je dostojanstva svake osobe, udara temelje njegovim temeljnim pravima i dužnostima i dakle, u konačnici, oblikuje temelje pravednog i miroljubivog suživota među osobama.

Ispravno korištenje slobode dakle ima središnju važnost u promicanju pravednosti i mira, koji zahtijevaju poštivanje prema samima sebi i prema drugima, uključujući i one čiji način shvaćanja i života umnogome odudara od naše-

ga. Iz toga stava izviru sastavnice bez kojih mir i pravednost ostaju prazne riječi bez sadržaja: uzajamno povjerenje, sposobnost uspostave konstruktivnog dijaloga, mogućnost opraštanja, koje bi uvijek htjeli primiti ali koje je teško drugome dati, uzajamna ljubav, suosjećanje prema najslabijima, kao i spremnost na žrtvu.

Odgajati za pravdu

4. U našem svijetu, u kojem je vrijednost osobe, njezina dostojanstva i njezinih prava, usprkos javno proklamiranim dobrim namjerama, ozbiljno ugrožena raširenom tendencijom isključivog pribjegavanja mjerilima korisnosti, zarade i posjedovanja, važno je ne odvajati pojam pravde od njezinih transcendentnih korijena. Pravda, naime, nije jednostavno plod ljudskog dogovora, jer ono što je pravedno nije izvorno određeno pozitivnim zakonom, već dubokim identitetom ljudskog bića. Samo cjeloviti pogled na čovjeka omogućuje nam da ne podlegnemo poimanju pravde kao nekog ugovora i dogovora i da smjestimo također nju unutar obzora solidarnosti i ljubavi (6).

Ne smijemo zanemariti činjenicu da su određene struje suvremene kulture, koje se oslanjaju na ekonomska racionalistička i individualistička načela, istrigla pojam pravde iz njezinih transcendentnih korijena, odvojivši je od ljubavi i solidarnosti: "'Zemaljski grad' ne promiču samo odnosi prava i dužnosti, nego, još više i još preče, odnosi velikodušne besplatnosti, milosrđa i zajedništva. Sebedarna ljubav, čak i u ljudskim odnosima, uvijek očituje Božju ljubav, dajući teološku i spasenjsku vrijednost svakom zauzimanju oko pravednosti u svijetu" (7). "Blago gladnima i žednima pravednosti: oni će se nasititi!" (Mt 5, 6). Nasitit će se jer su gladni i žedni ispravnih odnosa s Bogom, sa samima sobom, sa svojom braćom i sestrama i sa čitavim stvorenim svijetom.

Odgajati za mir

5. "Mir nije tek odsutnost rata i ne može se svesti na osiguranje ravnoteže među suprotstavljenim silama. Mir na zemlji ne može se postići bez zaštite osobnih dobara, bez slobodne komunikacije među ljudima, bez poštivanja dostojanstva osoba i naroda, bez postojano življenog bratstva" (8). Mir je plod pravde i učinak ljubavi. Mir je prije svega Božji dar. Mi kršćani vjerujemo da je Krist naš pravi mir: u njemu, u njegovom križu, Bog je pomirio sa sobom svijet i razorio razdvojnice koje su nas jedne od drugih dijelile (usp. Ef 2, 14-18); u njemu postoji samo jedna obitelj, pomirena u ljubavi.

Ali mir nije samo dar koji treba primiti, već je također zadatak kojeg treba ostvariti. Da bismo bili istinski mirotvorci, moramo se učiti suosjećanju, solidarnosti, suradnji, bratstvu, moramo biti aktivni u zajednici i budni u jačanju svijesti kod ljudi u svezi nacionalnih i međunarodnih pitanja i važnosti da se traže prikladni načini preraspodjele bogatstva, promicanja razvoja, suradnje u razvoju i rješavanju sukoba. "Blago mirotvorcima: oni će se sinovima Božjim zvati!", kaže Isus u Govoru na gori (Mt 5, 9).

Mir za sve je plod pravde za sve i nitko ne može izbjeći tu bitnu zadaću promicanja pravde, prema vlastitim poljima djelovanja i odgovornostima. Pozivam poglavito mlade, koji uvijek snažno streme idealima, da imaju strpljenja i upornosti u traženju pravde i mira, da gaje osjećaj za ono što je pravedno i istinito, i onda kada to može uključivati žrtvu i značiti da moraju ići protiv struje.

Uzdici oči Bogu

6. Kada se nađemo pred teškim izazovom kročenja putom pravde i mira možemo biti u iskušenju da se, poput psalmiste, pitamo: "K brdima oči svoje uzdižem: odakle će mi doći pomoć?" (Ps 121, 1).

Svima, a poglavito mladima, želim snažno reći: "Svijet ne spašavaju ideologije, već samo okretanje Bogu živom, koji je naš stvoritelj, jamac naše slobode, jamac onoga što je doista dobro i istinito... okretati se bespridržno Bogu koji je mjera onoga što je ispravno i istodobno je vječna ljubav. Što bi nas uopće i moglo spasiti ako ne ljubav?" (9). Ljubavi je mila istina, ona je snaga koja nas čini kadrima zalagati se za istinu, za pravdu, za mir, jer sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada, sve podnosi (usp. 1 Kor 13, 13).

Bilješke:

- (1) Benedikt XVI., *Discorso agli Amministratori della Regione Lazio, del Comune e della Provincia di Roma* (14. siječnja 2011.): *L'Osservatore Romano*, 15. 1. 2011., str. 7.
- (2) *Commento al Vangelo di S. Giovanni* (Komentar na Evandjelje sv. Ivana), 26,5.
- (3) Benedikt XVI., *Enc. Caritas in veritate* (29. lipnja 2009.), 11: AAS 101 (2009), 648; usp. Pavao VI., *Enc. Populorum progressio* (26. ožujka 1967.), 14: AAS 59 (1967), 264.
- (4) Benedikt XVI., *Discorso in occasione dell'apertura del Convegno ecclesiale diocesano nella Basilica di san Giovanni in Laterano* (6. lipnja 2005.): AAS 97 (2005), 816.
- (5) *Usp. II vatikanski koncil*, Konst. *Gaudium et spes*, 16.
- (6) Benedikt XVI., *Discorso al Bundestag* (Govor u Bundestagu) (Berlin, 22. rujna 2011.): *L'Osservatore Romano*, 24. rujna 2011., str. 6-7.
- (7) *Isti*, *Enc. Caritas in veritate* (29. lipnja 2009.), 6: AAS 101 (2009), 644-645.
- (8) *Katekizam Katoličke Crkve*, 2304.
- (9) Benedikt XVI., *Veglia con i Giovani* (Bdjenje s mladima) (Köln, 20. 8. 2005.): AAS 97 (2005), 885-886.

Dragi mladi, vi ste dragocjeni dar za društvo. Ne dopustite da vas obuzme obeshrabrenost kada naiđete na teškoće i ne prepuštajte se lažnim rješenjima, koja se često predstavljaju kao najlakši put za svladavanje problema. Ne plašite se preuzeti obaveze, uhvatiti se u koštac s naporom i žrtvom, izabrati putove koji zahtijevaju vjernost i stalnost, poniznost i predanost. Živite s povjerenjem svoju mladost i one duboke želje sreće, istine, ljepote i prave ljubavi koje osjećate! Živite intenzivno to razdoblje života tako bogato i puno poleta. Budite svjesni da ste vi sami primjer i poticaj za odrasle, i to ćete biti što se više budete trudili pobijediti nepravde i korupciju, koliko više budete željeli bolju budućnost i zalagali se da je izgrađujete. Budite svjesni svojih mogućnosti i ne zatvarajte se nikada u sebe same, već znajte raditi za svjetliju budućnost za sve. Niste nikada sami. Crkva se uzda u vas, prati vas, bodri vas i želi vam ponuditi najdragocjenije što ima: mogućnost da uzdignete svoje oči Bogu, da susretnete Isusa Krista, onoga koji je pravda i mir.

Svima vama, muškarci i žene iz čitavoga svijeta, kojima na srcu leži mir želim poručiti: mir nije neko dobro koje je već dostignuto, već je cilj kojem svi i svatko mora težiti. Gledajmo s većom nadom u budućnost, uzajamno se bodrimo na našem putu, radimo na tome da dadnemo našem svijetu lice koje je više ljudsko i bratsko i osjetimo se ujedinjenima u odgovornosti prema sadašnjim i budućim naraštajima, poglavito u njihovu odgajanju da budu miroljubivi i mirotvorci. Na temelju te svijesti upućujem vam ova razmišljanja i upućujem svoj poziv: ujedinito svoje duhovne, moralne i materijalne snage, da bismo "odgajali mlade za pravdu i mir". ■

*Iz Vatikana, 8. prosinca 2011.
Papa Benedikt XVI.*

Dođi, spasi nas!

Papin nagovor uz blagoslov Urbi et orbi, Gradu i svijetu, Božić 2011.

Draga braćo i sestre iz Rima i čitavog svijeta!

Krist se rodio za nas! Slava Bogu na visini a mir na zemlji ljudima, miljenicima njegovim. Neka do svih ljudi dopre odjek betlehenskog navještaja, koji Crkva ponavlja na svim kontinentima, iza granica nacionalnosti, jezika i kulture. Sin Djevice Marije rodio se za nas, on je Spasitelj svijeta.

Ovako ga zaziva drevna liturgijska antifona: "Emanuele, naš kralju i zakonodavče, nado i spasenje naroda: dođi i spasi nas, Gospodine naš Bože". Veni ad salvandum nos! Dođi spasi nas! To je vapaj ljudi svih vremena, koji osjećaju da ne mogu sami svladati teškoće i opasnosti. Treba im netko veći i snažniji u čiju će ruku staviti svoju ruku, trebaju ruku koja se s neba pruža prema njima. Draga braćo i sestre, ta je ruka Isus, rođen u Betlehemu od Djevice Marije. On je ruka koju je Bog pružio ljudskom rodu, da ga izvuče iz živog pijeska grijeha i stavi ga na hrid, na čvrstu stijenu svoje Riječi i svoje Ljubavi (usp. Ps 40, 3).

Da, to znači ime toga Djeteta, ime koje su mu, jer je Bog tako htio, dali Marija i Josip: naziva se Isus, što znači "Spasitelj" (usp. Mt 1, 21; Lk 1, 31). On je poslan od Boga Oca da nas spasi u prvom redu od dubokog zla, ukorijenjenog u čovjeku i povijesti: zla odijeljenosti od Boga, čovjekove umišljene oholosti da je sam sebi dostatan, pokušaja da se natječe s Bogom i stavi se na njegovo mjesto, da odlučuje što je dobro a što zlo, da bude gospodar života i smrti (usp. Post 3, 1-7). To je veliko zlo, veliki grijeh, od kojeg se mi ljudi možemo spasiti samo ako se pouzdamo u Božju pomoć, ako mu zavapimo: "Veni ad salvandum nos! – Dođi spasi nas!"

Već sama činjenica da uzdižemo nebu taj zaziv dovodi nas u ispravnu poziciju i baca pravo svjetlo na nas: mi smo naime oni koji su podigli svoj glas k Bogu i bili spašeni (usp. Est [grčki tekst] 10, 3f). Bog je Spasitelj, mi oni koji se nalaze u opasnosti. On je liječnik, mi bolesnici. To shvatiti predstavlja prvi korak prema spasenju, prema izlasku iz labirinta u kojeg sami sebe zatvaramo svojom ohološću. Podizati oči k nebu, pružati ruke i zazivati pomoć put je izlaska, pod uvjetom da postoji netko tko nas sluša i koji nam može priteći u pomoć.

Isus Krist je dokaz da je Bog čuo naš vapaj. I ne samo to! Bog gaji prema nama tako snažnu ljubav, da ne može ostati u samom sebi, da izlazi

iz samog sebe i dolazi u nas, postaje dionikom našeg ljudskog stanja (usp. Izl 3, 7-12). Odgovor koji je Bog dao u Isusu na čovjekov vapaj beskrajno nadilazi naše očekivanje, vinuo se do solidarnosti koja nije samo ljudska, već božanska. Samo Bog koji je ljubav i ljubav koja je Bog mogli su izabrati da nas spase na taj način, koji je zacijelo duži, ali više poštuje njegovu i našu istinu: put pomirenja, dijaloga, suradnje.

Zato, draga braćo i sestre iz Rima i čitavoga svijeta, obratimo se na ovaj Božić 2011. Betlehenskom Djetetu, Sinu Djevice Marije, i recimo: "Dođi spasi nas!" Ponavljajmo to u duhovnom jedinstvu s mnogim osobama koje prolaze kroz posebno teške situacije i recimo to u ime onih čiji se glas ne čuje.

Zazovimo zajedno Božju pomoć za pučanstva roga Afrike, koja trpe glad i bijedu, koju kad dodatno pogoršava stalna nesigurnost. Neka međunarodna zajednica ne uskrati svoju pomoć brojnim izbjeglicama iz tih krajeva, koje su teško kušane u svojem dostojanstvu.

Neka Gospodin udijeli utjehu stanovnicima jugoistoka Azije, osobito Tajlanda i Filipina, koji još uvijek trpe teške nevolje zbog nedavnih poplava.

Neka Gospodin pritekne u pomoć čovječanstvu ranjenom tolikim sukobima, koji još uvijek izazivaju krvoprolića na našem planetu. On, Knez mira, neka udijeli mir i stabilnost zemlji koju je izabrao da dođe u svijet, i potakne nastavak dijaloga između Izraelaca i Palestinaca. Neka učini da prestanu nasilja u Siriji, gdje je već toliko krvi proliveno. Neka potpomogne puno pomirenje i stabilnost u Iraku i Afganistanu. Neka udijeli novu snagu u izgrađivanju općeg dobra svim društvenim sastavnicama u sjevernoafričkim i bliskoistočnim zemljama.

Neka Spasiteljevo rođenje podupre perspektive dijaloga i suradnje u Mianmaru, u traženju zajedničkih rješenja. Neka Otkupiteljevo rođenje zajamči političku stabilnost u zemljama iz afričke regije Velikih jezera i pomogne stanovnike Južnog Sudana u njihovu zauzimanju za zaštitu prava svih građana.

Draga braćo i sestre, upravimo svoj pogled prema Betlehenskoj štali: Dijete koje ondje pro-matramo je naše spasenje! On je donio svijetu sveopću poruku pomirenja i mira. Otvorimo mu svoje srce, primimo ga u svoj život. Ponovimo mu s pouzdanjem i nadom: "Veni ad salvandum nos!" ■

Šutnja i Riječ: put evangelizacije

Poruka pape Benedikta XVI. za Svjetski dan sredstava društvenih komunikacija 2012.

Draga braćo i sestre, uoči Svjetskog dana sredstava društvenih komunikacija 2012., želim podijeliti s vama neka razmišljanja o jednom aspektu ljudskog procesa komunikacije koji se, premda veoma važan, katkad zaboravlja, a na kojeg je danas osobito potrebno podsjetiti. Riječ je o odnosu između šutnje i riječi: to su dvije odrednice komunikacije među kojima mora postojati ravnoteža, koje se moraju jedna s drugom izmjenjivati i uzajamno nadopunjavati da bi se postigao istinski dijalog i duboka bliskost među ljudima. Kada se riječ i šutnja međusobno isključuju, komunikacija se pogoršava, bilo zato što to dovodi do stanovite zaglušenosti bilo pak zato što se, naprotiv, time stvara ozračje hladnoće; kada se, međutim, uzajamno upotpunjuju, tada komunikacija dobiva na vrijednosti i značenju.

Šutnja je sastavni dio komunikacije i bez nje ne postoje riječi bogate sadržajem. U šutnji oslušujemo i bolje upoznajemo sami sebe, u njoj se rađa i produbljuje misao, jasnije shvaćamo ono što želimo reći i ono što očekujemo od drugoga, biramo riječi kojima ćemo se izraziti. Kada šutimo tada drugoj osobi omogućujemo da govori, da izrazi svoje stavove, a sebi samima da ne ostanemo vezani isključivo uz naše riječi i naše ideje i tako budemo prikraćeni za njihovo odgovarajuće propitkivanje. Otvara se tako prostor za uzajamno slušanje i postaje moguće uspostaviti dublji međuljudski odnos. Često, na primjer, možemo primijetiti kako se među onima koji se vole najautentičnija komunikacija odvija upravo u šutnji: neka kretnja, izraz lica, govor tijela znakovi su kojima oni jedno drugom otkrivaju ono što nose u sebi. U tišini progovaraju radost, zabrinutosti, patnje, koji upravo u njoj nalaze neki posebno snažan izražajni oblik. Iz šutnje, dakle, proizlazi još zahtjevnija komunikacija, koja zahtijeva tankočutnost i onu sposobnost slušanja koji često otkrivaju dubinu i narav međusobnih odnosa. Tamo gdje vlada obilje porukâ i informacijâ, šutnja postaje bitna da bi se moglo razlučiti između onoga što je važno i onoga što je beskorisno odnosno sporedno. Duboko razmišljanje pomaže nam otkriti postojeći odnos između događaja koji su na prvi pogled međusobno nepovezani, iznositi sudove, analizirati poruke; sve to omogućuje dijeliti promišljene i relevantne stavove i mišljenja, čime se stvara autentični kompleks općeg znanja. Zato je nužno stvoriti prikladno okruženje, gotovo svojevrsni "eko-sustav" u kojem će se očuvati ispravna ravnoteža između šutnje i riječi, slika i zvukova.

Današnji se komunikacijski proces u velikoj mjeri sastoji od traženja odgovora na razna pitanja. Tražilice i društvene mreže su polazišne točke komunikacije za mnoge osobe koje traže savjete, prijedloge, informacije, odgovore. U našim danima Internet postaje sve više prostor za pitanja i odgovore; štoviše, suvremeni je čovjek često obasut odgovorima i pitanjima koja si nikada prije nije postavljao i potrebama koje nije zamjećivao. Ako želimo prepoznati i usredotočiti se na pitanja koja su uistinu važna, šutnja je dragocjeno pomagalo koje nam pruža mogućnost ispravno razlučiti među mnogobrojnim poticajima i podacima koje primamo. U složenom i raznolikom svijetu komunikacije na vidjelo, ipak, izbija činjenica da je mnogo onih koji si postavljaju posljednja pitanja ljudskog života: tko sam? dokle seže moje znanje? što mi je činiti? čemu se mogu nadati? Važno je pružiti potporu osobama koje postavljaju ta pitanja i otvoriti mogućnost dubokog dijaloga, kojeg čine riječi, uzajamno razumijevanje, ali također poziv na razmišljanje i šutnju, koja, katkad, može biti rječitija od prenašljenog odgovora i omogućuje onome koji traži odgovore na pitanja koja ga muče da dublje uroni u vlastito biće i otvori se onom putu spoznaje kojeg je Bog upisao u čovjekovo srce.

Ta neprekidna bujica pitanja očituje, u konačnici, nemir ljudskog bića koje uvijek traga za, malim ili velikim, istinama koje daju smisao i nadu životu. Čovjek se ne može zadovoljiti pukom i pomirljivom razmjenom mišljenja i životnih iskustava: svi tražimo istinu i svima nam je zajednička ta duboka čežnja, i to danas više no ikada prije: "Kada ljudi razmjenjuju informacije, već dijele same sebe, svoj pogled na svijet, svoje nade, svoje ideale" (Poruka pape Benedikta XVI. za Svjetski dan sredstava društvenih komunikacija 2012.).

Nužno je posvetiti dužnu pozornost raznim web stranicama, aplikacijama i društvenim mrežama koje mogu pomoći današnjim ljudima da pronađu vremena za razmišljanje i istinska propitkivanja, ali također da pronađu prostora za šutnju, priliku za molitvu, razmatranje ili zajedničko slušanje Božje riječi. U jezgrovitosti kratkih poruka, koje često nisu duže od retka iz Biblije, mogu se izraziti duboke misli, pod uvjetom da sugovornici nisu zanemarili i prestali njegovati vlastitu nutrinu. Ne treba se čuditi što su, u raznim biblijskim tradicijama, samoća i šutnja povlašteni prostori koji poma-

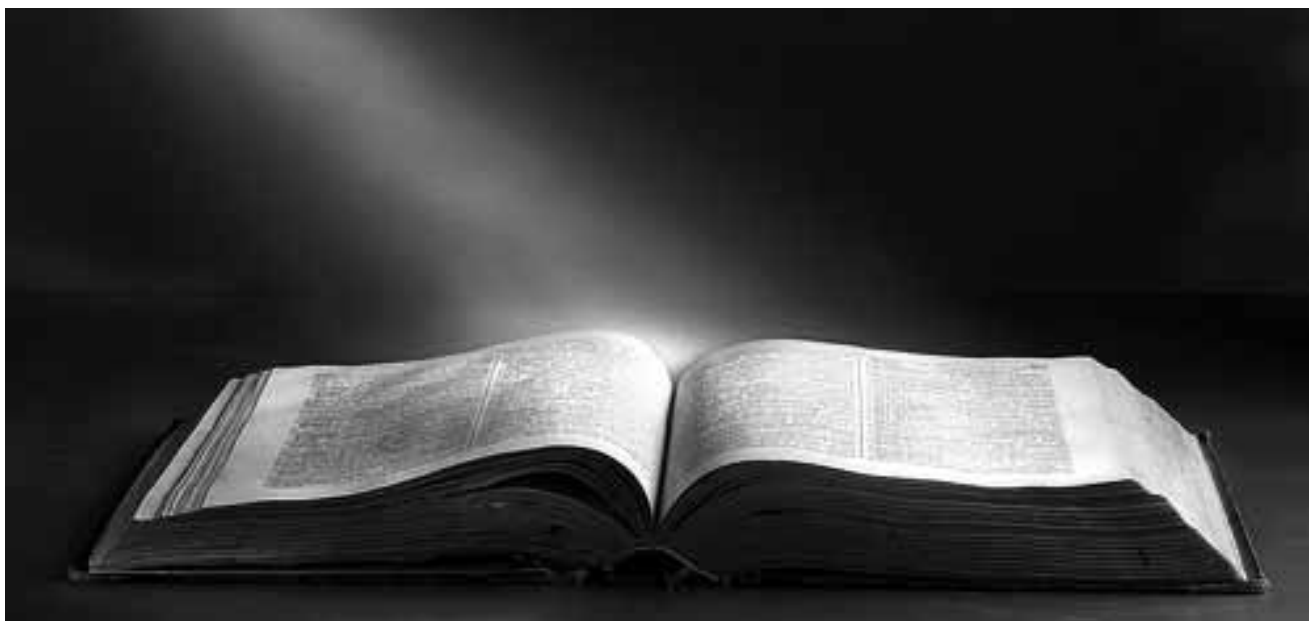
žu osobama da ponovno pronađu same sebe i onu Istinu koja daje smisao svemu. Bog biblijske objave govori i bez riječi: "Kao što pokazuje križ Kristov, Bog govori i po svojoj šutnji. Božja šutnja, iskustvo udaljenosti Svemogućega i Oca, predstavlja ključnu postaju u zemaljskom hodu Sina Božjega, utjelovljene Riječi... Božja šutnja produžava njegove prethodne riječi. U ovim mračnim trenucima on govori po otajstvu svoje šutnje" (Postsin. ap. pob. Verbum Domini, 30. rujna 2010., 21). Rječitost Božje ljubavi, življene sve do najvišeg dara, govori u šutnji križa. Nakon Kristove smrti, na zemlji je zavladao silna tišina i na Veliku subotu, kada "Kralj spava... [i] Bog u tijelu usnuo [je] i probudio pomrle od početka svijeta" (usp. Služba čitanja na Veliku subotu), odjekuje glas Boga punog ljubavi prema ljudskom rodu.

Ako Bog govori čovjeku u šutnji, čovjek također u šutnji otkriva mogućnost da govori s Bogom i o Bogu. "Trebamo onu šutnju koja postaje kontemplacija, koja nam omogućuje ući u Božju šutnju i tako doći do točke gdje se rađa Riječ, otkupiteljska Riječ" (Homilija, Misa sa članovima Međunarodne teološke komisije, 6. listopada 2006.). Naš se govor uvijek pokazuje neprimjerenim kada treba govoriti o Božjoj veličini te se tako otvara prostora za tihu kontemplaciju. Iz te se kontemplacije u svoj svojoj snazi rađa urgentnost misije, odlučnu nužnost "prenošenja drugima onoga što smo vidjeli i čuli", da svi budu u zajedništvu s Bogom (usp. 1 Iv 1, 3). Tiha kontemplacija omogućuje nam uroniti u izvor Ljubavi, koja nas vodi prema našem bližnjem tako da možemo osjetiti njegovu bol i pružiti mu Kristovo svjetlo, njegovu poruku života, njegov potpuni dar koji spašava.

U tihoj kontemplaciji, nadalje, još snažnije na vidjelo izbija ona Vječna riječ po kojoj je stvoren svijet, i dokučuje se onaj naum spasenja kojeg Bog ostvaruje po riječi i gestama u čitavoj povijesti čovječanstva. Kao što podsjeća Drugi vatikanski koncil, Božja se objava ostvaruje "djelima i riječima iznutra međusobno povezanima tako da djela što ih je Bog izveo u povijesti spasenja očituju i potkrepljuju nauk i riječima označene stvari, a riječi razglasu djela i osvjetljaju u njima sadržano otajstvo" (Dei Verbum, 2). A taj naum spasenja ima vrhunac u osobi Isusa iz Nazareta, posrednika i punine čitave objave. Po njemu smo upoznali pravo lice Boga Oca i on nas je svojim križem i uskrsnućem izveo iz ropstva grijeha i smrti i priveo k slobodi djece Božje. Temeljno pitanje o čovjekovu smislu nalazi u Kristovu otajstvu odgovor koji može unijeti mir u nemirno ljudsko srce. Iz toga se otajstva rađa poslanje Crkve, to otajstvo potiče kršćane da postanu navjestitelji nade i spasenja, svjedoci one ljubavi koja promiče čovjekovo dostojanstvo i koja gradi pravdu i mir.

Riječ i šutnja. Učiti se komunikaciji znači naučiti slušati, kontemplirati, a ne samo govoriti, a to je posebno važno za vjerovjesnike: šutnja i riječ su bitni sastavni dijelovi komunikacijskog djelovanja Crkve, u cilju novog naviještanja Krista u suvremenom svijetu. Mariji, koja u tišini "sluša Riječ i daje joj rasti" (Molitva za Agoru mladih u Loretu, 1.-2. rujna 2007.), povjeravam čitavo djelo evangelizacije koje Crkva provodi pomoću sredstava društvene komunikacije. ■

*Iz Vatikana, 24. siječnja 2012., blagdan svetog
Franje Saleškoga
Papa Benedikt XVI.*

Izjava Komisije HBK "Iustitia et pax" o odlikovanju Drage Hedla

Komisija "Iustitia et pax" izražava nezadovoljstvo i duboku zabrinutost činjenicom da je predsjednik Republike Hrvatske Ivo Josipović povodom Međunarodnog dana ljudskih prava Redom Stjepana Radića za osobit ljudski i profesionalni doprinos borbi za ljudska prava, promicanje pravde i demokracije te otkrivanje istine odlikovao novinara Dragu Hedla, osobu koja je u vrijeme komunističkog režima i jednouljma svojim napisima potirala jedno od temeljnih ljudskih prava, pravo slobode vjerovanja. U svojim napisima iz toga vremena između ostaloga nazivao je bl. Alojzija Stepinca "krvnikom među svecima" stavljajući u taj negativni kontekst i bl. Ivana Merza.

Osoba koja je denuncijantski pozivala na represiju prema onima koji drukčije misle i tako ugrožavala živote nevinih ljudi, a koja je u vrijeme demokratske Hrvatske pravomoćno osuđena za klevetu, osoba koja se često prikazivala žrtvom, a nikada nije dokazano da je bila ugrožena, nikako ne zaslužuje to časno odlikovanje.

Poseban razlog za zabrinutost izaziva či-

njenica da demokratski izabrani predsjednik Republike Hrvatske, koji je dužan brinuti se za poštivanje prava svih, ali i za poštivanje povijesne istine i njezino otkrivanje, odlikovanje dodjeljuje onima koji su u komunizmu, a i nakon njegova pada, iskrivljavali i zatomljivali i činjenice i istinu.

Pozivamo Predsjednika Republike da iz moralnih razloga povuče dodijeljeno odlikovanje i još jednom preispita svoju odluku da se takvo odlikovanje dodjeljuje bilo kojoj osobi koja se u vrijeme komunizma ogriješila o poštivanje temeljnih ljudskih prava. Takva vrsta kršenja ljudskih prava ne zastarijeva i ne može se opravdati nekim drugim pozitivnim djelima, a takav odabir osoba dovodi u pitanje važnost i značenje samog odlikovanja ako se koristi kao sredstvo za prekranje onoga čega bi trebalo biti znakom, a to je istina. ■

U Zagrebu, 8. prosinca 2011.

Vlado Košić, predsjednik Komisije HBK

"Iustitia et pax"

Dijete je osoba i dar

Poruka predsjednika Vijeća HBK za obitelj krčkog biskupa Valtera Župana za XVII. Dan života, nedjelja 5. veljače 2012.

Darivanje samog sebe bez pridržaja je vrednota koja tvori toplinu i intimnost obiteljskog života. Među svim članovima obitelji postoji odnos u kojem nema računice koja bi očekivala uzvrat. Roditelji se žrtvuju i daju za djecu ne misleći na uzvrat koji bi od djece eventualno mogli dobiti. U obitelji nema gospodarenja i prevlasti ni nad jednim članom. Nitko ne pripada drugima kao netko nad kime, ili nešto nad čime, bi drugi imao neka prava. Svako je dijete za roditelje osoba i dar, a ne predmet koji bi imali pravo posjedovati.

Od trenutka začeca počinje novi život koji nije ni očevo ni majčino, nego život novog ljudskog bića koje se samo za sebe razvija. Suвременa genetika je utvrdila da je tu od prvog časa utvrđen program onoga što će to biće biti – čovjek. To biće nikada neće postati ljudsko ako to nije već od tada (usp. Dar života, I.).

Prema tome, od prvog časa svog postojanja,

to biće zahtjeva, u svojoj cjelokupnosti, bezuvjetno poštovanje koje dugujemo ljudskom biću – čovjeku. A čovjeka se vrednuje kao osobu i ljubi ga se takvoga kakav jest, bez obzira na njegovo fizičko ili mentalno zdravstveno stanje i bez obzira na njegove osobine.

Biomedicinske znanosti imaju sve veće mogućnosti zadiranja u ljudski život. Etički odnos prema čovjeku – bioetika – trebala bi pridonijeti sve većem vrednovanju ljudskog života. Međutim, postupci nekih znanstvenika ne idu u tom pravcu i nisu u skladu s dostojanstvom ljudske osobe. Neke tehnike potpomognute oplodnje, koju bismo radije trebali nazvati umjetnom oplodnjom, jer je to jedino ispravan naziv, šire takozvanu kulturu prava na dijete. Bračni par koji želi dijete kao da ima pravo posjedovati ga pod svaku cijenu. Sve se više forsiraju zahtjevi koji se prikazuju kao pravo da žena ima dijete,

svoje dijete, za sebe, putem oplodnje u epruveti. Nije nevjerojatno da će jednoga, ne tako dalekog, dana i muškarac pomišljati da priskrbi za sebe jedno dijete.

Tako se stvara odnos i mentalitet gospodarenja i manipuliranja nad čovjekom. On se ne rađa nego postaje materijal koji se tehnikom "proizvodi" prema nečijoj samovolji. Taj se "proizvod" već prije rođenja sortira, to jest, izabire se jedan koji odgovara tržištu, a ostali se eliminiraju. Umjetna oplodnja nužno uključuje eliminaciju više embrija da bi se tek neki od njih ugnijezdio u maternicu i ugledao svjetlo dana. Ali i u slučaju neželjene višestruke trudnoće pribjegava se selekciji jednog embrija među onima koji su već u utrobi, a ostali se odstranjuju odnosno uništavaju.

Neka ovogodišnji Dan života još jednom svima dozove u svijest da su ljudima darovane velike mogućnosti, ali da nije dozvoljeno sve ono što je moguće! Sa stabla spoznaje dobra i zla u zemaljskom raji bilo je moguće ubrati plod, ali je

to rezultiralo kobnim posljedicama za ljude koji su za tim posegnuli. "Za vašu krv, za vaš život, tražit ću obračun: ... od čovjeka za njegova druga, tražit ću obračun za ljudski život. Tko prolije krv čovjekovu, njegovu će krv čovjek proliti. Jer na sliku Božju stvoren je čovjek" (Post 9, 5-6).

Pozivam ljude dobre volje, razborite pameti i zdravih moralnih nagnuća, da učinimo sve kako bi se u društvu i u obitelji iskazivalo dužno poštovanje životu i ljubavi.

I ovom prigodom, a imajući pred očima tolike obitelji okupljene oko pape Benedikta XVI. na misi 5. lipnja 2011., prigodom prvog Nacionalnog susreta hrvatskih katoličkih obitelji, ohrabrujem sve muževe i žene te svu djecu da cijene i poštuju život darovan od Boga, koji neka na bračnu i obiteljsku ljubav i zajedništvo izlije obilje mira i svakoga dobra. ■

*U Krku, na blagdan Isusova Krštenja, 8. siječnja 2012.
Mons. Valter Župan, krčki biskup i predsjednik
Vijeća HBK za obitelj*

Poruka hrvatskih biskupa pred referendum o pristupanju Hrvatske Europskoj uniji

Dragi vjernici i svi ljudi dobre volje!

Prije skoro dvije godine dana, 19. ožujka 2010, mi, hrvatski biskupi, uputili smo Pismo povodom pristupnih pregovora za ulazak Republike Hrvatske u Europsku uniju u kojem smo, u svjetlu evanđelja i crkvenog učiteljstva, razmotrili taj novi povijesni proces ujedinjavanja Europe pazeći pritom posebno na kakvim se temeljima i s kojim ciljevima to ujedinjavanje ostvaruje. Crkva je, naime, stoljećima pratila hod našega naroda i dijelila njegovu sudbinu te ona, kao i svi odgovorni građani, i sada želi znati možemo li u tom novom društvu, u Europskoj uniji u koju Hrvatska želi ući, prepoznati svoju prošlost, osmisliti svoju sadašnjost te s nadom gledati na svoju budućnost.

Dakako, nije zadaća ni posao Crkve davati direktive kako i s kime će se države

povezivati i udruživati. Njezina je dužnost da kao dobra "majka i učiteljica" (Ivan XXIII) pomogne svakom narodu, pa tako i hrvatskom, zajedništvo u kojem se nalazi izgrađivati na kršćanskim i humanim načelima. Činjenica je da "Hrvatska pripada tisućljetnom europskom kulturnom i civilizacijskom krugu" (Benedikt XVI, 2006), zbog čega se smijemo opravdano

nadati da će nam u tom društvu i budućnost biti bolja i sigurnija nego izvan nje. Ipak konačnu odluku o tome donijet će naši građani na referendumu.

Crkva koja prati svoje vjernike i dijeli njihove "radosti i nade, žalosti i tjeskobe" (Drugi vatikanski koncil), poštivat će tu odluku, kao što je poštivala i odluku hrvatskih vlasti kada su zatražile pregovore o pristupu naše države Europskoj uniji. Svjesni smo da je odluka o ulasku u europsku zajednicu naroda po mnogo čemu dalekosežna te razumijemo strahove mnogih da bi nam to moglo ugroziti suverenitet i posebno nacionalni identitet. Ipak, uvjereni smo da će ta opasnost postati realnom samo ako sami ne budemo dovoljno držali do svoje suverenosti, kulture, jezika, nacionalnih dobara i svega onoga po čemu smo to što jesmo. U globaliziranom svijetu, bili mi u Europskoj uniji ili ne bili, s tim ćemo se izazovima neprestano suočavati. Zato više od straha od Europske unije treba nam biti na srcu briga za razvijanje zdrave nacionalne samosvijesti i nemalih potencijala koje naša zemlja i ljudi nose u sebi.

Povijest nas uči da se naš narod mnogo puta nalazio u teškim situacijama i dilemama koje je u onoj mjeri uspijevaio pozitivno prevladati i riješiti u kojoj je vjerovao u sebe i držao se

čvrsto kršćanske nade - Krista koji nikada ne razočarava one koji mu se povjeravaju.

Na temelju takvog dragocjenog narodnog iskustva potičemo sve katoličke vjernike i sve hrvatske građane da zajednički odbacimo strahove i svaku malodušnost te se hrabro otvorimo budućnosti. Na takav nas je iskorak pozvao i sveti otac Benedikt XVI. za svojega pastoralnog pohoda našoj Crkvi i domovini kada nam je poručio: "Proces ulaska u Europsku uniju je proces međusobnog davanja i primanja. I Hrvatska svojom poviješću, svojom ljudskom i gospodarskom sposobnošću daje, ali i prima, naravno, proširujući tako vlastite obzore i živjeti u toj ne samo gospodarskoj, već nadasve kulturnoj i duhovnoj razmjeni."

U duhu svega ovdje iznesenoga, pozivamo vas, dragi vjernici, i vas, ljudi dobre volje, da u nedjelju 22. siječnja 2012. godine iziđete na referendum i dadnete po savjesti svoj odgovor na postavljeno pitanje.

Dok zazivamo obilje Božjeg blagoslova na čitav naš narod, sve vjernike posebno molimo da se uključe osobno, u obitelji i s drugima u molitvu za domovinu. ■

*U Zagrebu, 17. siječnja 2012.
Vaši biskupi*

Priopćenje s Izvanrednoga plenarnog zasjedanja HBK

Izvanredno plenarno zasjedanje Hrvatske biskupske konferencije, pod predsjedanjem predsjednika HBK mons. Marina Srakića, đakovačko-osječkog nadbiskupa, održano je 23. siječnja u sjedištu Hrvatske biskupske konferencije, Ksaverska cesta 12A, u Zagrebu. Na zasjedanju je sudjelovao i apostolski nuncij u RH mons. Mario Roberto Cassari.

Izvješće o radu Komisije za hrvatski martirologij podnio je njezin predsjednik biskup Mile Bogović. Prema odluci HBK i BKBiH, komisija vodi brigu o žrtvama s područja Hrvatske i BiH. U svojem radu komisija surađuje s državnim Uredom za pronalaženje, obilježavanje i održavanje grobišta žrtava komunističkih zločina nakon II. svjetskog rata. Kao primjer kvalitetnog rada biskup Bogović istaknuo je djelovanje hercegovačkih franjevac koji sustavno rade na prikupljanju podataka o mučenicima na svome područja. U pripremi je znanstveni skup koji će dati doprinos otkrivanju i uprisutnjenju vjerničko-mučeničkog elementa u stradanjima. Biskup Bogović je

istaknuo da treba započeti s istraživanjima na terenu i odrediti u svakoj biskupiji odgovornu osobu.

Vlada Republike Hrvatske obavijestila je biskupe o novom sastavu Komisije za odnose s vjerskim zajednicama Vlade Republike Hrvatske. U Biskupsku komisiju HBK za odnose s državom, na čijem je čelu kardinal Josip Bozanić, uz postojeće članove izabrani su mons. Mate Uzinić i mons. Ivan Šaško.

Vijeće za obitelj HBK preimenovano je u Vijeće za život i obitelj.

Biskupi su se s čuđenjem osvrnuli na izjave ministra zdravlja Vlade Republike Hrvatske o početku ljudskoga života koje su u javnosti odjeknule kao nestručne, nehumane i ideološki motivirane.

Na zasjedanju je bilo govora i o funkcioniranju pojedinih tijela ureda i ustanova HBK te su određeni delegati koji će predstavljati HBK na pojedinim događanjima. ■

Zagreb, 23. siječnja 2012.

Poruka za Dan posvećenog života

Poruka predsjednika Vijeća HBK za ustanove posvećenoga života i družbi apostolskoga života dubrovačkog biskupa Mate Uzinića u suradnji s predsjednikom i potpredsjednicom Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica o. Vinkom Mamićem i s. Jasnou Lučić

Poštovane redovnice, redovnici i posvećeni laici, drage sestre i braćo u Kristu!

U ime Vijeća HBK za Ustanove posvećenoga života i Družbe apostolskoga života i u ime Vijeća Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica želimo vam blagoslovljen i Božjom milošću ispunjen Dan posvećenoga života.

Hrvatsko je redovništvo uvijek promicalo evanđeoske i općeljudske vrijednosti u sredinama u kojima je djelovalo. Od svojih prvih dana, u suradnji s mjesnim ordinarijima, nastojalo je oko izgradnje boljega i plemenitijega društva na svim razinama njegove egzistencije: u znanosti, u kulturi, u karitativnim i humanitarnim aktivnostima, u brizi za socijalno najugroženije, a iznad svega u navještanju riječi Božje i proslavi spasenjskoga djela Isusa Krista. Ono i danas ima takvo poslanje. Zato bismo vas htjeli podsjetiti i usmjeriti vašu pažnju na neka područja posebno važna za život Crkve i društva u novonastalim okolnostima u Hrvatskoj i svijetu. Čini se, naime, da sljedeće tri odrednice bitno utječu na oblikovanje suvremenoga mentaliteta i uvelike usmjeravaju ljudsko djelovanje.

Prvo, globalizacija u najširem smislu te riječi i novi oblici međusobnih odnosa koji umanjuju ili potpuno uklanjaju nekadašnje prepreke u sporazumijevanju i zajedničkom djelovanju. Ova odrednica našega vremena otvara nova područja za širenje kršćanskih ideala, ali istodobno povećava mogućnost manipulacije ljudskim uvjerenjima, usmjerenjima i u konačnici ljudskim životima. S obzirom na našu konkretnu stvarnost, možda je geslo posjeta pape Benedikta XVI. našoj domovini najbolji odgovor na globalističke trendove: "Zajedno u Kristu". Ovaj poziv na zajedništvo odnosi se na sve nas, na Crkvu u cjelini, a to znači i na hrvatsko redovništvo. Zato je pronalaženje novih oblika zajedništva prijeko potrebno. U tome se smislu i nedavno ujedinjenje HKVRP-a i HUVRP-a u jednu Konferenciju može razumjeti kao odgovor hrvatskoga redovništva na poziv Benedikta XVI. Na izazov globalizacije, naime, redovništvo nije odgovorilo protuglobalističkom ideologijom, nego se odlučilo za još veće međusobno povezivanje radi boljega i

potpunijeg postizanja ciljeva vlastitih karizmi. Vjerujemo da će ovo ujedinjenje pridonijeti i sveopćoj redovničkoj solidarnosti s potrebitima i nemoćnima, kojih je u ovo vrijeme recesije nažalost sve više.

Drugo, sekularizacija i apsolutizacija ljudske autonomije, koje sve više zahvaćaju i tradicionalno kršćanske sredine. Na ovaj izazov Crkva odgovara pozivom na novu evangelizaciju. U tome redovništvo ima posebnu ulogu. Sve su redovničke institucije, naime, evangelizacijske, čak i one izrazito kontemplativne i klauzurne. Posebno ističemo evangelizacijski karakter svjetovnih redova i institucija posvećenih laika. Budući da je potrebna nova evangelizacija, potrebna je i reafirmacija specifičnih poslanja u novim eklezijalnim, kulturološkim i društveno-političkim uvjetima. Stoga potičemo na promišljanje i djelotvorno promicanje potencijala redovničkih karizma radi prikladna navještanja evanđelja i obznanjivanja nauka Katoličke crkve, čiji je konačni smisao postojanja objava Istine i ostvarenje sveopćega ljudskog spasenja.

Treća odrednica našega vremena koju bismo htjeli ovom prilikom spomenuti jest kulturološki i moralni pluralizam koji, u svome radikalnom obliku, može izazvati i uzajamnu svjetonazorsku i religioznu netrpeljivost. Crkva u Hrvata i njezino redovništvo imaju dugu tradiciju suživota i suradnje s ljudima različitih kultura i svjetonazora, ali i iskustvo očuvanja vlastite kulturološke izvornosti i kršćanskoga identiteta. Zato vjerujemo da je redovništvo kadro ponuditi prikladan odgovor na izazov pluralizma i pridonijeti ekumenskom i međureligijskom dijalogu, ne samo u okvirima Republike Hrvatske, nego i na široj europskoj razini. Stoga vas pozivamo na vjernost kršćansko-katoličkim i redovničkim idealima, ali i na širokogrudno prihvaćanje drugih u njihovoj različitosti. Time će se i misionarska dimenzija redovništva još više učvrstiti i zadobiti ono obličje koje zahtijeva ovo vrijeme i ovaj životni prostor.

U ime Vijeća HBK i Vijeća Konferencije, još jednom vam želimo blagoslovljen Dan posvećenoga života! ■

Priopćenje s XIV. redovnog godišnjeg zajedničkog zasjedanja BK BiH i HBK

Članovi Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine i Hrvatske biskupske konferencije održali su svoje XIV. redovno godišnje zajedničko zasjedanje 30. i 31. siječnja 2012. u Nadbiskupskom ordinarijatu u Sarajevu. Predsjedali su mons. dr. Franjo Komarica, biskup banjolučki, i mons. dr. Marin Srakić, nadbiskup đakovačko-osječki, a sudjelovali su svi biskupi iz Bosne i Hercegovine i 19 biskupa iz Republike Hrvatske. Biskup Komarica i nadbiskup Srakić zaželjeli su dobrodošlicu biskupima koji prvi put sudjeluju na zajedničkom zasjedanju: dubrovačkom biskupu Mati Uziniću, vojnom biskupu u BiH Tomi Vukšiću i biskupu koadjutoru porečko-pulskom Draženu Kutleši.

S osobitom pozornošću biskupi su razmotrili Pismo - Poruku od 14. siječnja 2012., koju im je uputio državni tajnik pape Benedikta XVI. kardinal Tarcisio Bertone. Izrazili su zahvalnost za pismo u kojem vide ponovni znak trajne brige Svetog Oca za Crkvu u BiH. Raduje ih da Sveta Stolica prepoznaje godišnje zajedničko zasjedanje dviju biskupskih konferencija kao "dodatan znak jedinstva Katoličke crkve u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini" te da to jedinstvo čini "zajednička vizija uloge, odgovornosti i djelovanja Crkve". Biskupi Bosne i Hercegovine ponovno su uputili riječi zahvalnosti za sve akcije koje su pokrenuli biskupi Hrvatske sa svojim svećenicima, redovnicima, redovnicama i vjernicima kako bi pomogli članovima biskupijskih zajednica u BiH u dijelovima u kojima je stanje posebno teško. Spomenuli su da su iz svih biskupija u Hrvatskoj putem partnerstva pomagali obnovu razorenih župa u BiH te da su realizirane brojne plemenite akcije suradnjom biskupija, župa, Caritasa i drugih crkvenih institucija. Svi su biskupi suglasni da treba još više poraditi na razini pastoralne povezanosti posebno kada je riječ o pohodima izbjeglim i prognanima Hrvatima iz BiH u Republici Hrvatskoj.

Svjesni težine stanja u kojem se nalaze katolici u BiH, koji su golemoj većini Hrvati, a dodatno potaknuti pismom državnog tajnika Bertonea, biskupi su razmišljali o načinima intenziviranja svoga zauzimanja za budućnost Crkve u Bosni i Hercegovini. Izrazili su posebnu zabrinutost zbog nejednakopravnosti hrvatskog naroda u BiH s druga dva naroda te istaknuli potrebu raditi na svim razinama da svaki narod i svaki čovjek u svakom dijelu Bosne i Hercegovine ima jednaka prava. Nadaju se da će u tom

duhu biti i zauzimanje nedavno formirane Vlade i Sabora Republike Hrvatske kao i Predsjedništva, a osobito nedavno formiranog Vijeća ministara BiH te Parlamentarne skupštine BiH. U duhu spomenutog Pisma - Poruke kardinala Bertonea odlučni su i ubuduće "surađivati s civilnim vlastima i sa svim osobama dobre volje" u cilju poboljšanja stanja "alarmantnih podataka" o katolicima u BiH.

U duhu intenzivnije brige za Crkvu u Bosni i Hercegovini s ciljem međusobne snažnije povezanosti i obostranog obogaćivanja u duhovnoj povezanosti, svake godine redovito se provodi i akcija Tjedna solidarnosti s Crkvom i ljudima u BiH o čemu su izvijestili predsjednici Hrvatskog Caritasa biskup Josip Mrzljak i Caritasu BK BiH biskup Komarica. Biskupi su izrazili osobitu zahvalnost svima koji su svojom molitvom, materijalnim prilogom ili na drugi način izrazili blizinu Crkvi i ljudima u BiH u potrebi, napominjući da je većina medija u Hrvatskoj u svemu tome imala plemenitu ulogu. Također su izrazili radost zbog sve snažnijeg molitvenog zajedništva, ali i zahvalnost što je prošlogodišnja prikupljena pomoć bila znatno veća nego prijašnjih godina. Ovogodišnji Tjedan solidarnosti je u tjednu od 4. do 11. ožujka 2012. Biskupi su upoznati i s inicijativama za ovogodišnji Tjedan solidarnosti s ciljem većeg senzibiliziranja javnosti u Hrvatskoj za solidarnost i zajedništvo s ljudima i Crkvom u BiH te poticanja na međusobno pomaganje i njegovanje susreta i uzajamnih posjeta vjernika i izgradnje duhovnog zajedništva.

Rektor Papinskog hrvatskog zavoda sv. Jeronima mons. dr. Jure Bogdan upoznao je biskupe o aktualnom stanju u spomenutom Zavodu: o broju svećenika studenata (24), zavodskim statutima, djelovanju Uprave, duhovnog života u Zavodu, urađenim doktorskim disertacijama studenata i magistarskim gradusima i slično. Biskupi su zahvalili rektoru Bogdanu i suradnicima na njihovoj savjesnoj brizi za instituciju koja ima osobito značenje za Crkvu u Hrvata. Saslušali su i Izvješće predsjednika Biskupske komisije za spomenuti zavod biskupa Vlade Košića. Raduje ih da studenti, unatoč pojedinim primjedbama, svoj boravak u Rimu osjećaju kao povjerenje dano im od biskupa, koje žele opravdati svojim studijem. Biskupi su zahvalili peteročlanom Biskupskoj komisiji kojoj ovom akademskom godinom istječe petogodišnji mandat.

Predsjednik Vijeće HBK i BK BiH za hrvatsku inozemnu pastvu mons. dr. Pero Sudar u svom izvješću upoznao je biskupe s radom i nastojanjem Vijeća u koordinaciji hrvatske inozemne pastve. Ravnatelj Ureda za hrvatsku inozemnu pastvu fra Josip Bebić prikazao je stanje u 197 hrvatskih katoličkih misija širom svijeta kao i rad Ureda koji od sada svoje sjedište ima u novoj zgradi Hrvatske biskupske konferencije u Zagrebu. Biskupi izražavaju radost što Hrvati katolici u iseljeništvu, ne samo prve i druge generacije, rado i u velikom broju sudjeluju u liturgijskim, pastoralnim, socijalnim i kulturnim događanjima u hrvatskim katoličkim župama i misijama. Razmotrili su i konkretne poteškoće kao i prijedloge biskupa Sudara i ravnatelja Bebića te prihvatili određene obveze i dali konkretne naputke. Zahvalni su svim pastoralnim djelatnicima u misijama i podupiru njihovo zalaganje.

Predsjednik Komisija HBK i BK BiH za Hrvatski martirologij mons. dr. Mile Bogović izvijestio je o radu Komisije čiji su članovi voditelji vice/postulatura za beatifikaciju ili kanonizaciju nekoga od svjedoka vjere te stručnjaci za crkvenu i svjetovnu povijest 20. stoljeća. Kao neposredni zadaci spomenuti su: znanstveni skup, koji bi se trebao održati u mjesecu travnju 2012. godine u Zagrebu, i osnivanje biskupij-

skih povjerenstava. Istaknuta je želja da cjelokupni rad Komisije bude doprinos otkrivanju i uprisutnjenju vjerničko-mučeničkog elementa u stradanjima. Istaknuli su važnost kršćanskog gledanja na žrtve, gdje se naglasak stavlja na poštovanje mučenika, a ne na okrutnosti mučitelja.

Kroz izvješće predsjednika Vijeća za misije mons. Slobodana Štambuka biskupi su upoznati o nekim važnim poveznicama između Papinskih misijskih djela HBK i BK BiH. Pohvalili su zajedničke inicijative spomenutog Vijeća kojim nastoje uvijek iznova buditi misijsku svijest kod vjernika te biti trajna potpora misionarima i misionarkama u njihovu blagoslovljenom radu naviještanja radosne vijesti.

O prevođenju i odobravanju liturgijskih tekstova biskupe je izvijestio predsjednik Vijeća za liturgiju HBK mons. dr. Ante Škvorčević.

Biskupi su 30. siječnja slavili zajedničku euharistiju u sarajevskoj katedrali Presvetog Srca Isusova te nakon mise molili na grobu sluga Božjega dr. Josipa Stadlera, prvog vrhbosanskog nadbiskupa. Euharistiju je predvodio kardinal Puljić, a propovijedao nadbiskup Srakić. Prigodnu riječ uputio je apostolski nuncij u BiH nadbiskup Alessandro D'Errico. ■

Sarajevo, 30. i 31. siječnja 2012.

DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o imenovanju odgojitelja za svećeničke kandidate Vojnog ordinarijata u RH

Na blagdan Prikazanja Gospodinovog – Svijećnice, 2. veljače 2012. godine, vojni kapelan **fra Marko Medo** dekretom Vojnog ordinarijata imenovan je **odgojiteljem bogoslova i kandidata za svećenički poziv** u Vojnom ordinarijatu u RH.

• Vojnim kapelanom u mirovnoj misiji ISAF u Afganistanu od 1. studenoga 2011. godine imenovan je o. **Ivo Topalović**. Prema planiranoj rotaciji iz misije se vratio vlč. **Branimir Projić**.

Novoimenovanim svećenicima - vojnim i policijskim kapelanima, kao i njihovim pomoćnicima želimo uspjeh u radu na dobrobit povjerenih im duša

IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI

Božićno primanje vojnog biskupa

Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac priredio je u srijedu 21. prosinca u sjedištu Vojnog ordinarijata na zagrebačkom Ksaveru primanje povodom božićnih i novogodišnjih blagdana za svećenike i djelatnike Vojne biskupije. Okupili su se gotovo svi vojni i policijski kapelani, pomoćnici kapelana – djelatni vojnici i policajci, djelatnici ordinarijata, MUP-ova Odjela za suradnju s Vojnim ordinarijatom i MORH-ova Odjela za potporu Vojnom ordinarijatu.

U ime svih biskupa je pozdravio generalni vikar Vojne biskupije dr. Jakov Mamić, OCD. Naglasio je da je svrha okupljanja „da kroz božićno čestitanje izrazimo vjeru u Božić pred kojim se nalazimo kao vjernici i kao apostoli. Ova međusobna razmjena vjere u otajstvo

Božića, najvrsnije je svjedočenje objavljene istine o Bogu i o čovjeku. Naime, događaj Božića potvrđuje istinu o Božjoj solidarnosti s nama, govoreći nam da ljudska povijest nikada više neće ostati bez njegove prisutnosti”, naglasio je iznijevši u nastavku kratki osvrt na tekuću godinu.

Čestitka vojnog biskupa mons. Jezerinca prigodom božićnog primanja

Zahvaljujem vam na iskrenim i toplim riječima što ste ih uputili u svoje ime, ali i u ime svih djelatnika Vojne biskupije: braće svećenika, časnih sestara i redovnika, pomoćnica i pomoćnika kapelana Vojnog ordinarijata, djelatnika MORH-ovog i MUP-ovog odjela, svih dobrih ljudi koji su zaposleni u našoj biskupiji.

Uzvracam iskrenom zahvalnošću i čestitam vama i svim pripadnicima Vojne biskupije blagdan Isusovog rođenja sa željom da svakoga od vas obuzme i ponese betlehemske otajstvo kako bi svima nama božićni blagdani bili blagoslovljeni. Neka se to ostvari ne samo u 2012. godini nego i cijeloga života. Dobri Bog neka nam bude svima u pomoći!

Dok čestitamo jedni drugima blagdan Božića, ovom čestitkom želimo izraziti radost da nas Bog ljubi. To je razlog božićne radosti. Bog je radi nas i našega spasenja postao čovjekom. Pružio nam je šansu da ponovno budemo ono što je želio u samom početku čovjekova stvaranja: da bude dijete Božje, da živi u prijateljstvu s Bogom, da živi u milosti Božjoj koju nam je zaslužio Isus Krist svojom mukom, smrću i uskrsnućem.

No, ovu istinu danas mnogi ne poznaju, ne prihvaćaju, zanemaruju. Stoga nam se ona izravno nameće kao izazov koji bi trebao definirati našu prisutnost u svijetu općenito, ali i naše pastoralne zauzetosti u vojarnama i policijskim upravama.

Biti svjedokom Božje ljubavi prema čovjeku, prema svakoj osobi – to je poslanje koje imamo. To najbolje ostvarujemo naviještanjem Radosne vijesti svakom čovjeku, a još više svjedočanstvom vlastitoga života. Tu će misao lijepo potvrditi apostol Pavao riječima: „Znam kome sam povjerovao“. Mi znamo kome smo povjerovali. Ali nam je živjeti poput Isusovih učenika u Antiohiji, gdje su ih pogani zbog svjedočanstva života prvi puta nazvali kršćanima i time izazvali pitanje: Tko je Isus Krist? Pitanje osobe Isusa Krista danas se sve više nameće, kao i pitanje evanđelja. Naime, mnogi ne uspijevaju integrirati poruku evanđelja u svoj svakodnevni život; sve je teže živjeti vlastitu vjeru u Isusa u društvenom i kulturalnom okruženju u kojem je kršćanski način života izložen stalnim kušnjama i prijetnjama.

Ne radi se samo o novom naviještanju Evanđelja, nego i o traženju novih putova za prijenos vjere, posebno naše prisutnosti među vojno-redarstvenim snagama. Nije potrebno

„izmišljati toplu vodu“ i nešto što još nismo imali. Riječ je o produbljenju naše vjere. Jasno je da nove putove ne smijemo zanemariti, ali neće oni biti presudni nego naš susret s Bogom živim kojega onda svjedočimo.

Nije dovoljno pozivati se samo na svoju kršćansku baštinu, koju ne možemo zanemariti, već je potrebno iznova produbljevati svoj osobni odnos s Isusom Kristom. Taj će pak naš odnos s Isusom Kristom rezultirati većim posvješćivanjem uloge koju imamo, ali i važnosti Riječi Božje u konkretnom životu svakog pojedinca.

Već je odavno, na tu temu, II. vatikanski sabor usmjerio razmišljanje pastoralnih djelatnika u Crkvi, ali i svih vjernika, riječima: „Ne mali udio u nastanku ateizma mogu imati vjernici jer treba reći da zanemarivanjem vjerskog odgoja ili pogrešnim izlaganjem nauka ili nedostacima svog religioznog, ćudorednog i društvenog života pravo lice Boga i religije prije zakrivaju nego li otkrivaju“ (Gaudium et spes – Konstitucija o Crkvi u suvremenom svijetu, Dokumenti, Zagreb, 1970., br. 19 i dalje).

Bez sumnje, u globalu, današnjica je i u našoj društvenoj zajednici prilično obilježena nedovoljnim poznavanjem vjerskih istina, pa prema tome i istine Božića. Istina o utjelovljenju Sina Božjega sve se više gubi i blijedi tako da se dobiva dojam da polako nestaje. A kad bi ljudi bolje poznavali i uistinu prihvatili božićno otajstvo, drugačije bi živjeli. Vjerujem da i svi mi u tome nismo zaobiđeni.

Vrijeme u kojem živimo izazov je za Crkvu. Taj nas izazov mora potaknuti na zauzetost i ustrajan rad, kako bi se kršćanske vrijednosti, utemeljene na osobnoj vjeri u Isusa Krista kao Sina Božjega, još više učvrstile među nama, i po nama među vojnicima i redarstvenicima kojima smo poslani.

Drago mi je da je Radosna vijest živa među vjernicima naše biskupije. No valja uključiti svu snagu uma, volje i srca kako bi se ona još više proširila, te postala djelotvornija, na dobro čovjeka.

Čujem da se u nekim kapelanijama uvodi i adoracija. Dobro je to i u takvim stvarima treba ustrajati. Središte neka vam bude euharistijsko slavlje. Nadam se da nema kapelanije u kojoj se barem tjedno ne slavi sv. misa. I pri molitvi ne zaboravite moliti, osobno i sa svojom vjerničkom zajednicom, za svećenička i redovnička zvanja. Plodovi neće izostati. Radujem se što nam se ordinarijat pomlađuje kako bogoslovi-

ma tako i novim kapelanima.

2012. je godina naših jubileja. Kao takva bit će nositeljica sadržaja po kojima ćemo u radosti zahvaliti za primljena dobra. Očekujem vašu međusobnu suradnju, s ciljem duhovnog rasta svih koji pripadaju biskupiji, uključujući i nas same. Preustroj je u tijeku. Imat ćemo priliku o svemu biti obaviješteni i reći svoje mišljenje. Nadam se da ćemo Prezbiterско vijeće moći sazvati u tjednu Svećeničkog tečaja, najvjerojatnije 25. siječnja. Radeći odgovorno i savjesno, u iskrenoj suradnji, gradit ćemo i međusobno zajedništvo, koje je uvijek bilo ures Vojnog ordinarijata.

Oče Jakove, vama i ovim dobrim ljudima, kao i onima koji danas zbog opravdanih razloga nisu s nama, najiskrenije zahvaljujem na dosada uloženom trudu kako bi se, na najbolji i najljepši način, ostvarilo poslanje Vojnog ordinarijata. Zahvaljujem na iskrenoj i nesebičnoj suradnji.

Još jednom izražavam želju: neka nas sve svojim blagoslovom prati milosrdni i dobri Bog, koji se objavio po svom Sinu Isusu Kristu kad je došao među nas kao maleno dijete, rodivši se od Blažene Djevice Marije. Neke vam je svima čestit Božić i blagoslovljena Nova 2012. godina!

Čestitka generalnog vikara o. Jakova prigodom božićnog primanja

Preuzvišeni oče biskupe, braćo svećenici, redovnici i redovnice, dragi bogoslovi i pomoćnici vojnih kapelana, načelnici Odjela za potporu MORH-a i MUP-a, i svi vi cijenjeni djelatnici Vojnog ordinarijata. Okupljeni smo da kroz božićno čestitanje izrazimo vjeru svih nas u Božić pred kojim se nalazimo kao vjernici i kao apostoli. Ova međusobna razmjena vjere u otajstvo Božića, najvrsnije je svjedočenje objavljene istine o Bogu i o čovjeku. Naime, događaj Božića potvrđuje istinu o Božjoj solidarnosti s nama, govoreći nam da ova ljudska povijest nikada više neće ostati bez njegove prisutnosti. Među nama je „radi nas i radi našega spasenja“ a mi smo s njime da, poput svetog Augustina, navijestimo: „Velik si, Gospodine, i hvale predostojan“. Tako postajemo pronositelji i svjedoci Božje nesebičnosti, kako to zgodno izreče sveti Ivan od Križa: „Darovavši nam svoga Sina, koji je njegova jedina i konačna Riječ, Bog nam je tom svojom Riječju ujedno rekao sve i nema nam što više reći“.

U duhu radosti vjere izražavamo, dakle, osjećaje naše povezanosti s otajstvom koje nas uči da jedni s drugima trebamo biti na solidaran i nesebičan način. Razlike među nama nisu rascjepi nego bogatstvo Vojnog ordinarijata i Crkve. Tako ih trebamo zamjećivati i odnositi se prema njima. Mi smo mnoštvo darova zajedno da bi svi, i svatko pojedinačno, izrastao do one mjere punine koju je dragi Bog predvidio za svakoga od nas.

Preuzvišeni oče biskupe, još jedna kalendarska godina je na izmaku, a druga je na pomolu. Prošle (2010.) godine, okolnošću čestitanja Božića i Nove (2011.) godine, rekli smo da je „suradnja i nada“ obilježila Ordinarijat u toj godini. Tom smo zgodom naveli i neke buduće za

nas važne događaje, posebno: „Pastoralnu vizitaciju“ i „Pastoralni pohod Svetog Oca Hrvatskoj“. Zaželjeli smo također „uspostavu Dana duhovnih zvanja u Ordinarijatu“, više „susreta dekana i Zbora savjetnika“ kao i „susrete kapelana“. Istakli smo potrebu „integralnog razvoja svakoga od nas kroz duhovno, intelektualno i moralno izrastanje naših osobnosti“. I na koncu, zaželjeli smo da ovdje vlada „atmosfera zajedništva“.

1. Kratki osvrt na tekuću godinu

Velik dio najavljenih, ili predviđenih događaja, u prošlogodišnjoj čestitci, postalo je stvarnost. Primjerice: pastoralna vizitacija, pohod Svetog Oca, hodočašća, duhovne vježbe, vikend susreti, ljetovanje mladih na Lošinju, itd. U nekima smo formalno zakazali, kao na primjer glede uspostave Dana duhovnih zvanja u Ordinarijatu. Ako smo, možda, formalno i zakazali u ovome, ipak je Ordinarijat preko posebno zaduženih svećenika sudjelovao u nacionalnom Danu duhovnih zvanja te je vrlo solidno radio na samom sadržaju istih. U međuvremenu, naime, prijavilo se nekoliko mladića s namjerom da postanu kandidati našeg Ordinarijata, a nadležni su odlučili promotrivši sve dostupne okolnosti i podatke da se našoj dvojici bogoslova (Antoniju i Nenadu) pridruži i treći: bogoslov Josip Jenjić, apsolvent studija teologije. Možda ćemo ove godine uspjeti i više učiniti na tom važnom području za Ordinarijat.

Napominjem također da smo, vjerojatno, mogli i češće čuti mišljenje dekana i savjetnika naše biskupije, ali kako nije bilo tako važnih odluka, a neke su se morale donijeti žurno, nismo bili u stanju sazvati ih.

Poštovani oče biskupe, sada valja spomenuti neke važne i ugodne trenutke godine na izmaku (2011.):

1. 1. Ističem dobitak petorice kolega svećenika kao posebnu milost za ovaj naš Ordinarijat i njegovo pastoralno djelovanje. Trojica od njih su vojni, a druga dvojica su policijski kapelani. To su fra Ilija Mikulić i fra Ivan Lukač, članovi Splitske franjevačke provincije, sada namješteni u dvije kapelanije u Kninu. U tijeku je sređivanje sakralnog i uredskog prostora za jednoga od njih i za njegovog pomoćnika. Od Franjevačke glagoljaške provincije Trećeg reda sv. Franje dobili smo fra Marka Medu koji je namješten kao vojni kapelan u Ministarstvu Obrane i Glavnog stožera OS. Od Hercegovačke franjevačke provincije sa sjedištem u Mostaru dobili smo fra Franju Musića, koji je namješten kao kapelan u Policijskoj akademiji, a od Đakovačko-osječke nadbiskupije dobili smo don Ivana Blaževca koji je namješten kao policijski kapelan u Policijskoj upravi u Gospiću, a ujedno je kapelan poslužitelj vojarne u Gospiću te vrši ulogu kapelana u zatvoru u Gospiću. Sretni smo da ovi naši kapelani, kao i njihovi pomoćnici, velikim dijelom imaju svoje urede a i stambeno su prilično zbrinuti.

1. 2. Tijekom ove godine uspjeli smo izvršiti obvezu Ordinarijata prema vjernicima vojnicima u mirovnoj misiji u Afganistanu. Ovom zgodom iskreno se zahvaljujemo našim kapelanima zbog njihove nesebične i odlučne volje boravka i poslanja u teškim uvjetima u kojima djeluje naš kontingent u toj zemlji. Istovremeno, poznato vam je da za ovaj Božić, za razliku od prošle godine, zbog nedostatka financijskih sredstava, nismo dobili pristanak od Ministarstva da pošaljemo kapelana i pomoćnika na Golan. Poučeni ovim, za slijedeću smo godinu u proračunu planirali ovaj pastoralni pohod te se nadamo da će biti uvažen.

1. 3. Zahvaljujući kvalitetnoj suradnji s nadležnim tijelima MORH-a te nakon što se uvidjela opravdanost našega traženja, uspjeli smo dobiti suglasnost mjerodavnih čimbenika Hrvatske vojske, Ministarstva obrane i Glavnog stožera OS RH, dva objekta koji će se polako uređivati i dovoditi u pastoralne svrhe. Najprije objekt u Kninu (u sklopu Opslužništva vojarne „Zvonimir“) kojim rješavamo potrebu sakralnog prostora za dvije kapelanije kao i urede za jednog kapelana i njegovog pomoćnika u Kninu. Drugi je objekt broj 79, bivši restoran, u sastavu vojarne „Sv. Nikola“ u „Lori“ u Splitu. On je doista u nefunkcionalnom stanju i trebat će mnogo vremena i sredstava da se privede k pa-

storalnoj svrsi, a svrha mu je da objedini sakralni prostor u „Lori“, da se urede prikladni uredi za kapelane i pomoćnike te da se urede prostori za okupljanje (dvije dvorane) i nekoliko soba za smještaj. Površina objekta je 1580,57 m². Primo-predaja je učinjena 22. studenoga 2011. Ovdje bih zamolio naše kapelane u „Lori“ da sve učine kako bi se objekt zaštitio od daljnje devastacije.

2. Godina pred nama i neka nezaobilazna zbivanja

Osim već dobro uhodane pastoralne prakse redovitog pastoralala u Hrvatskoj vojsci i policiji, kao i redovito primjenjivanjih pastoralnih oblika rada o kojima ovdje neću govoriti, godina koja je pred nama bremenita je jubilejima, pa bismo je mogli nazvati i „jubilarnom godinom Ordinarijata“. Zadržimo se malo na nekim važnim ročištima slijedeće godine:

2. 1. Ističem tri jubileja koja će od nas zahtijevati pojačanu i promišljenu aktivnost: 15 godina kanonske uspostave Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj (travanj); 20 godina hodočašća Hrvatske vojske i policije u Lourdes (svibanj); 20 godina hodočašćenja Hrvatske vojske i policije u Mariju Bistricu (listopad). Želja nam je da na skroman, dostojanstven i nama primjeren način proslavimo navedene jubileje. U tom vidu već smo imali i susret s dekanima Ordinarijata na kojemu smo iznijeli neke prijedloge, da bismo na jučer održanoj sjednici užeg tijela zaokružili i moguća ostvarenja, zaduživši također nositelje zadataka da pripreme za drugu polovicu siječnja konkretne mogućnosti ostvarenja tih prijedloga, kada bismo donijeli i konačnu odluku. Znademo da je, osim stručnog personalnog faktora, onaj financijski odlučujući za kvalitetnu provedbu naših prijedloga. Zatražili smo također od mjerodavnih službi Ministarstva obrane RH suglasnost na predviđene troškove. Odgovor još nije stigao, ali već sada osjećamo da ćemo se morati ograničiti na najnužnije.

Unatoč oskudici financijskih sredstava, Ordinarijat treba kroz ove proslave naglasiti značenje svoje duhovne i moralno-etičke prisutnosti kako u MORH-u tako i u MUP-u Republike Hrvatske. Važno je također kroz ove proslave odaslati poruku međunarodnoj stvarnosti Vojnih ordinarijata s obzirom na mjesto, ulogu i poslanje ovoga i drugih Vojnih ordinarijata, kao i naših međunarodnih i nacionalnih hodočašća u pastoralu suvremenih vojnih i policijskih prisutnosti. Stoga, naše se razmišljanje treba rukovoditi isključivo dimenzijom navještaja i međusobne

solidarnosti kroz proslavu navedenih jubileja.

2. 2. Drugo važno ročište je preustroj HV-a. Predmetna aktivnost već je započela. S tim preustrojem povezana je i preraspodjela naših vojnih kapelanija i kapelana. Na temelju zahtjeva predstavnika GS OS-a, Vi ste, oče biskupe, imenovali mene da zastupam stavove Ordinarijata u navedenom postupku. Zamolio sam vikara za pastoral, don Josipa Stanića i načelnika Odjela za potporu MORH-a Vojnom ordinarijatu bojnika Petra Klarića da sa mnom sudjeluju u radu tog povjerenstva. Već sada, nakon dva susreta povjerenstva, oče biskupe, osjećamo potrebu da sazovete Prezbitersko vijeće našeg Ordinarijata za konac siječnja (2012.) s ciljem upoznavanja s preustrojem i posljedicama ovog preustroja za nas. Tražit nam je najbolji izlaz i zauzeti najkvalitetniji stav Ordinarijata. O samom procesu, za sada, ne znamo puno, ali ono što znamo tom ćemo zgodom podijeliti s kapelanima. Nastojat ćemo također zamoliti kompetentnu osobu sa strane MORH-a da nam tada bude gost i obrazloži projekt cjelovitog preustroja HV-a, a mi ćemo sagledati posljedice s obzirom na naše vojne kapelanije.

Tom zgodom treba s Prezbiterskim vijećem podijeliti spoznaje o mogućnostima obilježavanja triju jubileja Vojnog ordinarijata, kao i neke druge podatke ili pitanja koja bi mogla biti važna za sve nas.

2. 3. Održani izbori i potpis Pristupnog ugovora. Poštovani oče biskupe, kao plod nedavno održanih državnih demokratskih izbora, očekujemo i nove dužnosnike kako na području MORH-a tako i MUP-a. Što se nas tiče, nikada nikome nismo uskratili suradnju koju temeljimo na međusobnom uvažavanju i savjesnom

vršenju sebi svojstvenog poslanja poštivajući pravne akte na kojima se zasniva Vojni ordinarijat i njegovo pastoralno djelovanje. Nadamo se da će novi ministri prepoznati važnost ove ustanove i njezinog vjerničkog, duhovnog i etičkog poslanja za građane vjernike koji djeluju kao policajci, vojnici, časnici i dočasnici u oba ministarstva zajedno s njihovim obiteljima. Mi smo otvoreni svakom dobru za dobro povjerenih nam ljudi.

U ovom društvenom kontekstu registriramo također potpis Pristupnog ugovora Republike Hrvatske i Europske unije 9. prosinca ove godine. Iako je riječ o dva događaja iz tekuće godine, oni će ipak imati svojih izazova i u godinama koje slijede. Za nas kršćane i građane ove zemlje jako je važno razlučiti koje je pravo dobro za čovjeka i narod u cjelini.

2. 4. Čestitka. Oče biskupe, upućujemo Vam najiskrenije čestitke za nadolazeći blagdan Božića i Nove 2012. godine. Jutros nam se javio naš otac Ivo Topalović iz Afganistana i zamolio me da Vama, a i svima u Ordinarijatu, prenesem njegovu iskrenu čestitku i preporuku u molitve. Vedar je i pun je posla. Uvjeravamo Vas, oče biskupe, da osjećamo odgovornost poslanja i da smo svjesni potrebe visoke kvalitete našega djelovanja. Volja nam ne nedostaje, a milost nam je ponuđena. S Vama želimo dijeliti radosti i križeve ove časne ustanove. Ako nekada i nije sve na očekivanoj razini, nije zloba već slabost uzrok toga. Ostanimo stameni u jedinstvu i međusobnom poštovanju. Svi Vam želimo čestit Božić i blagoslovljenu Novu 2012. godinu. Živjeli u dobrom zdravlju i vedrom raspoloženju. ■

Generalni vikar otac Jakov Mamić, OCD

Božić je velika poruka nade i radosti

Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je u subotu 24. prosinca u kapeli Vojnog ordinarijata na zagrebačkom Ksaveru misu polnoćku u koncelebraciji s vojnim kapelanom fra Markom Medom iz samostana trećoredaca na Ksaveru. U homiliji božićnog bdijenja biskup je između ostaloga podsjetio da se u ovoj čudesnoj noći ljudi na svim kontinentima svijeta okupljaju da bi ih obasjalo Svjetlo, koje je od davnina bilo najavljeno. "Tu noć navijestio je 700 godina prije Spasiteljeva rođenja prorok Izaija riječima: 'Narod koji je u tmini hodio, svjetlost vidje veliku'. To razdoblje prorok naziva tamom i budi u svom narodu nadu u dolazak Djeteta. To Dijete je Isus Krist, onaj koji je od vijeka i koji postade sin ove zemlje, da bismo mi postali sinovi i kćeri neba".

Sjetio se biskup i vremena kada se u nas provodila sistematska ateizacija, osobito u školama i među vojno-redarstvenim snagama, čije posljedice još i danas osjećamo, te je pozvao vjernike da u duhu Isusovih riječi budu "svje-

tlo svijeta i sol zemlje". Podsjetio je na riječi blaženog Alojzija Stepinca, koji je hrabro stao u obranu Isusa Krista na sramotnom suđenju u Zagrebu, kada je rekao da je Isus Krist ne samo postojao nego je i Bog koji je postao čovjekom, da je spreman dati i svoj život za njega, bude li trebalo. Protumačivši i poruke koje su anđeli u božićnoj noći uputili pastirima: "Evo vam znaka: naći ćete novorođenče povijeno gdje leži u jaslama", biskup je između ostaloga kazao da je Božić blagdan života, a ne smrti, jer nam pokazuje koliko je velik čovjek, jer u utjelovljenju Sina Božjega prepoznamo i veličinu čovjeka. To nam pokazuje ne samo Isusovo rođenje nego posebno Isusova prolivena krv i smrt na križu, kojom se založio da nas spasi i otkupi. Zaključio je da je najljepši dar za Božić opraštanje i pomaganje jednih drugima, za što ne treba biti ni mudar i velik. "Znati drugome donijeti radost to je najljepši dar. Čovjek je čovjeku dar. Natječimo se u tome", pozvao je biskup. ■

Božićno slavlje u kapeli Vojnog ordinarijata

Vojni biskup Juraj Jezerinac predvodio je 25. prosinca božićnu misu u koncelebraciji s vojnim kapelanom fra Markom Medom iz samostana trećoredaca na Ksaveru u kapeli Vojnog ordinarijata na zagrebačkom Ksaveru. U propovijedi je fra Marko napomenuo da se među ljude uvukla obeshrabrenost i strah zbog ekonomske krize koja ne stvara posao već oduzima obiteljima sreću i sigurnost. Božić je postao blagdan vrlo uspješnog trgovanja, sajam lažnih obećanja i sreće. Slave ga i nevjernici i pripadnici drugih religija. Za prihvaćanje prave poruke Isusova rođenja i pronalaženje utjehe i nade u njoj, potrebno je vratiti se autentičnoj kršćanskoj tradiciji. Bog nas u djetetu Isusu poziva da budemo slični njemu, jer smo stvoreni na sliku i priliku Božju. Svojim dolaskom među nas, Bog nam pokazuje i daje zadatak: biti slični njemu, težiti istinskom životu, doći do slike Božje u liku Krista. Zato je potrebno očistiti svoju savjest i svoj život od svega što je suprotno ovom dolasku. Riječ koja je postala Djetetom pomaže nam da shvatimo način Božjeg djelovanja kako bismo bili sposobni sve više se prepustiti preobrazbi njegove dobrote i njegova beskrajnog milosrđa. U tami ovoga svijeta dopustimo da nas još uvijek iznenadi i prosvijetli to potpuno neočekivano Božje djelovanje: Bog je postao Djetetom. Neka nas djetešce Isus, dolazeći

k nama, ne nađe nepripravne. Neka nas pažnja kojom naše ulice i domovi postaju sjajni još više potiče na spremnost našega duha da bismo se susreli s onim koji nam dolazi u posjet, koji je istinska ljepota i pravo Svjetlo", zaključio je vojni kapelan, čestitavši okupljenim vjernicima radostan i blagoslovljen Božić. ■

Ministar obrane posjetio vojnog biskupa

Novoimenovani ministar obrane RH Ante Kotromanović posjetio je vojnog biskupa mons. Jurja Jezerinca u srijedu 28. prosinca u sjedištu Vojnog ordinarijata. Uz ministra susretu su nazočili i načelnik GS OS RH general pukovnik Drago Lovrić i pastoralni vikar Vojne biskupije don Josip Stanić. Susret je upriličen u sklopu ministrovog obilaska ustrojstvenih jedinica MORH-a i GS OS RH. Čestitajući Božić ministru i načelniku stožera biskup je kratko upoznao goste s planom obilježavanja 15. godina Vojne biskupije i 20. godina hodočašćenja u Lurd i Mariju Bistricu, dvjema obljetnicama Vojne biskupije u 2012. godini.

Spomenuta su i druga tekuća pitanja Vojne biskupije i kapelanija. Ministar je naglasio da cijeni ulogu vojnog kapelana u vojsci, iskustvo je to koje ima od Domovinskog rata kada su svećenici bili od velike i nezamjenjive pomoći vojniku.

Novi ministar obrane hrvatski je branitelj i dragovoljac Domovinskog rata. Umirovljeni je časnik Hrvatske vojske. Ob-

našao je visoke dužnosti u Domovinskom ratu i nakon njega, a zadnja dužnost u OS RH bila je načelnik stožera IV. zbornog područja OS RH. Završio je Zapovjedno stožernu školu "Blago Zadro" i Ratnu školu "Ban Josip Jelačić". Odlikovan je Redom kneza Domagoja, Redom Nikole Šubića Zrinskog, Redom bana Jelačića, Spomenicom Domovinskog rata i Spomenicom Domovinske zahvalnosti, te medaljama Ljeto '95, Oluja i Iznimni pothvati. Član je Socijaldemokratske partije od 2007. godine, a od 11. siječnja 2008. zastupnik je u Hrvatskom saboru. ■

Proslava svetkovine Marije Bogorodice u Vojnom ordinarijatu

Na svetkovinu Marije Bogorodice i Svjetski dan mira u nedjelju 1. siječnja vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je svečano prijedodnevno euharistijsko slavlje u kapeli Vojnog ordinarijata na zagrebačkom Ksaveru.

U homiliji je biskup posvijestio važnost Marijine uloge u odnosu na Isusa Krista i njegovu Crkvu. Osvrnuvši se na Lukino evanđelje, kazao je da je on nastojao zabilježiti Marijina sjećanja, jer Isusa nije osobno poznao. „Marijina sjećanja nisu bila mučna, iako su je pratili bolni i žalosni događaji s Isusom, prije svega to je bila Isusova muka i smrt. Unatoč tome, kako bilježi Luka, Marijina sjećanja nisu bila pod sjenom gorčine, zlopamćenja. Naprotiv, bila su ispunjena svjetlom i zahvalnom pjesmom zbog velikih djela što ih je Bog učinio među njima“, kazao je biskup Jezerinac, podsjetivši na evanđeoski tekst da „Marija u sebi pohranjivaše sve ove događaje i prebiraše ih u svome srcu“. Ne krije li se ovdje neka poruka za nas?, upitao je, dodavši da je pamćenje način kako se od nestanka čuva ono što prolazi s vremenom. „Lju-

di redovito pamte što je vezano uz jake emocije, bilo da je to ljubav ili mržnja. Ljubav i mržnja najjači su čuvari pamćenja“, kazao je te istaknuo da mržnja pamti sve detalje kroz gorčinu, ljubav također pamti, ali kroz oprost i dobrotu. Za razliku od ljubavi koja smiruje čovjeka, vraća mu duboki mir, mržnja sve više zaokuplja čovjeka, ne daje mu mira ni u snu. Zlo pamćenje ne donosi mir nego razara čovjeka, uništava njegovu dušu i međuljudske odnose. Marija koja je pohranjivala sve te događaje i o njima razmišljala, postaje nam učiteljica u čitanju i produbljivanju Božje riječi, postaje nam uzor da i mi trebamo poput nje više razmatrati riječ Božju i produbljavati svoju vjeru u svijetu, koji je pun mržnje, osvete, nevjere, laži i nasilja“. Spomenuvši se da slavimo i Dan mira biskup je kazao da ta riječ znači mnogo više nego je uobičajeno, znači mir, sreću, plodnost, blagoslov. „Mir je Božji dar, obećao ga je Isus svojim učenicima, ali ne mir koji svijet daje, nego mir koji je sam Krist, kako poručuje sv. Pavao: 'On je naš mir'", rekao je biskup. ■

Božićni blagoslov u MORH-u i GS OS RH

Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac u srijedu 4. siječnja posjetio je sjedište Ministarstva obrane i Glavnog stožera Oružanih snaga Republike Hrvatske. Prigodom božićnog blagoslova ljudi i radnog prostora, uz ministra obrane Antu Kotromanovića, načelnika GS OS RH general pukovnika Dragu Lovrića i zamjenicu ministra obrane gospođu Višnju Tafra, u blagoslovnoj molitvi sudjelovali su i djelatnici Ministarstva obrane i Glavnog stožera, don Josip Stanić, biskupski vikar za pastoral u Vojnom ordinarijatu te fra Marko Medo, vojni kapelan MORH-a i GS OS RH.

Temeljeći prigodnu homiliju na tekstu Poslanice sv. Pavla apostola Rimljanima koja poziva na međusobno poštovanje, gorljivost u službi, radosnu nadu, strpljivost u trenutcima nevolje, postojanost u molitvi, gostoljubivost i nadasve na pomoć u potrebi i slogu, vojni biskup je zaključio blagoslovnu molitvu riječima: "Gospodine Bože, blagoslovi ove prostore u kojima ljudi rade odgovoran i zahtjevan posao.

Neka oni koji će dolaziti ovamo, dolaze s radošću, svjesni da su u službi zajedničkog dobra drage nam Domovine i svih njenih građana. Neka budu potpora jedni drugima i neka se ne umore činiti dobro... Neka je blagoslovljen Bog koji nas svakodnevno obasiplje svojim darovima..."

Otpjevavši božićnu pjesmu, i nakon kratkog druženja mons. Juraj Jezerinac blagoslovio je ljude i prostore Službe za prijem i potporu. ■

Blagoslov u središtu Vojnog ordinarijata

U zgradi Vojnog ordinarijata u četvrtak 5. siječnja vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac predvodio je blagoslovnu molitvu. U nazočnosti djelatnika koji rade u sjedištu ordinarijata biskup Jezerinac započeo je blagoslov u predvorju zgrade riječima da je cilj blagoslova da kao vjernici molimo Božju pomoć da nas prosvijetli kako bismo znali što nam je činiti. I da nam dade jakosti da ispunimo njegovu volju. "Mi kao vjernici želimo se zahvaliti Bogu na darovima kojima nas je obdario tijekom godine, kako materijalnim a još više duhovnim. U isto vrijeme želimo se staviti pod njegovu brigu da nas prati, nadahnjuje, vodi sigurnim putovima života, kako bismo bili jedni drugima na radost i blagoslov".

Iz Poslanice sv. Pavla apostola Rimljanima: Braćo, mi mnogi, jedno tijelo u Kristu, a pojedinci udovi jedan drugomu. Dare pak imamo različite po milosti koja nam je dana: je li to prorokovanje - neka je primjereno vjeri; je li služenje - neka je u služenju; je li poučavanje - u poučavanju; je li hrabrenje - u hrabrenju; tko dijeli, neka je darežljiv; tko je predstojnik - revan; tko iskazuje milosrđe - radostan?

Zazirite od zla, prijanjajte uz dobro! Srdačno se ljubite pravim bratoljubljem! Pretječite jedni druge poštovanjem! U revnosti budite hitri, u duhu gorljivi, Gospodinu služite! U nadi budite radosni, u nevolji strpljivi, u molitvi postojani! Pretječite u pomoć svetima u nuždi, gajite gostoljubivost! ■

Susret vojnog ordinarija s predsjednikom Uprave HRT-a

U srijedu 11. siječnja povodom priprema za obilježavanje jubileja Vojnog ordinarijata u 2012. godini u Vojnom ordinarijatu je održan sastanak vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca i predsjednika Uprave HRT-a Josipa Popovca.

Vojni ordinarij istaknuo je dugogodišnju suradnju između HRT-a i Vojnog ordinarijata te zahvalio glavnom ravnatelju i djelatnicima javne televizije, osobito djelatnicima religijskog programa, na doprinosu. Upoznao je Popovca s nekoliko značajnih obljetnica koje Vojni ordinarijat u RH obilježava tijekom 2012. godine: 15 godina od ustanovljenja Vojnog ordinarijata te dvije velike obljetnice hodočašćenja Hrvatske vojske i policije (20 godina hodočašćenja Majci Božjoj u Lourdes u Francuskoj u sklopu Međunarodnog vojnog hodočašća i 20 godina hodočašćenja u nacionalno svetište Majke Božje u Mariju Bistricu).

Hodočašća će i ove godine pratiti HRT. U razgovoru je dogovoreno također da HRT pripremi dokumentarni film o Vojnom ordinarijatu i vojno-redarstvenim hodočašćima.

Na kraju susreta vojni ordinarij je pozvao

Popovca da se i osobno pridruži vojno-redarstvenom hodočašću u Lourdes koje se održava od 8. do 15. svibnja 2012. te u Mariju Bistricu 7. listopada 2012. godine.

Uz vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca i privremenog ravnatelja HRT-a Josipa Popovca na sastanku su sudjelovali biskupski vikar za pastoral don Josip Stanić, kancelar Robert Stipetić i načelnik Odjela za potporu bojnik Petar Klarić. ■

Blagoslov djelatnika MUP-a i Ravnateljstva policije

U četvrtak 12. siječnja mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj, u pratnji don Josipa Stanića, vikara za pastoral Vojnog ordinarijata, o. Stjepana Harjača, policijskoga kapelana i dekana, te Josipa Zagorščaka, načelnika MUP-ovog Odjela za suradnju s Vojnim ordinarijatom, pohodio je i blagoslovio djelatnike i prostore Ministarstva unutarnjih poslova i Ravnateljstva policije.

Uz brojne vjernike djelatnike Ministarstva i Ravnateljstva, blagoslovu su nazočili ministar unutarnjih poslova Ranko Ostojić sa suradnicima, te u Ravnateljstvu Dražen Vitez, vršitelj dužnosti glavnog ravnatelja policije sa svojim suradnicima.

U kratkom obraćanju nazočnima, biskup je pozvao vjernike da jedni drugima budu blagoslov. Naglasio je da smo na to pozvani. „Smisao ovog blagoslova jest činiti dobro svakome. Savjesno i odgovorno obavljati svoj posao, a to ne ide bez teškoća. U odnosu na druga zvanja policija, predvođena Ministarstvom, je usmjerena prema bližnjima. Oni imaju poseban, odgovoran i častan zadatak osigurati sigurnost građana, onemogućiti ono što bi moglo narušiti mir u narodu. Mi smo svjedoci zla u svijetu i oko sebe pitajući se često zar je moguće da se može činiti zlo. No,

svjesni smo slabosti i nemogućnosti jer i sami postajemo žrtve zla i zloga. Zato i molimo Božji blagoslov da nam udjeli snagu da ustrajemo u dobru. Svake godine imamo bezbroj primjera hrabrosti i nesebičnosti upravo među ljudima koji se bave policijskim poslom, čija hrabrost, divljenje i dobrotu izmame po koji puta i suzu na licima ljudi. Hrvatski narod kao i građani ove zemlje zahvalni su na vašoj zauzetosti i žrtvi. I nemojte se štedjeti kad je u pitanju dobro bližnjega. Samo tako bit ćete blagoslov jedni drugima i svome narodu. Mi molimo upravo Boga za to“. ■

Istina se brani istinom - reakcija na napise dnevnog tiska

U subotu 14. siječnja 2012. prigodom proslave 20. obljetnice međunarodnog priznanja Republike Hrvatske, u crkvi Presvetog Trojstva u Karlovcu vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je svečanu sv. misu i sudjelovao na svečanoj akademiji u "Zorin dom". Upućena prigodna homilija na sv. misi i prigodni govor na akademiji bili su prožeti pastirskim riječima ljubavi i pozivom na zajedništvo utemeljeni na biblijskom liturgijskom čitanju i povijesnim činjenicama hrvatskog naroda bez imalo prizvuka dvosmislenosti, a još manje miješanja u politiku i ulaženja u politikantstvo.

Istoga dana, internetski portal „Novi list“ kreirajući svoje vlastite uratke pod naslovom: "Za rat su krivi ateisti", a Nedjeljni jutarnji (15. siječnja, str. 10), donosi u svezi s tim svoj prilog pod naslovom: "Političke poruke – msgr. Juraj Jezerinac u Karlovcu" i podnaslov: "Dajte nam objektivne informacije o Uniji, a za rat su krivi ateisti".

Oni koji su bili nazočni ovoj proslavi, ovakvim natpisima koji žele izokrenuti istinu unošeći elemente jedne vrste hajke, osjećaju se prozvanima od tih novinara i kolumnista zaštititi istinu koju je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac uputio prigodom proslave u Karlovcu.

Novinarsko izvlačenje iz konteksta i davanje negativnog prizvuka s konotacijom "so-

toniziranja ateizma" i "pozivanja na euroskepticizam", više je negoli izokretanje istine, da ne kažemo novinarska laž. Ovakva ideološka obojena jednostranost i agresivnost pojedinih novinara poprima oblik promidžbenog rata, gdje se gubi svaka mjera, a u ovom slučaju mjera istine, a ne ulaženja u politikantstvo kako to neki novinari žele prikazati.

Iz ovoga proizlazi jedna konstatacija, uvijek ista, od nekih zlonamjernih novinara, prozirna politikantska manipulacija Crkvom. Zna se vrlo dobro tko odbija vidjeti cjelinu i bilokakvo narodno zajedništvo na dan proslave 20. obljetnice međunarodnog priznanja Republike Hrvatske i tko vreba na vratima crkava da bi učinio senzaciju od molitve za narod i dobro naroda. Samo još jedan u nizu prozirnih pokušaja suptilnog napada i izokretanja istine s jasnom namjerom unošenja razdora u hrvatskom narodu.

Ipak, istina se brani istinom, tj. onim što je biskup rekao i koja je poruka bila! Upućenu biskupovu poruku možete čitati u cijelosti na internetskom portalu Vojne biskupije (Pročitaj!), a koja demantira novinarske pokušaje izokretanja istine. ■

17. siječnja 2012.
Ured vojnog ordinarija

Istina se brani istinom

Vojni ordinarij ne snima svoje propovijedi. On ih piše i uglavnom čita. Naravno, nije isključeno da biskup unutar napisanog teksta, kao što to ponekad čine i drugi propovjednici ili govornici s javnih mjesta, unese poneki dodatak koji ne postoji u pisanom tekstu. S tog gledišta novinar „Jutarnjeg lista“ Mario Pušić, tvrdeći da je „cijelu biskupovu propovijed snimao“ i da navedeni isječci ne stoje u pisanom tekstu propovijedi biskupa Jezerinca, govori istinu. A ako ih gospodin Pušić ima „snimljene“, zajedno s cijelom propovijedi, te ništa drugo nije tako jako „čuo“ osim navedenoga, jasniji nam je i smisao prisutnosti dotičnog novinara „kraj zvučnika u kutu crkve“.

I nakon objavljenih „isječaka“ i temeljito pročitanih sadržaja, iznova nas zbunjuje inzistiranje novinara Pušića (u svojem prilogu „Snimka dokazuje...“, „Jutarnji list“, 18. siječnja 2012., str. 10.) na interpretaciji biskupove propovijedi. Pušićeva interpretacija nigdje u biskupovoj

propovijedi ne nalazi objektivno uporište. Svakom je jasno da „ateist“ i „ateizacija“ nisu isto. Biskup nikada, pa ni u navedenim „isječcima“, nije rekao da su „za rat krivi ateisti“ („Jutarnji list“, 15. siječnja 2012., str. 10), ili, što je još jadniji izriječak Damira Kundića, novinara „Novog lista“ koji 14. siječnja 2012. napisa: „Jezerinac: Za stradavanje u Domovinskom ratu krivi su ateisti“. I tako „novinari“, jedan pokrenu „kauzu“, a drugi donese „presudu“ i sve skupa staviše u usta biskupu Jezerincu.

Valjda je svima jasno da je među „agresorima“ bilo i „ateističkih ateista“ koji su mogli biti plod ideološke „ateizacije“ koja je postajala „političkim sustavom“. A jasno je također da je među njima moglo biti i „religioznih ateista“ koji su svojim ponašanjem religioznu dimenziju pretvorili u religijsku „ateizaciju“ s predznakom ideološkog božanstva. Jedni i drugi su se udaljili od etičkih i moralnih načela

svojtvenih ljudskim bićima. Nije, dakle, naglasak na „ateisti“ kao takvom, nego na „ateizaciji“ koja snagom ideolojske jednonmnosti (različitih predznaka) postaje političkim sustavom protiv čovjeka.

Ako je točno da je biskup Jezerinac rekao ono što Pušić donosi kao „isječke“, ostajemo i dalje pri našoj tvrdnji da on ničim nikoga nije prozvao, povrijedio, etiketirao ili obezvrijedio zbog nečijeg svjetonazora ili životnog uvjerenja. On je tijekom cijelog svojeg svećeničkog života bio „na strani“ siromašnog i ugroženog čovjeka: prije Domovinskog rata, za vrijeme Domovinskog rata i poslije Domovinskog rata. Takvi ljudi to prepoznaju. Njemu i nama je to dosta. Nadamo se da je to Bogu ugodno čovjekoljublje. Sve drugo i druge poštuje i suosjeća i s onima koji postaju žrtve vlastite nemoći.

Čudi nas da ovakvi prilozi u vremenu odgovornosti za „etiku javne riječi“ i u vremenu svijesti da „novinar aktivno sudjeluje u stvara-

nju javnog mnijenja“ („Kodeks časti hrvatskih novinara“, čl. 2) mogu naći toliko prostora u navedenim novinama. Ne možemo vjerovati da se bilo kakvim interesima, osim nečasnim, a nije im mjesto u novinarskoj profesiji, može opravdavati naboj netrpeljivosti prema biskupu Jezerincu pokazan u dijelu objavljenih priloga. Možda je riječ o nepoznavanju navedenog Kodeksa osobito s obzirom „na etiku javne riječi“ (već podnaslov navedenog priloga to svjedoči, kao i navedeno mjesto u „Novom listu“). Ili, možda, Pušić i „ini“ procjenjuju da je „čas“ za njihovu afirmaciju, projicirajući sebe kao uzdanice, očitto, samo svojih jalovih projekcija? Odgovor na dilemu ne dajemo mi.

Ovim priopćenjem Vojni ordinarijat zaključuje svoj stav o objavljenim predmetnim napisima u medijima. ■

18. siječnja 2012.
Vojni ordinarijat

Susret Prezbiterskog vijeća

U sjedištu Vojnog ordinarijata u Zagrebu održan je u srijedu 25. siječnja sastanak Prezbiterskog vijeća Vojnog ordinarijata u RH. Tema sastanka bila je izbor članova Poslovnog odbora Prezbiterskog vijeća (Statut, čl. 15). Nakon uvodne molitve, vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac koji je i predsjedao sjednicom, pozdravio je okupljene svećenike i istaknuo važnost svećeničkih susreta, pogotovo Prezbiterskog vijeća. Sastanak je moderirao don Josip Stanić, biskupski vikar za pastoral u Vojnom ordinarijatu.

Prisutno je bilo osam članova vijeća dok su dva člana bila opravdano odsutna. Nakon utvrđivanja kvoruma pristupilo se izboru Poslovnog odbora kojeg prema Statutu Prezbiterskog vijeća (članak 15) čine tajnik i dva člana. Za tajnika Poslovnog odbora izabran je don Josip Stanić, a za članove Odbora izabrani su vlč. Alojz Kovaček i o. Zdravko Barić, koji je izabran i za zapisničara.

Budući da Statut predviđa dvije redovite

sjednice Prezbiterskog vijeća godišnje (članak 17), Vijeće je dogovorilo da se isti planiraju u ožujku i listopadu.

Nazočili su vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, generalni vikar o. Jakov Mamić, biskupski vikar za pastoral don Josip Stanić, policijski kapelan don Stjepan Lončar, te vojni kapelani o. Viktor Grbeša, don Vladislav Mandura, o. Dragan Majić, vlč. Alojz Kovaček i o. Zdravko Barić, dok su opravdano izostali o. Ivo Topalović i don Branimir Projić. ■

Susret svećenika Vojnog ordinarijata

U Vojnom ordinarijatu u Zagrebu u srijedu 25. siječnja održan je prvi susret svećenika Vojne biskupije u RH u 2012. godini. Nazočili su gotovo svi vojni i policijski kapelani iz svih krajeva Hrvatske. Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac zahvalio je svećenicima na odazivu te istaknuo vrijednost susreta kao bratskog okupljanja ali i kao priliku za promišljanje o poslanju u današnjem svijetu.

Program susreta odnosio se na preustroj Oružanih snaga RH, zatim na godinu 2012. koja je godina jubileja u Vojnom ordinarijatu u RH, na godišnji pastoralni plan, duhovne vježbe i mirovne misije.

O preustroju Oružanih snaga RH i mjestu vojnih kapelanija sukladno preustroju predavanje je u ime Uprave za operativne poslove i obuku Glavnog stožera OS održao pukovnik Josip Jergović. Predstavio je strukturu Oružanih snaga koja se planira novim ustrojem, mobilizacijske sposobnosti OS te planirani razmještaj postrojbi. Potom je uslijedila rasprava u kojoj je pukovnik Jergović odgovarao na pitanja vojnih kapelana. Vojni ordinarijat smatra objektivnim današnji broj vojnih kapelanija te se isti ne bi trebao smanjivati novim ustrojem OS, stoga se vode razgo-

vori s mjerodavnima u Glavnom stožeru OS.

Svećenicima Vojnog ordinarijata u nastavku susreta obratio se i vojni ordinarij BiH mons. Tomo Vukšić upoznavši nazočne s međunarodnom konferencijom vojnih kapelana koja će slijedeći tjedan biti održana u Sarajevu (BiH). Konferencija će govoriti o vjerskim liderima kao graditeljima mira a predavanja će održati prof. Paterson (SAD), te katolički, pravoslavni i islamski predavači iz BiH, s posebnim osvrtom na poslijeratna iskustva.

Godina 2012. godina je triju jubileja Vojnog ordinarijata. U travnju će se obilježiti 15 godina uspostave Vojnog ordinarijata u RH, u svibnju 20 godina hodočašćenja u Lourdes, a u listopadu 20 godina hodočašćenja u Mariju Bistricu. O dosadašnjim pripremama izvijestio je don Josip Stanić. Središnja proslava održat će se 7. listopada u Mariji Bistrici. U planu je i zahvalno hodočašće u Svetu Zemlju.

U nastavku su svećenici upoznati s godišnjim pastoralnim planom Vojnog ordinarijata, upućivanjem kapelana u mirovne misije, proljetnim turnusom duhovnih vježbi te planovima za glasila Vojnog ordinarijata: službeni vjesnik "Obavijesti" te list Karlovačkog dekanata "Život". ■

LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA

02. 12. 2011.

Svečanost obilježavanja 20. godišnjice pogibije hrvatskih pilota i padobranaca te branitelja Otoka održana je na središnjem trgu kod spomenika poginulim braniteljima u Otoku. Minutom šutnje odana je počast: Marku Živkoviću, Mirku Vukušiću, Radi Grivi i Anti Plazibatu, pripadnicima Prvog samostalnog zrakoplovnog voda iz Osijeka, kao i dvadesetsedmorici poginulih otočkih branitelja.

Uz obitelji poginulih, vijenac su položili i zapalili svijeću: izaslanik ministra obrane RH načelnik Glavnog stožera OS RH general pukovnik Drago Lovrić, izaslanik Ministarstva obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Zoran Komar, umirovljeni zapovjednici HRZ-a i PZO-a te mnogobrojna izaslanstva gradova, županija i udruga. Prigodnim riječima nazočnima su se obratili otočki gradonačelnik Josip Šarić, zamjenik župana Vukovarsko-srijemske županije Željko Cirba, zapovjednik HRZ-a i PZO-a brigadni general Dražen Šćuri, izaslanik MOBMS-a državni tajnik Zoran Komar, glavni zapovjednik 1. samostalnog zrakoplovnog voda Osijek Vladimir Rajtar te izaslanik ministra obrane RH načelnik Glavnog stožera Oružanih snaga RH general pukovnik Drago Lovrić.

Molitvu za poginule predvodio je izaslanik vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca dekan Osječkog vojnog dekanata vlč. Ante Mihaljević, a sveta misa zadušnica slavljenja je u crkvi sv. Antuna Padovanskog.

Istoga dana: Došašće je blagoslovljeno vrijeme hoda prema vjeri, ljubavi, nadi, Božjem dolasku. Vrijeme što uvijek iznova vjernika poziva na promišljanje o životnom putu kojim korača, izravna priprema na proslavu blagdana rođenja Isusova. Još više, ono je po svom sadržaju, dubini, snazi i dosegu poziv da se pripravi put za ulazak Gospodinov.

Kao i u svakoj drugoj vjerničkoj zajednici, tako i u zajednici vjernika što se okuplja u Policijskoj kapelaniji sv. Mihovila u Policijskoj akademiji, došašće se živi kroz mise zornice koje se slave svakog dana, kroz slušanje Riječi Božje i lomljenje euharistijskog kruha.

Istoga dana: Članovi obitelji poginulih branitelja, predstavnici braniteljskih udruga vojske i policije te lokalnih vlasti odali su počast pred spomenikom hrvatskih branitelja poginulih na Papuku kod Velike prije 20 godina.

Jedanaest branitelja, mahom mladića, od kojih su dvojica iz Zagreba i devetorica Požežana, prevozili su hranu u koloni do baze 123. brigade na

Papuku. Upali su u neprijateljsku zasjedu u kojoj su svi poginuli.

Molitvu pred spomen obilježjem prevodili su vlč. Mario Sanić i vojni kapelan Vojne kapelanije "Sveti Ivan Krstitelj" iz Požege vlč. Željko Volarić.

03. 12. 2011.

Župu Skopaljsku Gračanicu kod Bugojna u Bosni i Hercegovini posjetio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac. Susreo se s mladima župe istaknuvši im lik i djelo bl. Ivana Merza koji je kao laik životom svjedočio svoju katoličku vjeru žrtvom i molitvom. U nedjelju 4. prosinca predvodio je svečano nedjeljno misno slavlje u koncelebraciji župnika don Tadije i njegova brata don Ilije.

Na početku misnog slavlja mons. Jezerinca je pozdravio don Ilija Ivoš koji je istaknuo kako je mons. Jezerinac svjetionik hrvatskoga naroda i cijele domovine koji je Hrvate vjernike kao i svećenike učio kako je rodoljublje evanđeoska vrednota.

05. 12. 2011.

Odana je počast svim hrvatskim braniteljima koji su položili svoje živote na oltar Domovine, a posebno poginulim suborcima iz 111. brigade ZNG-a, kasnije 111. brigade HV-a, i suborcu Marinu Cvetkoviću, zamjeniku zapovjednika treće satnije A bojne 111. brigade ZNG-a. Imao je tada samo 24 godine.

Marino Cvetković rođen je 14. veljače 1967. godine u Rijeci, ali je cijeli svoj život do tragične ali i slavne pogibelji živio u Opatiji gdje je završio i osnovnu školu. Srednjoškolsko obrazovanje Marino je stekao u Opatiji, a nakon toga je radio u Kvarner Expressu i Liburnija riviera hotelima u Opatiji. Bio je zdrav, veseo, marljiv, pošten, omiljen među prijateljima i poznanicima, po svemu uzoran mladić čiji život teče najnormalnijim tempom koji polako vodi k oltaru, ženidbi, stvaranju i vođenju obitelji ...

U listopadu 1991. godine prijavio se dragovoljno u 111. brigadu ZNG-a, te bio raspoređen za zamjenika zapovjednika III. satnije proslavljene A bojne i pošao na bojišnicu u Liku gdje njegovi momci i on odmah ulijeću u žestoke bitke protiv neprijatelja i surove ličke zime. Poginuo je 12. prosinca iste godine.

Istoga dana: U Vojnoj kapelaniji „Blaženi Ivan Merz“ na vojnom poligonu „Eugen Kvaternik“ u Slunju proslavljen je blagdan sv. Barbare, zaštitnice topnika i vojnika. Topničko raketna bojna GMTBR je svoje slavlje započela svečanim po-

strojavanjem na kojem su nazočili zapovjednik GMTBR, brigadni general Mladen Fuzul i zapovjednik SBO, brigadir Ivan Jurilj. Nakon postrojanja u kojem su podijeljene pohvale i nagrade zaslužnim djelatnicima postrojbe slavljena je sveta misa koju je predvodio vojni kapelan inženjerske pukovnije vlč. Vladislav Mandura.

06. 12. 2011.

U 91. zrakoplovnoj bazi na Plesu vojni kapelan o. Viktor Grbeša je održao predavanje o temi: „Pravila komunikacije - način razmišljanja muških i ženskih osoba“, tragajući za načinom kako poboljšati međusobno razumijevanje i međuljudske odnose u radnoj sredini.

Predavanju su uz ostale djelatnike nazočili psihologinja ZHRZ i PZO-a i psiholog 91. zb.

Istoga dana: Vojna kapelanija „Sv. Nikola biskup“ HRM-a proslavila je svog zaštitnika. Slavlje je započelo s procesijom koja je krenula od kipa sv. Nikole u luci ispred ratnih brodova prema crkvi sv. Ante. Mornari su na rukama nosili kip sv. Nikole, a u procesiji su sudjelovali predstavnici gradskih i županijskih vlasti, policijski službenici, veliki broj mornara, dočasnika i časnika predvođenih zapovjednikom HRM-a kontraadmiralom Antom Urličem. Na početku sv. mise vojni biskup mons. Juraj Jezerinac je pozdravio sve nazočne čestitajući mornarima njihovog zaštitnika. Euharistijsko slavlje animirala je klapa „Sv. Juraj“.

Na svetoj misi su, uz koncelebraciju dvojice kapelana don Branimira Projića i o. Joze Mravka kao domaćina, sudjelovali i generalni vikar u miru mons. Josip Šantić i fra Ilija Mikulić, vojni kapelan iz GOMBR-e Knin, pomoćnici kapelana Borislav Lapenda i Marko Buzuk, kao i svećenici gradskih župa predvođeni župnikom don Anđelkom Dukićem. Na kraju misnog slavlja sve nazočne pozdravio je kapelan o. Mravak i zahvalio na nesebičnoj brizi, pomoći i suradnji koju djelatnici daju za kapelaniju sv. Nikola biskup.

07. 12. 2011.

U organizaciji Vojne kapelanije „Sv. Ivan Krstitelj“ iz Požege organizirana je za djelatnike vojarne Požege tribina o temi došašća. Predavač je bio misionar Duha Svetoga vlč. Josapfat Mosha iz Tanzanije. Na početku tribine vojni kapelan vlč. Željko Volarić je pozdravio nazočne i zaželio dobrodošlicu vlč. Josapfatu koji je uz temu iznio i svoja osobna iskustva i doživljaje u misijama.

09. 12. 2011.

U prostorijama bojne veze na Plesu održan je niz predavanja vojnicima polaznicima specijalističke vojne obuke roda veze. Obrađene su teme vojne

etike, dušobrižništva u OS RH, različiti vidovi komunikacije kroz biblijsku duhovnost i psihologiju, te uzročno-posljedične veze i odnosi. Predavanjima je nazočilo oko 50 vojnika koji su izrazili zadovoljstvo obrađenim temama te željtu za nastavkom suradnje. Predavanja je održao p. Viktor Grbeša, dušobrižnik vojarne Pleso.

12. 12. 2011.

Svetom misom za sve poginule i nestale branitelje i djelatnike HRZ-a i PZO-a u kapeli Vojne kapelanije „Sv. Petar i Pavao“ 91. zb. na Plesu, započela je proslava obilježavanja 20. obljetnice Hrvatskog ratnog zrakoplovstva i protuzračne obrane. Svečano misno slavlje predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, a koncelebrirali su o. Jakov Mamić, generalni vikar i o. Viktor Grbeša, vojni kapelan HRZ i PZO-a.

Na misnom slavlju sudjelovali su zapovjednik HRZ i PZO-a brigadni general Dražen Ščuri, zapovjednik 91. zb. Pleso brigadir Darko Brajković, bivši zapovjednici grana i baze, članovi obitelji poginulih djelatnika HRZ-a i PZO-a, te brojni djelatnici.

Svečanom duhovnom ozračju pridonio je svojim pjevanjem zbor 91. zrakoplovne baze „Sv. Petar i Pavao“.

Istoga dana: U Karlovcu u Zapovjedništvu Hrvatske kopnene vojske 12. prosinca održan je redoviti susret Karlovačkog vojnog dekanata. Susret je započeo dekan preč. Andrija Markač pozdravivši nazočne kolege svećenike i pomoćnike vojnih kapelana te ih u uvodu upoznao o zaključcima, prema preporuci iz Vojne biskupije, sa sastanka dekana o planovima za 2012. godinu unutar Vojnog ordinarijata te sukladno tome i vojnih kapelanija.

Istaknuti su planovi za obilježavanje 15. godišnjice osnivanja Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj, te dva najveća, jubilara 20. hodočašća, Međunarodno vojno-redarstveno hodočašće u Lourdes i Nacionalno vojno-redarstveno hodočašće u Mariju Bistricu 2012. godine. Ujedno je spomenuta i inicijativa o planu izlaženja informativno-pastoralnog lista „Život“ Karlovačkog vojnog dekanata u drugom obliku. Dekan je potom dao riječ nazočnima na susretu.

Donijevši zaključke, sudionicima se na radnom ručku pridružio i zamjenik zapovjednika Hrvatske kopnene vojske brigadni general Zvonko Pernel i načelnik stožera Hrvatske kopnene vojske brigadni general Alojz Tomašević.

Istoga dana: Adventska duhovna priprava za djelatnike PU zagrebačke koji rade u ustrojstvenim jedinicama PP Velika Gorica i PAP Pleso održana je u župnoj crkvi bl. Alojzija Stepinca u Velikoj Gorici. Djelatnici su imali mogućnost za

svetu ispovijed, a uz policijskog kapelana vlč. Davida Klarića ispovijedao je i župnik vlč Josip Ružman. Nakon ispovijedi slijedila je sveta misa koju je služio kapelan Klarić.

13. 12. 2011.

Završen je i drugi krug posjeta policijskim postajama u Policijskoj upravi zagrebačkoj u okviru pilot projekta „S vama u postaji“. Policijska uprava zagrebačka, budući da pokriva područje Grada Zagreba i Zagrebačke županije ima mnoštvo dislociranih ustrojstvenih jedinica u kojima rade djelatnici koji nisu uvijek u mogućnosti susretati se sa kapelanom i na taj način ostvarivati svoje vjerske potrebe. Početkom 2011. godine započeo je pilot projekt „S vama u postaji“ kojem je cilj da kapelan obiđe svaku od ustrojstvenih jedinica osim za blagoslov još i nekoliko puta u godini, da se djelatnicima i na taj način omogući susret s kapelanom.

Kroz neformalne razgovore djelatnici mogu razjasniti nejasnoće i saznati o vjerskim istinama i Crkvi, a kroz ispovijed koja je uvijek ponuđena mogu se pomiriti s Bogom.

Istoga dana: Trećim hodočašćem hrvatskih branitelja, Hrvatske vojske i policije obilježena je 20. obljetnica stradanja Voćina. Svetu misu je predvodio požeški biskup Antun Škvorčević, a koncelebrirali su mu vojni kapelani vlč. Alojz Kovaček i vlč. Željko Volarić.

Istoga dana: Povodom 20. obljetnice akcije „Vihor“ kojoj je bio cilj oslobađanje dijela Pokuplja i Banovine od velikosrpskog agresora, na spomeniku poginulim braniteljima „Spomen gaj 102. brigade“ u Šišincu, članovi Kluba Udruge ratnih veterana domovinskog rata 102. brigade HV i Udruge ratnih veterana 2. gardijske brigade „Gromovi“ zajedno s obiteljima poginulih pripadnika, ratnim zapovjednicima 102. brigade, načelnikom općine Lekenik, i predstavnicima Sisačko-moslavačke županije položili su vijence i zapalili svijeće, te održali komemoraciju u spomen na 19 poginulih branitelja u ovoj akciji.

Svetu misu za poginule branitelje u župnoj crkvi sv. Marte u Šišincu služio je don Milenko Majić, vojni kapelan Vojne kapelanije „Sveti Ilija Prorok“ iz Petrinje.

Istoga dana: Božićnu duhovnu obnovu za vjernike Policijske kapelanije „Sv. Mihaela“ - MUP Sjedište i Ravnateljstvo policije predvodio je fra Zvezdan Linić. Glazbeni voditelj bio je poznati kantautor duhovne glazbe Luka Balvan.

Fra Zvezdan je počeo razmišljanjem o savjesti i potrebi iskrene pripreve za blagdan Isusova rođenja. Ta priprava bezuvjetno uključuje sakrament pomirenja i euharistije. Mnoge stvari i navodne potrebe i ovisnosti odvrćaju čovjeka od

bitnoga, a to je vlastito duhovno zdravlje i promišljanje poruke koju je Isus donio svojim rođenjem, djelovanjem i životom.

Na kraju je fra Zvezdan pojedinačno molio za sve koji su to željeli i podijelio im blagoslov.

14. 12. 2011.

U sklopu duhovne pripreve za Isusovo rođenje za pripadnike BSD-a koji su izmješteni iz matične vojarne, na Udbini je služena misa i podijeljen blagoslov. Prije mise bila je prilika za sakrament pomirenja za sve koji su imali potrebu. Pozvani su bili i svi ostali koji se trenutno nalaze u dotičnoj vojarni, a pripadaju drugim postrojbama.

P. Mirko Vukoja je u nagovoru zborio o ulozi Ivana Krstitelja u povijesnom dolasku Spasitelja i o našoj ulozi u pripremanju nesmetanog osobnog susreta svakog čovjeka sa svojim Spasiteljem.

Istoga dana: U vremenu adventa u PU zagrebačkoj već tradicionalno se organizira duhovni seminar kojeg predvodi fra Zvezdan Linić. U I. policijskoj postaji - Centar, pod geslom „Gospodin moj i Bog moj“ održan je duhovni seminar za djelatnike PU zagrebačke i vjernike Policijske kapelanije „Majka Božja Kamenitih vrata“. U vremenu došašća u kojem se vjernici izravno pripravljaju na proslavu blagdana Rođenja Isusova, ovaj seminar je ponuđen kao sredstvo još bolje vjerničke pripreve puta za dolazak Gospodnji. Policijski kapelan vlč. David Klarić na početku je pozdravio sve prisutne, a fra Zvezdanu poželio dobrodošlicu.

Fra Zvezdan je započeo s razmišljanjem o potrebi molitve za ozdravljenje. Voditelj obnove posebno je istaknuo da je poslanje Crkve radost naviještanja živoga Boga koji je na poseban način u njoj prisutan. Evanđelja nam svjedoče o Isusu kojemu je stalo do svakog čovjeka. Isus pita svakoga od nas: „Želiš li ozdraviti?“. On za čovjeka ima vremena i želi da svi prihvatimo kako smo ljubljena djeca Božja. Kršćanstvo je radosni aspekt, a mi smo često opterećeni u svojim razmišljanjima, kao da smo zatočeni u kaznionicu života, a Isus je došao donijeti radost, sreću, život za svakoga. Božić koji je pred nama i za kojeg se pripravljamo usmjeren je na Isusa - Emanuela - Boga koji je s nama, istaknuo je fra Zvezdan.

Na kraju je svaki sudionik stao pred fra Zvezdana i on se pomolio nad svakim od njih. Glazbeni animator bio je Luka Balvan.

15. 12. 2011.

U župnoj crkvi sv. Petra u Vlaškoj ulici u Zagrebu održana je adventska duhovna priprava za djelatnike policijskih postaja Medveščak i Maksimir. Već tradicionalno, svake godine, djelatnici ove dvije postaje duhovno se pripravljaju u ovoj

župi za blagdan Božića. Ove godine, također, u velikom broju sudjelovali su djelatnici ovih dviju postaja predvođeni Juricom Miočićem i Josom Žugajem. Duhovnoj pripravi prisustvovao je i djelatnik Odjela za suradnju s VO u RH Mario Dokmanić. Prije svete mise bila je mogućnost za ispovijed, kojoj su pristupili gotovo svi prisutni. Svetu misu služio je policijski kapelan za PU zagrebačku vlč. David Klarić. U propovijedi je naglasio važnost prihvaćanja volje Božje i suradivanja s Bogom u svakom pogledu. „Bog nam uvijek šalje ono što je najbolje za nas. Iako nam se to u tom trenutku i ne čini, ali gledajući na dužoj relaciji ono što nam od Boga dolazi najbolje je za nas. I ovog Božića stajat ćemo pred jaslicama i gledati svetu obitelj. Vidimo njih koji su znali prihvaćati volju Božju. Neka nam budu uzor i poticaj”, istaknuo je vlč. Klarić.

Istoga dana: U župnoj crkvi župe „Bl. Alojzije Stepinac“ u Kućinić selu u Ogulinu molitvom pokajanja započelo je pokorničko bogoslužje za vjernike Vojno-obavještajne bojne HKoV-a i Op-služništva vojarne „Sv. Petar“ u Ogulinu. Pokorničko bogoslužje predvodio je fra Vice Blekić koji je, tumačeći riječi sv. Pavla, približio sivilo grijeha ali nas je i ohrabrio riječima spasenja. Sabrani u miru vjernici su pristupili sakramentu pomirbe s Bogom, kako bi čiste savjesti dočekali rođenje Gospodinovo jer kako kaže biblijski pisac „tko god prizove ime Gospodnje, bit će spašen“.

Poslije svete ispovijedi pristupili su svetom misnom slavlju koje je predvodio fra Marijan Jelušić. Već tradicionalno, pored vojnog kapelana fra Marijana Jelušića ispovijedali su i mons. Tomislav Rogić, vlč. Ante Luketić i fra Vice Blekić.

Istoga dana: U vojarni „Pukovnik Milivoj Halar“ u Dugom Selu, održana je božićna ispovijed za djelatnike Vojne kapelanije „Sv. Antun Padovanski“. U pokorničko bogoslužje uveo je vojni kapelan EI-a vlč. Željko Savić. Za ispovijed vojnicima na raspolaganju su bili vojni kapelani o. Ivan Magdić, fra Marko Medo i vlč. Željko Savić. Nakon svete ispovijedi slavljena je sveta misa na kojoj se okupilo oko stotinjak vjernika. Misno slavlje predvodio je vojni kapelan Ministarstva odbrane i GS OS RH fra Marko Medo, koji je i propovijedao.

16. 12. 2011.

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac je, tradicionalno o Božiću, posjetio branitelje u kaznionici u Lepoglavi, te predvodio misu u zatvorskoj kapeli bl. Alojzija Stepinca.

Istoga dana: Don Ivo Borić, policijski kapelan za županiju istarsku i dušobrižnik za hrvatsku vojsku, pohodio je djelatnike hrvatske vojske na radarskoj postaji Učka.

Oko podneva stigao je u pratnji zapovjednika radarske postaje bojne ZMIN satnika Adrijana Floričića i Prvog dočasnika radarske postaje stožernog narednika Silvia Prebežića do Poklona, planinskog sedla smještenog na 922 metra n/v. Nakon sedam kilometara lagane vožnje stigli su na odredište, 1401. m/n.v. Nakon prigodnog blagoslova vojnika, njihovih obitelji i prostorija u kojima slušuju, oprostili su se obogaćeni za još jedno prekrasno iskustvo.

19. 12. 2011.

Po prvi puta u kući susreta „Tabor“ u Samoboru održana je adventska duhovna priprava za djelatnike koji rade u Sektoru za granicu, PP Samobor i Postaji granične policije Bregana. Predvođeni svojim načelnicima sudjelovali su na ovoj duhovnoj pripravi koju je vodio fra Zvezdan Linić. Prije svete mise bila je mogućnost za ispovijed, a ispovijedao je fra Zvezdan.

Uz koncelebraciju policijskog kapelana za PU zagrebačku vlč. Davida Klarića svetu misu predvodio je fra Zvezdan Linić. U propovijedi je fra Zvezdan govorio o važnosti čitanja koja slušamo za vrijeme mise. Ona su razlog da povjerujemo u onoga koji je među nama prisutan, u Isusa. Nije bitno vidjeti, nego vjerovati. Vidjeti je ostavljeno za nebo, a ovdje na zemlji slušamo riječ Božju, koju prihvaćamo s vjerom. „U Evanđelju čitamo o Isusu koji je bio dobar prema ljudima. On i danas čovjeku želi dobro! Čitamo, nadalje, o Isusu koji je liječio. On i danas liječi! Slušamo o Isusu koji je činio čudesa. On i danas čini čudesa! U sve to trebamo vjerovati. Vjerovati Isusu koji nas hrabri riječima: Ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta! Želim da nosite Isusa s vjerom u svoje obitelji, na svoja radna mjesta u svakom susretu s bližnjim“, naglasio je fra Zvezdan.

Misno slavlje animirala je sviranjem na gitari gđa Marija Renić.

Istoga dana: Vojna kapelanija „Sv. Petar i Pavao“ organizirala je u kapeli 91. zrakoplovne baze tradicionalno kićenje bora. U predblagdanskome raspoloženju djelatnici su s radošću ukrašavali bor i napravili jaslice.

Istoga dana: U Policijskoj akademiji vojni biskup mons. Juraj Jezerinac je u koncelebraciji pastoralnog vikara don Josipa Stanića i kapelana Policijske akademije fra Frane Musića predvodio sveto misno slavlje kojemu je prethodila priprava za Božić. Na misi su uz državnog tajnika Miljenka Radnića, savjetnik ministra Ivica Franića, domaćina Zorana Ničena sa suradnicima sudjelovali polaznici Policijske akademije.

Priprava za Božić uz završetak školovanja 8. naraštaja za zanimanje policajca ponudila je mogućnost ispovijedi.

Tom prilikom dodijeljene se zahvalnice djelatnicima MUP-a za sudjelovanje i doprinos na vojno-redarstvenom hodočašću u Mariju Bisticu, te dvojici djelatnika Akademije koji su otišli u mirovinu: Jozi Krstanoviću i Stanku Bakoviću za suradnju s Vojnim ordinarijatom i policijskom kapelanijom Akademije.

Misno slavlje uzveličao je zbor i tamburaški orkestar Policijske škole pod ravnanjem gospođe Nevenke Pavleković.

20. 12. 2011.

U Ogulinskoj vojarni „Sv. Petar“ djelatnici su postavili božićne jaslvice u znak pripreme za Božić i vjerničkog značaja rođenja Gospodinova. Važnost uprizorenja Isusovog rođenja očituje se u poruci da je Isus rođen kao čovjek, sa svim skromnostima koje većina ljudi trpi, a ne u blještavilu bogatstva i povlaštenosti, a svaki čovjek pogledom na taj spomen, u trenutku može osjetiti ljudskost, neki osjećaj koji teži ka svetom, osjećaj i potrebu za Bogom.

Istoga dana: U petrinjskim vojarnama „Zrin“ i „Pukovnik Predrag Matanović“ upriličena je božićna ispovijed za vojnike, vjernike Vojne kapelanije „Sv. Ilija prorok“. Uz domaćina, vojnog kapelana don Milenka Majića, vjericima su za sakrament pomirenja bili na raspolaganju svećenici Sisačke biskupije, župnik i župni vikar župe sv. Lovre iz Petrinje, župni vikari sisačkih župa sv. Marije, sv. Kvirina i sv. Josipa, župnik Komareva i župni vikar novoosnovane petrinjske župe bl. Ivana Pavla II.

Nakon svete ispovijedi u obje vojarne služena je sveta misa. U vojarni „Zrin“ svetu misu služio je vlč. Janko Lulić, župni vikar petrinjske župe sv. Lovre, a u vojarni „Pukovnik Predrag Matanović“ u kapeli sv. Ilije proroka svetu misu predvodio je vojni kapelan don Milenko Majić.

Istoga dana: Redovnice Služavke Malog Isusa organizirale su misu za liječnike zagrebačkih bolnica i prijatelje sjedišta Vrhovne uprave u Zagrebu. Misu je u samostanskoj kapeli na Naumovcu predvodio vojni biskup Juraj Jezerinac.

21. 12. 2011.

Vojni biskup Juraj Jezerinac priredio je u sjedištu Vojnog ordinarijata na zagrebačkom Ksaveru primanje u povodu božićnih i novogodišnjih blagdana za svećenike i djelatnike Vojne biskupije.

22. 12. 2011.

U župnoj crkvi Presvetog Srca Isusova u Karlovcu slavljena je sveta misa za dostojnu pripremu blagdana Božića za djelatnike vojno-redarstvenih snaga iz Vojne kapelanije „Bl. Alojzije Stepinac“ u Zapovjedništvu Hrvatske kopnene vojske

sa Pukovnijama Vojne policije i Veze i djelatnika PU karlovačke te Vojne kapelanije „Sv. Anđeli čuvari“ u Inženjerijskoj pukovnici u Kamenskom. Misno slavlje predvodio je fra Anto Barišić iz karlovačke župe Presvetog Trojstva, uz koncelebraciju karlovačkog dekana preč. Ivana Norberta Koprivca, mons. Ferdinanda Vražića i karlovačkog vojnog dekana preč. Andrije Markača. Prije početka misnog slavlja bila je prigoda za sakrament pomirenja, svetu ispovijed. Za pomoć u ispovijedi uz spomenute svećenike, odazvali su se i drugi svećenici Karlovačkog dekanata: vlč. Marko Dujam, župnik u Hrnetiću, vlč. Alojzije Burja, župnik župe Gospe Snježne - Dubovac, vlč. Duje Kurtović, iz župe Sveta Tri Kralja - Banija i vlč. Nikola Sanjković, župnik u župi Pohođenja Blažene Djevice Marije - Mahično.

Djelatnici vojno-redarstvenih snaga koji su nazočili svetoj misi, bili su predvođeni trojicom generala: zapovjednikom Hrvatske kopnene vojske general bojnikom Dragutinom Repincom, njegovim zamjenikom brigadnim generalom Zvonkom Peternelom te načelnikom stožera HKoV brigadnim generalom Alojzom Tomaševićem i brigadrom Zlatanom Šimunovićem, načelnikom Ureda zapovjednika HKoV. Djelatnici PU karlovačke iz Policijskih postaja širom Karlovačke županije bili su predvođeni načelnikom PU Josipom Čelićem i njegovim zamjenikom. Misnom slavlju nazočni su bili predstavnici Karlovačke županije i Grada Karlovca predvođeni županom Ivanom Vučićem i njegovim zamjenikom Ivanom Banjavčićem te predsjednikom Županijske skupštine Josipom Zaborskim. Na svetoj misi bili su i predstavnici karlovačkih vatrogasaca i Udruga proizašlih iz Domovinskog rata te ostali vjernici. Svetu misu glazbom i pjevanjem pratio je župni zbor.

Istoga dana: U PU zagrebačkoj u Heinzellovoj ulici slavljena je sveta misa kao duhovna priprema za nadolazeći blagdan rođenja Isusa Krista - Božić, za djelatnike, vjernike Policijske kapelanije „Majka Božja Kamenitih vrata“. Pripravi su, uz vjernike, djelatnike Policijske uprave, nazočili načelnik PU zagrebačke Tomislav Buterin, njegov zamjenik Mihael Varga, načelnici sektora i odjela. Prije početka misnog slavlja vjernici su imali prigodu za sakrament pomirenja. Uz policijskog kapelana vlč. Davida na raspolaganju za ispovijed bio je vojni kapelan fra Marko Medo. Vrhunac ove duhovne pripreme za Božić izražen je u slavljenju svečane svete mise, koju je predvodio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac uz koncelebraciju policijskog kapelana vlč. Klarića te vojnog kapelana fra Marka Mede.

Okupljenima se na kraju svete mise obratio vlč. Klarić. Zahvalio je biskupu na poticajnim riječima koje je izrekao. Čestitao je Božić i poželio

djelatnicima sve dobre želje u novoj 2012. godini. Misno slavlje, već tradicionalno, pjesmom su uzveličali članovi župnog zbora "Tomislav Talan" iz župe sv. Antuna Padovanskoga iz Zagreba.

Istoga dana: Kroz vrijeme došašća redovito su služene sv. mise zornice u kapelici vojno administrativnog sjedišta „Croatia“. Vjernicima je svako jutro ponuđeno i razmišljanje na temu evanđelja koje se čitalo taj dan. Nastojali su kroz Božju riječ iznova prepoznati i doživjeti Božju ljubav koja nam se neprestano daruje i shvatiti sadržaj i smisao dolaska Boga među nas ljude.

Upriličena je i sv. ispovijed koju su imali 19., 20. i 22. prosinca tako da se i znatan broj djelatnika odazvao i pristupio samom sakramentu.

Kao vrhunac, slavili su sv. misu zahvalnicu, na kojoj su Bogu iznijeli svoje molitve i zahvalili mu na svim dobrima kojima nas je darivao kroz ovu godinu i pritom zazvali blagoslov za dane koji su ispred nas.

Istoga dana: Pojedinačnim sakramentom pomirenja pripadnici Bojne za specijalna djelovanja dostojno su se pripremili za slavljenje predbožićne sv. mise u spomen-sobi svoje vojarne. P. Mirko Vukoja je u obraćanju naglasio primjer Marijinog pristanka na Božju jedinstvenu ponudu čovječanstvu kao vjerodostojan primjer svakom čovjeku da ga slijedi.

23. 12. 2011.

U požeškoj vojarni 123. brigade HV-a organizirana je priprava za Božić uz sakrament pomirenja za sve djelatnike, a misno slavlje predvodio je vojni kapelan VK „Sv. Ivan Krstitelj“ vlč. Željko Volarić. Djelatnici vojarne zajedno s pomoćnikom vojnog kapelana postavili su jaslice i okitili božićni bor. Prije euharistijskog slavlja zapovjednik SzOiDL-a Požega i zapovjednik vojarne 123. brigade HV-a pukovnik Ivica Pejaković uputio je djelatnicima želje i čestitke za Božić i Novu godinu.

Istoga dana: U ovo predbožićno vrijeme duhovnik za hrvatsku vojsku don Ivo Borić pohodio je djelatnike vojske, smještene u prostorima glasovitih vojarni Fižela i Vargarola. Zapovjednici i voditelji postrojbi, bojnik Mladen Miljanić s kapetanima korvete Arđeom Mejakom i Zdenkom Ružićem dočekali su duhovnika. Voditelj Odjeljka pomorske baze sjever Arđeo Mejak je pritom nazočnima pročitao božićnu i novogodišnju čestitku koju im je uputio načelnik stožera general Lovrić. Prije samog obreda blagoslova prostorija, bilo je prilike za svetu ispovijed. Pomolivši se za sve žive a posebno one koji su poginuli za Domovinu, don Ive Borić je zaželio djelatnicima i njihovim obiteljima čestit Božić i optimističnu 2012. godinu.

Istoga dana: U vojarni na Plesu svečano je proslavljena 20. obljetnica osnutka 91. zrakoplovne

baze Hrvatskog ratnog zrakoplovstva i protuzračne obrane. Obilježavanje je započelo svetom misom za sve poginule i nestale branitelje i djelatnike 91. zb u kapeli Vojne kapelanije „Sv. Petar i Pavao“. Misu je predvodio o. Viktor Grbeša, a svojom pjesmom slavlje je uzveličao zbor mladih „Advocata Croatiae“ iz Remeta.

Istoga dana: Izložba pod nazivom „Božićni misterij“ otvorena je u zgradi Vojnog ordinarijata u Zagrebu. Izložbu je otvorio don Josip Stanić, biskupski vikar za pastoral Vojnog ordinarijata u RH. Na izložbi su izloženi radovi božićne tematike dvanaestorice suvremenih hrvatskih umjetnika: Josipa Botterija Dinija, Ane Marije Botteri Peruzović, Jasne Dapas, Franje Haramine, Zlatice Kovačićek Poljan, Stjepana Kulfe, Ljerke Njerš, Hrvoja Marka Peruzovića, Vjere Reiser, Stipe Sikirice, Olene Sokolovske Đeri i Josipa Solića. Glazbenik Zdravko Marković na gitari je odsvirao nekoliko božićnih pjesama.

24. 12. 2011.

Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je u kapeli Vojnog ordinarijata na zagrebačkom Ksaveru misu polnoćku u koncelebraciji s vojnim kapelanom fra Markom Medom iz samostana trećoredaca na Ksaveru.

25. 12. 2011.

U kapelici sv. Leopolda Mandića na radarskoj postaji Papuk (953 m) proslavljen je Božić sa djelatnicima. Misno slavlje predvodio je vojni kapelan požeške vojne kapelanije "Sv. Ivan Krstitelj" vlč. Željko Volarić. Vojni kapelan zajedno s pomoćnikom satnikom Antunom Mandićem uputili su čestitke za Božić i poželjeli djelatnicima više uspjeha novoj 2012.

Istoga dana: Vojni biskup Juraj Jezerinac predvodio je 25. prosinca božićnu misu u koncelebraciji s vojnim kapelanom fra Markom Medom iz samostana trećoredaca na Ksaveru u kapeli Vojnog ordinarijata na zagrebačkom Ksaveru.

28. 12. 2011.

Novoimenovani ministar obrane RH Ante Kotromanović posjetio je vojnog biskupa mons. Jurja Jezerinca u sjedištu Vojnog ordinarijata. Uz ministra susretu su nazočili i načelnik GS OS RH general pukovnik Drago Lovrić te pastoralni vikar Vojne biskupije don Josip Stanić.

01. 01. 2012.

Na svetkovinu Marije Bogorodice i Svjetski dan mira u nedjelju 1. siječnja vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je svečano prijepodneвно euharistijsko slavlje u kapeli Vojnog ordinarijata na zagrebačkom Ksaveru.

04. 01. 2012.

Vojni i policijski kapelan Vojne kapelanije „Sveti Ivan Krstitelj“ vlč. Željko Volarić, zajedno s pomoćnikom satnikom Antunom Mandićem, pohodio je i blagoslovio sve postrojbe u požeškoj vojarni 123. brigade HV-a. Zapovjednik vojarne pukovnik Ivica Pejaković zaželio je vojnom kapelanu dobrodošlicu te svim djelatnicima zaželio sretnu i uspješnu Novu godinu.

Načelnik Policijske uprave požeško-slavonske Nikola Janković pozdravio je vojnog kapelana i svim djelatnicima zaželio sretnu i uspješnu 2012. godinu.

Istoga dana: Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, u skladu s tradicionalnim božićnim običajem, posjetio je sjedište Ministarstva obrane i Glavnog stožera Oružanih snaga Republike Hrvatske.

05. 01. 2012.

Vojno-redarstveni kapelan i dekan Karlovačkog vojnog dekanata 3. i 4. siječnja bio je u blagoslovu ustrojstvenih jedinica Policijske uprave karlovačke te 5. siječnja u Zapovjedništvu Hrvatske kopnene vojske.

Blagoslovu 3. siječnja u Upravi PU karlovačke nazočio je uz svoje djelatnike i načelnik PU Josip Čelić. Blagoslov je zatim nastavljen u policijskim postajama u Dugoj Resi, Slunju i Vojniću te postaji granične policije na graničnom prijelazu s BiH u Maljevcu. 4. siječnja blagoslovljene su Policijska postaja Karlovac i postaja prometne policije Karlovac i postaje u Ogulinu, Ozlju te Interventna jedinica policije u Malom Erjavcu i postaja granične policije u Jurovskom Brodu, na granici sa Slovenijom.

Potom je 5. siječnja u Zapovjedništvu Hrvatske kopnene vojske bio blagoslov vode uoči blagdana Sveta Tri Kralja te blagoslov Zapovjedništva HKoV-a. Blagoslovu su nazočili djelatnici i djelatnici Zapovjedništva predvođeni zamjenikom zapovjednika HKoV-a brigadnim generalom Zvonkom Peternelom, načelnikom Ureda zapovjednika HKoV-a brigadirom Zlatanom Šimunovićem.

Istoga dana: U zgradi Vojnog ordinarijata vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac predvodio je blagoslovnu molitvu.

06. 01. 2012.

I ove godine se, po 224. put, u badnjoj noći, onaj što se računa po julijanskom kalendaru, slavilo u pravoslavnom hramu sv. Spiridona u Peroju. Mjesto je smješteno na kopnenom dijelu Brijunskog arhipelaga, oko kilometar udaljenom od starodrevne župe sv. Kuzme i Damjana u Fažani. Naime, to je istarsko naselje poznato po tome što

uz većinske Hrvate tu žive i crnogorske pravoslavne obitelji, čiji su preci u ove krajeve doselili još davne 1657. godine. Usprkos protoku vremena, ova je etnička zajednica uspjela sačuvati svoju izvornu, kulturno-vjersku pripadnost matičnog zavičaja.

Kako u Peroju živi i jedan broj vojnih i policijskih djelatnika, večernjem se bogoslužju pridružio i njihov kapelan i dušobrižnik don Ive Borić. Uz tradicionalne badnjačice koje je na kraju vjericima podijelio perojsko-pulski paroh Goran i kuhanu rakiju, moglo slušati usklike radosti: “Hristos se rodi, vaistinu se rodi”. I zaista, kad promislimo, u ovim se mističnim izrazima sastoji cijela filozofija kršćanskog vjerovanja.

Dan ranije, don Borić je pohodio djelatnike Policijske uprave i postaje u Puli gdje je uz nazočnost zamjenika zapovjednika Bože Kirina podijelio blagoslov svim nazočnima i zaželio svako dobro u 2012. godini.

08. 01. 2012.

Na blagdan Krštenja Gospodinova, kojim završava božićni ciklus, svečano liturgijsko slavlje u kapeli Vojnog ordinarijata na zagrebačkom Ksaveru predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac.

11. 01. 2012.

U povodu priprema za obilježavanje jubilarnih datuma u 2012. godini u Vojnom ordinarijatu je održan sastanak vojnog ordinarijata mons. Jurja Jezerinca i predsjednika Uprave HRT-a Josipa Popovca.

12. 01. 2012.

U četvrtak 12. siječnja mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj, pohodio je i blagoslovio djelatnike i prostore Ministarstva unutarnjih poslova i Ravnateljstva policije.

15. 01. 2012.

Na 20. obljetnicu međunarodnog priznanja Republike Hrvatske upriličeno je obilježavanje vrijedne i značajne obljetnice, obljetnice junačke smrti hrvatskih branitelja Gvozdanskog. U spomen na ovaj događaj održava se hodočasnički pohod u Gvozdansko. Svetu misu u crkvi svetih Filipa i Jakova u suslavlju sisačkog biskupa Vlade Košića, vojnog biskupa Jurja Jezerinca i petorice svećenika predvodio je gopskičko-senjski biskup Mile Bogović.

Nakon misnog slavlja, mnoge žrtvoslovne, domoljubne i braniteljske udruge položile su vijence, cvijeće i zapalile svijeće na spomeniku ubijenim Hrvatima Gvozdanskog u Drugom svjetskom i Domovinskom ratu. Molitvu je predvodio biskup Vlado Košić.

Potom je uslijedilo predstavljanje knjige „Gvozdansko – hrvatsko velejunaštvo bez svjetskog uzora“, autora Damira Borovčaka. Spomen pohod mnogi su hodočasnici završili polusatnim hodom do ostataka utvrde i njenim razgledavanjem. Na ovom događaju uz biskupa Jurja Jezerinca sudjelovao je i petrinjski vojni kapelan Milenko Majić.

Istoga dana: Slaveći Dan neovisnosti Republike Hrvatske u karlovačkoj crkvi Presvetog Trojstva vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac je, pozdravljajući vjernike prije mise, zahvalio Bogu na sve-mu čime nas je obdario te ih pozvao da u svoje molitve uključe sve poginule i nestale branitelje, kao i sve žrtve Domovinskog rata. Nakon svete mise biskup je sudjelovao i svečanoj akademiji u “Zorinom domu”.

16. 01. 2012.

Preživjeli logoraši i članovi obitelji onih koji se nisu vratili kućama iz zatočeništva okupili su se u selu Bučju nedaleko od Pakraca, na mjestu gdje je u Domovinskom ratu osnovan prvi srbočetnički logor na tlu Hrvatske kako bi se prisjetili svega što su preživjeli u logoru te odali počast stradalima.

Okupljanje logoraša u Bučju svake godine organizira Udruga civilnih invalida i stradalnika Domovinskog rata Požeško-slavonske županije koja pokušava i sastaviti popis onih koji su prošli kroz logor od kolovoza 1991. do siječnja 1992. godine. Do sada su utvrđena imena oko 300 branitelja i civila, a sudbina njih 22 još se ne zna. Među njima je i dr. Ivan Šreter, prvi predsjednik HDZ-a tadašnje općine Pakrac.

Sredstvima Ministarstva branitelja i još 22 donatora u Bučju je sagrađena kapelica sv. Antuna Pustinjaka koju je blagoslovio pakrački župnik Matija Juraković zajedno sa vojnim kapelanom iz Požege vlč. Željkom Volarićem i župnikom iz Lipika. Na komemorativnom skupu uz kapelicu najprije su govorile Julijana Rosandić, predsjednica Zajednice udruga hrvatskih civilnih stradalnika iz Domovinskog rata, i Ljiljana Alvir, predsjednica Saveza udruga obitelji zatočenih i nestalih hrvatskih branitelja.

U ime predsjednika RH Ive Josipovića govorio je brigadni general Zvonko Peternel.

18. 01. 2012.

U vojarni “Satnik Josip Zidar” u Velikoj Buni obilježen je Dan Vojne kapelanije “Sv. Obitelj” u Zapovjedništvu za potporu. Misno slavlje predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s vojnim i policijskim kapelanima. U sklopu obilježavanja Dana vojne kapelanije mons. Jezerinac blagoslovio je urede i djelatnike

Zapovjedništva. Na blagoslovu i misnom slavlju bio je nazočan velik broj djelatnika Zapovjedništva za potporu, a poseban ugođaj proslavi dali su pripadnici klape “Sv. Juraj” HRM-a svojim zdušnim pjevanjem.

Na početku misnog slavlja biskupa, vojne i policijske kapelane te ostale prisutne pozdravio je vojni kapelan Slavko Rajič.

Zapovjednik Zapovjedništva za potporu general bojnik Mate Ostović, na zajedničkom vojničkom ručku zahvalio se mons. Jezerincu i vojnim kapelanima na predvođenju misnog slavlja i na upućenim riječima potpore i ohrabrenja.

19. 01. 2012.

Današnjim svetim misnim slavljem djelatnici Vojno-obavještajne bojne, kao i drugi djelatnici vojarne “Sv. Petar” iz Ogulina, dostojno su se prisjetili 20. godišnjice neovisnosti RH. Sveto misno slavlje predvodio je vojni kapelan fra Marijan Jelušić.

U propovijedi fra Marijan nas je podsjetio na riječi kardinala Franje Kuharića koji je 16. siječnja na primanju u Predsjedničkim dvorima rekao: “Dok je svitala zora demokracije i dok su se otvarala vrata slobode, gajili smo nadu da će sve biti usmjereno na mir i suživot u poštenoj suradnji. Međutim, na te je nade pao mraz prijetnji i nasilja. Nisu li obzorja svijeta kao i naši horizonti teško naoblačeni? Nije li obzorje Hrvatske mračno navještajem nasilja protiv mira, slobode i sigurnosti (...) Ako sila i nasilje postaju mjerilo prava, onda je to samo pravo jačega. Nismo li time izloženi opasnosti da budemo uvučeni u situaciju straha, mržnje i smrti. (...) Nažalost, nisu nam nepoznate optužbe i uvrede kojima kao da se želi izazvati nove obračune i nove mržnje, ali mi ćemo kao Crkva u hrvatskom narodu uvijek pozivati na mir i dostojanstvo, da se nitko ne da ponijeti strašću kojom bi se povrijedila pravednost prema drugima i ljubav prema svima”.

Kapelan nas je podsjetio i na krizu društva koja utječe na svakog pojedinca. Međutim, svojim kršćanskim životom i kršćanskim stavom prema društvu, trebamo biti stup ovog društva i kamen zaglavni izgradnje Hrvatske, kao zemlje slobode i jednakosti za sve. Na to nas obvezuje ne samo 20. obljetnica proglašenja Hrvatske neovisnom nego prije svega žrtva koja je podnijeta za stvaranje takve Hrvatske.

20. 01. 2012.

U Vojnoj kapelaniji “Sv. Anđeli čuvari” Inženjerske pukovnije kapelan Vladislav Mandura pohodio je i blagoslovio 19. siječnja vojarnu “Kamensko”, a 20. siječnja vojarnu “Skakavac”, vojarnu “Kupa”, vojno skladište na Jamadolu te vojni poligon “Cerovac”.

Istoga dana: U đakovačkoj vojarni "Dračice" proslavljen je Dan Vojne kapelanije „Sv. Sebastijan“. Sveto misno slavlje predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s osječkim vojnim dekanom vlč. Antom Mihaljevićem i kapelanom vinkovačke VK „Kraljica svete krunice“ vlč. Alojzom Kovačekom. Na misi su se okupili djelatnici pješačke pukovnije smješteni i vojarnu "Dračice" te sestre Sv. Križa iz Đakova koje su glazbom i pjevanjem uzveličale slavlje. Pozdravivši okupljene časnike i vojnike biskup se u homiliji osvrnuo na život sv. Sebastijana, vojnika i mučenika, naglasivši da je zaštitnika đakovačke vojne kapelanije Bog postavio "u vrijeme i na takav položaj s kojega mu nije bilo dopušteno pobjeći, nego je ostao vjeran Kristu i njegovom evanđelju. Bog je postavio i nas u ovo vrijeme iz kojega ne možemo pobjeći. Drugog vremena nemamo osim ovoga", naglasio je.

22. 01. 2012.

"Bog nikad ne uskraćuje. Kad on daje, da svi drugi otimaju, ne mogu oti. Bog daje toliko da nitko ne može razvući. Bog jedini daje, drugi samo razvlače", poručio je vojni kapelan Vojne kapelanije „Sv. Martin Tourski“ iz BSD-a p. Mirko Vukoja u homiliji misnog slavlja za domovinu i branitelje koje je povodom 19. obljetnice vojno-redarstvene akcije Maslenica predvodio u crkvi sv. Franje na Podpragu na Velebitu.

Akcijom „Maslenica“ hrvatski branitelji su povezali sjevernu i južnu Hrvatsku, a u njoj su prvi put angažirane sve grane Oružanih snaga RH. Za vrijeme akcije (22.-25. siječnja 1993.) poginulo je 13 branitelja. U sljedeća dva dana agresor je pokušavao vratiti izgubljena područja pa je poginulo još šest branitelja.

23. 01. 2012.

Blagoslov u Gardijsko oklopno-mehaniziranoj brigadi u vojarni "Bosut" u Vinkovcima podijelio je velečasni Alojz Kovaček, vojni kapelan gombr, a nazočili su svi raspoloživi pripadnici gombr-e.

24. 01. 2012.

Kroz vrijeme adventa Vojna kapelanija „Sv. Nikola Tavelić“ u Središnjici elektroničkog izviđanja organizirala je humanitarnu akciju koja je bila namijenjena obitelji Knežević s desetero djece iz Orolika kraj Vinkovaca. U prikupljanju materijalnih i novčanih sredstava uključili su se i djelatnici ustrojstvenih cjelina MORH-a i GS OS RH smještenih u administrativnom sjedištu "Croatia". Prikupljena sredstva uručena su 24. siječnja.

25. 01. 2012.

Vojni kapelan vlč. Ante Mihaljević u kapelici sv.

Leopolda Bogdana Mandića slavio je svetu misu prigodom završetka božićnog blagoslova za djelatnike zapovjedništva ZOD-a, POF-a i Uprave za obranu Osijek u prisutnosti vjernika vojne kapelanije.

Istoga dana: U sjedištu Vojnog ordinarijata u Zagrebu održan je u srijedu 25. siječnja sastanak Prezbiterskog vijeća Vojnog ordinarijata u RH. Tema sastanka bila je izbor članova Poslovnog odbora Prezbiterskog vijeća (Statut čl. 15).

Istoga dana: U Vojnom ordinarijatu u Zagrebu u srijedu 25. siječnja održan je prvi susret svećenika Vojne biskupije u RH u 2012. godini. Nazočili su gotovo svi vojni i policijski kapelani iz svih krajeva Hrvatske.

27. 01. 2012.

Vojni kapelan don Miljenko Majić sa suradnicima, uz nazočnost ravnatelja Zdravka Modrušana i djelatnika, posvetio je prostorije Hrvatskog centra za razminiranje u Sisku. U okviru spomenutog obreda svi nazočni su se sjetili poginulih pirotehničara i svih žrtava mina u Hrvatskoj i pomolili se da u ovoj godini, a i u daljnjoj budućnosti, ne bude više stradavanja u minskim incidentima.

Istoga dana: Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac predvodio je obred blagoslova u centralnoj zgradi Policijske uprave zagrebačke u Matičinoj ulici. Blagoslovu su nazočili načelnici odjela i sektora, kao i djelatnici koji svoje radne zadaće obavljaju u ustrojstvenim jedinicama ove uprave na području Matičine i Petrinjske ulice. Na početku godine primili su blagoslov u svom radnom prostoru, a obilježje Božjeg mira poželio im je biskup zajedno s policijskim kapelanom vlč. Davidom Klarićem.

30. 01. 2012.

U velikoj predavaonici u Gospičkoj vojarni "Eugen Kvaternik" u sklopu nastavne obuke održano je predavanje o savjesti vojnicima 2. satnije. U dva nastavna sata tematski su razrađeni povijesni, moralni i vojni aspekti savjesti. Predavač vlč. Ivan Blaževac, policijski i vojni kapelan, posebnu pozornost je posvetio pitanju savjesti u specifičnim okolnostima u kojima se vojnik može naći. Poseban interes privukao je dio izlaganja vezan za sudjelovanje naših vojnika u mirovnim misijama te izgradnji moralne savjesti prilikom obavljanja određenih borbenih zadaća.

Predavanju je nazočila cjelokupna 2. satnija a tijekom predavanja vojnici su imali priliku postavljati pitanja predavaču. Cjelokupno predavanje popraćeno je i video prezentacijom.

Na kraju predavanja poručnik Tunjić zahvalio je vlč. Blaževcu na otvorenosti i spremnosti da progovori o ovoj temi koja je vrlo bitna za moralnu izgradnju svakog vojnika.

Pohod vojnog ordinarija župi Skopaljska Gračanica Skopaljska Gračanica, BiH, 3. prosinca 2011.

Draga braćo svećenici, dragi očevi i majke, dragi mladi i draga djeco! Vaša župa Skopaljska Gračanica ustanovljena je 31. siječnja 1911. godine, dakle prije 100 godina, odvajanjem naselja od župe Bugojno. Župa je na samom početku imala 150 obitelji, a prva crkva je bila sagrađena 1912. godine, odmah nakon ustanovljenja župe. Nažalost, vaša je današnja župna crkva koja je sagrađena i posvećena 1969. godine kao i stan koji je sagrađen 1970. godine stradao u ratu između 1992 i 1995. godine. Bogu hvala, opet su obnovljena crkva i župni stan, koji se ponosno dižu na ovom brežuljku, i to zajedničkom slogom i ljubavlju vjernika katolika Hrvata i drugih koji žive na ovim prostorima. Stoga nas raduje da se župa ponovno diže i broj vjernika svake godine postaje sve veći, zahvaljujući sve brojnijoj djeci, što je očito znak vjere puka ovog kraja.

Braćo i sestre! Kad je poznati Nobelovac Albert Camus 1957. godine primao nagradu rekao je da njegova generacija ima zadaću sačuvati mir. Bilo je to u jeku hladnog rata kad je svijet strepio pred nuklearnim uništenjem. Mi se nalazimo u sličnoj situaciji, u vremenu kakvog-ta-

kvog mira. Sada trebamo nastaviti s izgradnjom materijalnog, a još više moralno-duhovnog područja. Obnova uvijek započinje od pojedinaca, obitelji, raznih zajednica kao što je župa itd.

Neke su činjenice neupitne. Nema povijesti naroda bez čvrstih duhovnih temelja. Na njima se izgrađuje čovjek i narod. Na njima sigurno počivaju društveni sustavi i stvaraju se materijalna dobra. Zar nam nisu u tome primjeri obnovitelji Europe poput Schumana koji je 1956. godine rekao da treba sve poduzeti da duhovni napredak ide usporedo s materijalnim napretkom. To je prije svega dužnost kršćana koji prema njegovim riječima „trebaju što bolje obavljati svoje dužnosti, jer djeluju, pa makar što radili, na uspostavi kraljevstva Božjega na zemlji. Oni trebaju biti svjesni toga“, poručuje Schuman. Bez moralnih načela vlada nasilje i kriminal, poroci svake vrste, raslojavaju se ljudi i ruše obitelji.

Kada je riječ o obnovi u kršćanskom smislu to podrazumijeva prihvaćanje vjerskih istina i njihovo provođenje u životu. Tko je spasio naš narod? Hrabri ljudi koji su imali nadu i živjeli od vjere. Na takav stav potiču i današnja čitanja.

Današnje evanđelje napisao je sv. Marko. On ne započinje pisati svoje evanđelje Isusovim rođenjem, nego ulazi duboko u povijest Izabranog naroda, navodeći riječi dvojice starozavjetnih proroka: Malahije i Izaije, koji su najavili dolazak Mesije. Za sv. Marka riječi ove dvojice starozavjetnih proroka bile su veoma značajne da bi dokazao da je Isus uistinu ne samo pravi čovjek nego i pravi Bog. Prorok Malahija navješćuje dolazak Mesije riječima: „Evo šaljem glasnika svoga pred licem tvojim da pripravi put“ (Mal 3, 1). Slično govori prorok Izaija: „Glas viče u pustinji, pripravite put Gospodinu, poravnite mu staze“ (Iz 40, 1).

U prijašnjim vremenima vlasti nisu toliko vodile brigu o putovima, cestama, nego mještani. Kad se očekivao dolazak kralja, glasnik bi došao u to mjesto i pozivao narod da popravi cestu, ili je izgradi ako je nema. Upravo ta slika potaknula je proroka da pripremi narod na dolazak Mesije, Isusa Krista, kralja svega stvorenja i svijeta. Sveto pismo ne govori o cestama i putovima u prirodi nego o duhovnim koji nas vode prema Bogu a to je put obraćenja. Na tom razmišljanju nastala je i pjesma: Ima jedna duga cesta koji vodi sve do raja, to je cesta, cesta mira i ljubavi“.

Crkva je od davnih vremena poticala vjernike na obraćenje, posebno u vrijeme došašća. Stoga nam je drago vidjeti, posebno u vremenu došašća, kako veliko mnoštvo našeg vjerničkog hrvatskog katoličkog puka ozbiljno shvaća duhovnu obnovu, kada se nastoji pomiriti s Bogom i međusobno, svjestan da se upravo u tome nalazi prava proslava blagdana Božića: u međusobnom izmirenju i pomirenju. A plod takvog obraćenja je svetost ljudi. I to ne samo muževa i žena, koje je Crkva proglasila službeno svetima, nego i onih koji svetost žive u svakodnevnom životu u skrotivosti i jednostavnosti obiteljskoj, profesionalnoj i društvenoj razini.

Redovito se u crkve postavljaju vitraji koji predstavljaju svece. Crkva ih ne bi nikada proglasila svetima da se nisu odazvali Božjoj riječi, da se nisu odazvali Isusu Kristu i tako postali uzorom i zagovornicima našim. To na posebni način važi za Mariju, Majku Isusovu, koju ovaj mozaik veličanstveno prikazuje. Bezgrešno Srce Marijino spominje se prvi puta u Bibliji kada je starac Šimun prorokovao da će Marijino srce probosti mač velike boli, što znači da će puno trpjeti. Pobožnost pak prema Bezgrešnom Srcu Marijinom razvila se posebno u 17. stoljeću, zahvaljujući sv. Ivanu Eudesu, koji je prvi puta slavio blagdan u čast Bezgrešnog Srca Marijina 1648. godine. Za vrijeme II. svjetskog rata, u vrijeme velikih nevolja, papa Pijo XII. posvećuje čitavu Crkvu Srcu Marijinom.

Marijina ukazanja Bernardici 1858. godine u Lurdu te djeci Franji Jacinti i Luciji 1917. godine u Fatimi još su više pridonijela širenju pobožnosti, kada ih je pozvala da časte njezino Srce i da mole krunicu. Govoreći predstavnicima novih pokreta u Crkvi u Czestochowi 26. svibnja 2006., papa Benedikt XVI. preporučio je da se ogledaju u Srce Marijino. On veli: „Provjera autentičnosti vaše vjere i vašega poslanja, koja ne svraća pozornost na sebe, nego stvarno nosi oko sebe vjeru i ljubav, bit će sučeljavanje s vjerom Marijinom. Ogleđajte se u njezinu srcu. Ostanite u njezinoj školi! Kad su apostoli, puni Duha Svetoga, pošli u sav svijet naviještati Evanđelje, jedan je od njih, Ivan, apostol ljubavi, na osobit način uzeo Mariju k sebi. Opisujući Isusa na križu između ostalog je zapisao: „Kad Isus vidje majku i kraj nje učenika, kojega je ljubio, reče majci: „Ženo, evo ti sina!“ Zatim reče učeniku: „Evo ti majke“ I od toga časa uze je učenik k sebi“ (Iv 19, 26-27). Kakva samo poruka! Uzeti Mariju za svoju majku!

Braćo i sestre! Jedna od bitnih Marijinih oznaka bila je slušanje Riječi Božje. Ona je po slušanju postala najbliža Bogu i ljudima. Prava pobožnost prema Mariji sastoji se “u nasljedovanju njezinih kreposti”, ističe II. vatikanski sabor. Marija nam se pokazuje ne samo kao službenica koja

sluša nego kao službenica koja govori, ne samo kao Majka kojoj se djeca mole, nego i kao majka koju djeca trebaju oponašati.

Sadašnji papa kaže kako su mu puno značile pobožnosti svibanjske i listopadske. “I što sam stariji, to mi je majka Božja važnija i bliža” (Ratzinger: “Bog i svijet”, str. 247.). Papa spominje slučaj kako je rado i često dolazio u poznato marijansko svetište Altotting, u Bavarskoj. “Kad sam ušao u kapelu” veli on “u njoj su bile same žene. Molile su zajedno i pjevale su pjesme posvećene Mariji: *Salve Regina mater misericordiae – Zdravo Kraljice, Majko milosrđa*”. I kad su počele moliti “K tebi uzdišemo, tugujući i plačući u ovoj suznoj dolini, odjednom sam počeo shvaćati te žene”, veli on, “Osjetio sam da nisam sam, da ima netko tko me poznaje, tko me ljubi, tko me razumije. I ako ti doista krene po zlu putu, ona će biti na tvojoj strani. U nju možeš imati povjerenje”, poručuje papa Benedikt XVI.

Braćo i sestre, dragi štovatelji Majke Božje! Marijin je lik na posebni način dirnuo srca ljudi. S jedne strane srca žena, koje se razumiju u to i osjećaju Mariju u svojoj blizini, ali i srca muškaraca koji nisu izgubili osjećaj za majku i za djevičicu” (Ratzinger: „Bog svijet“ str. 249.)

Na jednom drugom mjestu, spominjući krizu morala, papa predlaže lijek za koji kaže: „da je svoju učinkovitost pokazao kroz duga stoljeća kršćanstva. Lijek za koji se danas čini da je zaboravljen, koji je aktualan više nego ikad prije. Taj lijek naziva se kratkim imenom: Marija“ (Ratzinger: „Razgovor o vjeri“, str. 95.).

Braćo i sestre! Blaženi kardinal Alojzije Stepinac bio je također veliki štovatelj Blažene Djevice Marije. Bio je veliki molitelj svete krunice. Često je poticao na osobnu i obiteljsku molitvu. Tu nam je svoju marijansku pobožnost i odanost prema Majci Božjoj ostavio blaženi Stepinac kad je napisao u Krašiću 28. svibnja 1957.: “Život bi u obitelji bio težak, kada ne bi bilo majke. Crkva je jedna velika obitelj. Bog se pobrinuo za majku te obitelji, a to je Blažena Djeвица Marija, Majka Božja i majka naša. Bila je to njegova svojevrsna oporuka.

Spominjući se ove godine 100. obljetnice postojanja vaše župe, koja je posvećena Bezgrešnom Srcu Marijinom, stavimo se pod njezinu brigu i zagovor jer tko Mariju ljubi taj se ne gubi. To je ta velika snaga koja nas drži, koja nam je bila oslonac tijekom naše povijesti, u novije vrijeme također. Stoga, kolikogod nam se činilo da su vremena teška, pogled na Mariju dat će nam snage da izdržimo. S nadom, dragi župljani Skopaljske Gračanice, krenimo naprijed. Neka dobri Bog blagoslovi sve vas: vaše svećenike, vaše drage obitelji, mlade i djecu, i sav Božji narod. Amen. ■

Proslava sv. Nikole, biskupa zaštitnika HRM-a Split, 6. prosinca 2011.

Sveti Nikola biskup rodio se u Patari, u Maloj Aziji, u pokrajini Liciji. Nikola je ostao bez roditelja posve mlad. Nakon njihove smrti podijelio je imanje siromašnima. Ljubav prema siromašnima, posebna je oznaka njegova života. To posebno potvrđuje priča o siromašnim roditeljima koji su imali 3 kćeri, koje nisu mogli opremiti za udaju zbog potrebe velikog miraza. Stoga je otac odlučio prepustiti ih ulici. Sv. Nikola je doznao za njihovo siromaštvo pa je noću ubacio kroz prozor novaca, koliko je bilo dovoljno za miraz jedne djevojke. Tako je postupio još dva puta. Djevojke su se kasnije sretno udale. Odatle potječe običaj da je postao zaštitnikom mladića i djevojaka te da nešto „donese“ (odatle običaj darivanja djece). Dok je hodočastio brodom u Svetu zemlju doživio je veliku oluju. Predaja kaže da je Nikola u tom trenutku kleknuo i molio se Bogu. I dogodilo se čudo. Vjetar je odjednom prestao, more se naglo smirilo i ljudi su nastavili svoje putovanje.

Nakon hodočašća u Svetu zemlju, Nikola se vraća u grad Miru, glavni grad pokrajine Licije gdje je bio imenovan biskupom grada Mire. Kao biskup bio je veoma blag, ali uvijek na liniji Evanđelja, koje je sa žarom navijestao.

U vrijeme careva Dioklecijana i Maksimilijana, zakletih neprijatelja kršćanstva, Nikola je ustrajno propovijedao Isusa Krista. Zato ga carski službenici uhvatiše i baciše u tamnicu. U međuvremenu Crkva je dobila slobodu, zahvaljujući caru Konstantinu, koji je 313. godine izdao tzv. Milanski edikt kojim se određuje sloboda vjernicima da mogu javno ispovijedati vjeru. Car

Konstantin pustio je Nikolu na slobodu, te se on vraća u grad Miru i nastavlja vršiti biskupsku službu posvećivanja, naučavanja i upravljanja.

U njegovo se vrijeme pojavilo krivovjere, a širio ga je svećenik Arije, naučavajući da Isus nije Bog nego samo savršeni čovjek. Zato je bio sazvan koncil biskupa u Niceji, na kojem se okupilo preko 300 biskupa, među njima i sv. Nikola, te su osudili Arijevu nauku. Iscrpljen napornim radom umire 6. prosinca 327. godine. Pokopan je u Miri, gdje se i danas nalazi sarkofag u kojem je nekoć bilo položeno njegovo tijelo. Zbog turskih osvajanja tijelo mu je preneseno u talijanski grad Bari gdje se nalaze njegove relikvije.

Braćo i sestre, dragi prijatelji! Vjera u Boga Isusa Krista zaokupila je život sv. Nikole. Tema o vjeri izazvala je u novije vrijeme, posebno u crkvenim krugovima, niz rasprava. Mnogi se pitaju što znači vjerovati i u čemu je bit vjere? Već je papa Ivan Pavao II. pozvao svećenike i vjernike prigodom svoje posjete Poljskoj 9. svibnja 1979. godine na jedan dublji vjerski život. Vjera se razvija, ona prati vrijeme i daje odgovore na pitanja vremena.

U enciklici *Christifideles laici*, 1988. godine papa piše: „Kucnuo je čas za pothvat nove evangelizacije“. Riječ je o novim metodama, sadržajima. Istaknuo je da Crkva treba najprije sebe evangelizirati da bi mogla evangelizirati svijet. Riječ je o tome da se ide sve više prema osobnoj i iskustvenoj vjeri. Promatrajući naša vjernička razmišljanja i ponašanja danas od politike do znanosti, čini se da neki dio vjernika danas nema vjere ili je ima veoma malo. Postoji potreba za no-

vim navještajem evanđelja onima koji su već kršteni. Mnogi vjernici misle da vjeruju, ali u stvari svoju kršćansku vjeru dovoljno ne poznaju, a još manje žive.

Često se spominje da u Hrvatskoj ima preko 90 posto vjernika katolika. No, kada je potrebno posvjedočiti konkretno vjeru teško ćete naći istinskog vjernika. Naime, nameće se pitanje: kako je moguće, da mi kao kršćanska i katolička zemlja prihvaćamo zakone koji su u suprotnosti s naukom Katoličke crkve, što je posebno vidljivo u donošenju i izgllašavanju zakona u Hrvatskom saboru. Mnogi od sabornika pozivaju se na kršćansku vjeru, štoviše neki od njih se nazivaju da su kršćanske orijentacije, kako bi stvorili simpatije Crkve, a u praksi to se ne vidi. Upravo bi oni trebali biti nositelji kršćanskih vrijednosti i odgovorni za društvo i svijet. Nije toliko problem svijeta koliko je problem vjernika u Crkvi. Stoga je posve razumljivo da II. vatikanski sabor ističe: "Nemali udio u nastanku ateizma mogu imati vjernici, jer treba reći da zanemarivanjem vjerskog odgoja ili pogrešnim izlaganjem nauka ili nedostacima svog religioznog, čudorednog i društvenog života pravo lice Boga i religije više zakrivaju nego li otkrivaju". Riječ je, dakle, o vjeri koja u životu postaje nevjerom.

Dragi prijatelji! Vjere nema bez naviještanja Riječi Božje, a naviještanja nema bez navjesticitelja. Sv. Nikola je bio veoma svjestan riječi današnjeg evanđelja koje govori o poslanju 72. učenika: "Žetva je velika, a radnika je malo. Molite dakle gospodara žetve da pošalje radnike u svoju žetvu" (Lk 10, 2). Ovaj veliki broj označuje da je naviještanje evanđelja upravljeno svim ljudima. To znači da evangelizatorsko poslanje ne spada samo na uski krug odabranih ljudi, nego je to zadaća svakog kršćanina. Vjera može rasti i nestati, budući da je dana u lomljivoj našoj slobodi kao ponuda.

Mi ne možemo zanijekati slabosti unutar Crkve, ali nas to ne smije obeshrabriti da odustanemo od našeg daljnjeg nastojanja izgradnje vjere u nama. I dok smo svjedoci negativnih pojava u Crkvi, ne smijemo zaboraviti i drugu stranu, koja nas itekako veseli, a to su često jednostavni ljudi koji su sazreli u svojoj vjeri do velikog stupnja. U susretu s njima možete osjetiti nešto lijepo. Zahvaljujući tim ljudima svijet postaje bogatiji, sretniji. I obratno: njihovom smrću, osjećamo da smo nešto veliko izgubili. Zahvaljujući vjeri društvo postaje drugačije, nesebičnije i obratno: gubitkom vjere društvo postaje nasilnije, grublje, jer nema moralnih korektiva.

Vjera nas potiče i odgaja da se svakodnevno trudimo biti bolji, plemenitiji, biti bliže Bogu, Isusu Kristu. Nije dosta samo vjerovati nego sna-

gom Božjom i vjeru živjeti. U tom smislu poručuje francuski matematičar Louis Chauchy: „Ja sam kršćanin, to znači da vjerujem u Kristovo božanstvo kao Kopernik, Descartes, Newton, Leibnitz, Pascal... kao svi veliki astronomi i matematičari“. A Talijan Guglielmo Marconi, nobelovac, kojemu možemo zahvaliti bežično telefoniranje, pa prema tome i "naraštaj mobitela", poručuje: „Izjavljujem s ponosom da sam vjernik. Vjerujem u moć molitve. Ne vjerujem u to samo kao katolik, nego i kao znanstvenik“. Parafrazirajući njegove riječi želio bih da svatko od vas doživi to isto iskustvo i da može reći: „Izjavljujem s ponosom da sam vjernik. Vjerujem u moć molitve. Ne vjerujem u to samo kao katolik nego i kao hrvatski mornar“.

Tu je vjeru, dragi mornari, naviještao sv. Nikola biskup. Tu su vjeru naviještali apostoli, posebno apostol Pavao koji zaklinje učenika Timoteja da bude uporan u naviještanju Riječi Božje, „bilo to zgodno ili nezgodno- uvjeravaj, prijeti, zapovijedaj sa svom strpljivošću i poukom“ (2 Tim 4, 2). Zašto? Sv. Pavao odgovara: „Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrava nauka nego će sebi po vlastitim požudama nagomilavati učitelje kako im godi ušima; od istine će uho odvrćati, a bajkama se priklanjati“ (2 Tim 4, 3).

Naviještanje evanđelja primarni je zadatak Crkve. Sv. Pavao će reći: "Doista, jao meni ako Evanđelje ne navješćujem!" (Kor 9, 16). Cilj naviještanja je da ljudi povjeruju Isusu Kristu i da ga nasljeđuju poput sv. Nikole. Stoga, vjera nas stavlja u suodnos s osobom kojoj vjerujemo.

Kršćanski vjerovati znači osloniti se na osobu Isusa Krista. Vjerovati Isusu Kristu znači prije svega prihvatiti svjedočanstvo o njemu, raspetom i uskrsnulom. Ali, braćo i sestre, vjera je Božji dar. Ona ne ovisi o našim sposobnostima. Ona je naš odgovor na Božji poziv. Već je sv. Augustin rekao da se vjera ne temelji na ljudskoj sposobnosti, koja je ranjena grijehom, nego na milosti koja liječi čovjeka i usmjerava ga prema susretu s Bogom.

Zato, kršćanski vjerovati uključuje tri stvari: Upoznati Isusa Krista i njegovo spasenjsko djelovanje u povijesti, povjerenje i poslušnost Božjoj riječi te zajedništvo života s Bogom i usmjerenju prema vječnosti. Vjera se hrani molitvom, sakramentima, slušanjem Božje Riječi. Ona je božansko u nama. Sada bolje razumijemo sv. Nikolu putnika koji je činio čudesa zahvaljujući snazi vjere. Svatko od nas može činiti velika djela, ako imamo vjeru sv. Nikole putnika, zaštitnika mornara.

Stoga danas molimo: Gospodine, tvome se milosrđu žarko utječemo: zagovorom svetog biskupa Nikole čuvaj nas od svih opasnosti života da bez zapreke idemo putem spasenja. Po Kristu Gospodinu našem. Amen. ■

Božićni posjet braniteljima u Lepoglavi Lepoglava, 16. prosinca 2011.

Nalazimo se u vremenu crkvene godine koje se zove vrijeme došašća. To je vrijeme iščekivanja. I kao što vi očekujete s nestrpljenjem dan svoga izlaska iz ovih prostora, nešto slično kao vjernici očekujemo blagdan Božića, proslavu rođenja Isusovog u gradu Betlehemu.

Kad govorimo o Isusovom dolasku, onda razlikujemo trostruki Isusov dolazak. Prvi se dogodio, onaj povijesni, kad se Isus rodio kao malo dijete u Betlehemu prije 2011. godina. Drugi njegov dolazak bit će na kraju povijesti, kada će nam suditi prema našim djelima i treći njegov dolazak događa se danas. On je najvažniji jer o njemu ovisi naš budući susret s njime u vječnosti.

Ovom božićnom Isusovom dolasku preteča je bio Ivan Krstitelj. Kada su Židovi vidjeli i čuli kako im Ivan govori, mislili su da je on pravi Mesija, obećani preko proroka, da je on svjetlo o kojemu je prorok davno govorio. Isus im odgovara da Ivan Krstitelj nije „svjetlo“, „nije, dakle, obećani Mesija i Spasitelj kojega su navijestili proroci. Stoga im poručuje da je Ivan poput svjetiljke što gori i svijetli da bi mogli razlučiti. Isus im pomaže razumjeti događaje i kaže: „Ali ja imam svjedočanstvo veće od Ivanova: djela koja mi je dao Otac da ih izvršim, upravo ta djela koja činim, svjedoče za mene - da me poslao Otac“ (Iv 5, 36).

Isus je doista ne samo pravi čovjek nego i pravi Bog. To mogu shvatiti samo ljudi koji imaju vjeru, koji vjeruju Isusu Kristu, koji imaju povjerenje u njega i njegovo evanđelje. Zato evanđelist Ivan zaključuje svoje evanđelje riječima: „Isus je učinio mnoga znamenja, koja nisu zapisana u ovoj knjizi. A ova su zapisana da vjerujete: Isus je Krist, Sin Božji, i da vjerujući imate život u Imenu njegovu“ (Iv 20, 31).

Pitanje vjere i nevjere uvijek je zanimalo ljude, i danas također. Mnogi kažu da ne vjeruju, ako to ne vide svojim očima. Isus poznaje takav stav ljudi pa i sam o tome govori: „Ako ne vidite znamenja i čudesa ne vjerujete“ (Iv 4, 48). Ovima je sličan i sv. Toma apostol, kada su mu apostoli rekli da su vidjeli uskrslog Krista on je odgovorio: „Ako ne vidim na njegovim rukama biljeg čavala i ne stavim ruku u njegova rebra, neću vjerovati“ (Iv 20, 25). Kad se Isus nakon osam dana objavio apostolima i Tomi, i kad se Toma uvjerio u Isusa raspetog i uskrslog, izgovorio je riječi: „Gospodin moj i Bog moj!“. Bila je to njegova javna ispovijest u Isusovo božanstvo i njegovo povjerenje u Isusa Krista. Slaveći blagdan Isusovog rođenja,

ispovijedamo Isusovo čovještvo i Isusovo božanstvo. Mi poput sv. Tome ispovijedamo: „Gospodin moj i Bog moj“.

Da je Isus uistinu pravi Bog reklo je i samo „nebo“ prigodom Isusovog rođenja, kada se čula pjesma anđela: „Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima dobre volje“. Hrvatska katolička duša opjevala je rođenje Isusovo u mnogim pjesmama kao i razloge dolaska Sina Božjega na zemlju. Tako pjevamo u božićnim danima: „S neba siđe dolje radi grešnika, rodi se u štali radi čovjeka“ Slična je pjesma: „Rodio se Bog i čovjek i dr.

Kakvo značenje ima Božić za nas? Isus je došao na svijet kao maleno dijete da bi nam pokazao svoju jednostavnost, bliskost, poistovjetivši se u svemu s nama, osim u grijehu. Isusovim dolaskom započelo je novo razdoblje ljudskog života. Njegovim dolaskom vratila se nada svima koji su beznadni, očajni; pouzdanje, grešnicima pomirenje. Stoga sada možemo reći da ima netko tko me voli i ljubi, a to je Isus Krist. Novorođeni u Betlehemu koji je umro za nas na križu. On nam daje snagu da izdržimo sve nedaće života. Isus Krist je pouzdan temelj na kojem stoji naš život.

Pročitao sam nedavno jedan članak o jednom mladom čovjeku iz Argentine, koji je proveo u zatvoru 6 godina bez ikakvog prethodnog sudskog procesa. Tijekom tih godina proveo je teške trenutke. Bilo je tu ispitivanja, često i udaraca, a nije mu nedostajala ni samica. Na kraju se ustanovilo da je bio nevin. Novinarica koja ga je po izlasku iz zatvora pitala da li je zbog toga bio ogorčen što je izgubio 6 godina i to kao nevin u zatvoru, odgovorio je: „Ne mislim da sam te godine izgubio. Iskoristio sam to vrijeme da ojačam svoj karakter i produbim odnos s Bogom Isusom Kristom. Njemu sam se često obraćao u svojim molitvama u najtežim trenucima zatvora“, i nastavlja: „Važno je vjerovati i imati otvoreno srce prema Bogu Isusu Kristu“. Uvjeren sam da bi i kod vas naišao na slične primjere vjere i divna svjedočanstva takve vjere koja vam daje snagu da izdržite. Bogu hvala na tome. Važno je imati srce koje vjeruje. Ima puno stvari koje ne razumijemo, ali ćemo jednoga dana shvatiti u drugom svjetlu sve te muke i patnje, ako ne ovdje na zemlji, onda svakako u vječnosti.

Nemojte klonuti u svojoj vjeri i nadi. Isus Krist živi i uskrsnuli dao je mnogima snagu. Godine 1975 izašla je knjiga pod naslovom: „Tko je za mene Isus Krist?“. Knjiga ima oko 400 stranica. U njoj su napisani odgovori koji su došli sa

svih strana. Papa Ivan Pavao II. kaže: „Kao biskup i pastir čitao sam tu dokumentarnu knjigu s velikim uzbuđenjem. Tko je, dakle, za ljude Isus Krist?“ i nastavlja: „Pisali su mladi, intelektualci, starije osobe, jednostavni ljudi uglavnom vjernici. Na pitanje: „Tko je za te Isus Krist?“, jedan je radnik rekao: „On je jedan od nas“. Mladi odgovaraju vrlo kratko: „On prožima moj život.“ Jedan je čovjek rekao: „On je za mene ljubav koja čeka, prašta i grli sve bez iznimke“. Drugi opet: „Krist je za mene najveća ljubav“. Nekoliko hrvatskih branitelja mi je reklo da kada su bili na prvoj liniji Krist im je davao snagu da su mogli izdržati u tom strahu i nesigurnosti. Slično i ranjenici.

Isus je rekao: „Ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta“. Taj svakidašnji čin naše vjere podržava u nama vjeru i radost. Stoga možemo lakše prihvatiti svoje trpljenje, svoju kaznu i posljedice svojih djela.

Eto, dragi prijatelji! Želim vam ponovno dozvati u svijet da niste sami. S vama je Isus Krist. Mi smo s vama, posebno u molitvi. Zato smo i došli ka vama prije Božića kako biste se uvjerali da mislimo na vas, da suosjećamo s

vama. S vama su i vaši najmiliji koji vas podržavaju i očekuju vaš novi povratak. Radite na svom obraćenju i promijenite svoga života u čestit i primjeren život. Isus Krist je najbliži kad nam je najteže. „Kad sam bio u samici osjetio sam da nisam sam“, rekao je jedan pokojni svećenik.

Uskoro ćemo slaviti Isusovo rođenje. Ta radost ispunja nas ovih dana i daje nam snagu. Želim vam svima da Isusovo rođenje proslavite u svojim srcima, pomireni s Bogom i međusobno. Zahvaljujem i vašem svećeniku koji vam je na raspolaganju u pružanju duhovne pomoći. Budite uvjereni da je tu zbog vas i radi vas, da zajedno s vama moli, da zajedno s vama dijeli vašu sudbinu, da vam ponudi Isusa Krista i njegovo Evanđelje kao svjetlo vašega života.

I na kraju želim vam čestit Božić i blagoslovljenu Novu 2012. godinu sa željom da vam ona bude sretnija, blagoslovljenija, i da se što prije vratite u svoju sredinu, svoje obitelji i na radna mjesta. Ja vam osobno obećavam molitvenu podršku. Nadam se da ćete se i vi mene koji puta sjetiti u svojim molitvama. Bit će to obostrana radost. Dobri Bog neka vas blagoslovi i čuva za govor Majke Božje, Kraljice mučenika. Amen. ■

Priprava za Božić u Policijskoj akademiji Zagreb, 19. prosinca 2011.

Došašće je pri kraju. Iduće nedjelje slavimo blagdan Božića. Drag nam je to blagdan zbog naše vjere u novorođeno dijete Isusa Krista kao i tradicije koja je toliko ukorijenjena među nama, koju smo baštinili od naših predaka i koju njegujemo i čuvamo jer se u njoj prepoznajemo.

Čistimo domove i uređujemo čitave gradove. Pripremamo bogat stol obilat ponajboljom hranom i vrsnim pićima. Želimo biti zajedno i to zajedništvo želimo proživjeti u radosti. I to je dobro i lijepo. Ali to nije sve. I ovo naše zajedništvo u ovoj našoj crkvi, koja je Božji hram, pokazuje da ste svjesni one Isusove riječi kad je rekao da čovjek ne živi samo o kruhu, nego i od svake riječi što izlazi iz Božji usta. Poznato mi je da ste tijekom došašća dolazili na zornice. Čitali ste i slušali tekstove Sv. pisma. Slavili ste Boga, lomeći euharistijski kruh. Molili ste za svoje potrebe i potrebe vama dragih osoba. Duhovno ste se pripremali za blagdan.

Poznato mi je da su danas i prošlih dana mnogi od vas pošli do ispovjedaonice i zatražili pomirenje u sakramentu ispovijedi s Bogom. Tražili ste oprost za one promašaje u životu gdje ste osjećali osobnu odgovornost. I vjerujem da

ste oprostili bližnjima sve, ukoliko su vam nešto našao učinili. To ste učinili iz ljubavi prema Bogu Isusu Kristu koji nas je pozvao na opraštanje i ljubav. Zauzvrat doživjeli ste mir savjesti u sebi i ponovno uspostavili prijateljstvo s Bogom, koje smo narušili našim slabostima i grijehom. To je bio čin vaše vjere i ljubavi prema Bogu Isusu Kristu, jer ste svjesni činjenice da ukoliko nam Bog nije na prvom mjestu, tada u životu čovjeka nije više ništa na mjestu.

Vi ste izabrali časno zvanje redarstvenika kako biste služili dobru svih ljudi u našoj domovini. Gledajući vas ovako okupljene, mogu samo zahvaljivati svemogućem Bogu koji po vama i u vama čini velike stvari na dobro našega naroda.

Slušali smo danas dva svetopisamska izvješća o osobama koje su odigrale veliku ulogu u povijesti Izraelskog naroda. To su Samson koji se spominje u 1. čitanju i Ivan Krstitelj, koga spominje današnje evanđelje.

Starozavjetno čitanje uzeto je iz Knjige sudaca. Ono pred nas stavlja Samsona, čovjeka koji će u presudno vrijeme biti snaga porobljenog naroda, zaštita ugroženima, obrana potlačenima.

Samsonov život, a posebno njegova poruka veoma je suvremena. Dok se Samson držao pravde i zakona Božjega i Bog je bio s njim. Kao takav bio je mnogima na radost i blagoslov. Kad je Samson okrenuo leđa Bogu, ne mareći što Bog traži od njega, neslavno je završio.

Današnja čitanja, posebno 1. čitanje koje spominje Samsona, kao da je naručeno za vas, dragi mladići i djevojke, koji se spremate za službu redarstvenika. Ovdje su prisutni polaznici srednje policijske škole, ali ima i onih koji će ovih dana završiti svoju pripremu za ulogu čuvara mira i reda u društvu. Prihvativši se te časne službe, prihvatili ste biti snaga slabima i sigurnost ugroženima. Odlučili ste čvrsto i strpljivo ustrajati na putu pravednosti i dobra, poštenja i neprijetvorne dobrote, za kojom čezne suvremeni čovjek i ovo naše društvo. Budite Božji i Bog će biti s vama, pogotovo onda kada neće biti lako.

Današnje evanđelje govori kako je arkanđeo Gabrijel navijestio Elizabeti rođenje njezinog djeteta Ivana Krstitelja, koji će odigrati veliku ulogu u pripremi dolaska Isusa Krista. Ivan Krstitelj je pozivao ljude na obraćenje. Njemu su dolazi svi slojevi društva, bogati, siromašni i vojnici također. Za svakoga je imao riječ.

Kojom se god profesijom čovjek bavi, ne može i ne smije zaboraviti svoju pripadnost Bogu i svome narodu. Nismo savršeni, ali smo pozvani neprestano nastojati oko savršenstva najprije u svom životu. A potom poput Ivana Krstitelja biti svjedoci prisutnosti Božje među nama. Samo tako ćemo moći pridonijeti savršenstvu društva.

Upravo su kršćani, vjernici pozvani najviše tome pridonositi. Od nevjernika se ne može to-

liko očekivati da će pridonijeti boljitku društva. Očekuje se više od vjernika. Zašto? On je uvjeren da ukoliko čini nešto dobro, plemenito iz ljubavi prema Bogu i čovjeku, da mu Bog neće zato ostati dužan. Zato se trudi činiti dobro. Svi smo mi, rečeno crkvenim jezikom, pozvani na svetost.

U našem kršćanskom rječniku riječ svetost znači težiti za savrшеноšću, biti u milosti Božjoj. A milost je Božja prema riječima blaženog kardinala Stepinca neprocjenjivo blago za svaku dušu... jer pomoću milosti Božje, koju nam je zaslužio Isus Krist, uzdizemo se, ni više ni manje, do časti, da budemo prijatelji samoga Boga", i nastavlja blaženik: „Gubitak pak milosti isto je što i prekid prijateljstva s Bogom, a to je najveća nesreća, što može zadesiti čovjeka“.

Isus nas je pozvao na svetost kad je rekao: „Budite dakle savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski“ (Mt 5, 48). Biti savršen, svet, znači čuvati se svakog grijeha, posebno teškog. A grijeh je svojevoljni prekršaj Božjega zakona. Biti svet znači biti prijatelj ljudi i prijatelj Božji.

Svaki čovjek koji radi odgovorno, savjesno i časno svoj posao, a to vrijedi i za policajca, dat će najbolje svjedočanstvo svoje profesionalne i svoje vjerničke pripadnosti. U nedjelju slavimo Isusovo rođenje, blagdan Božića. Nadam se da nećete ostati samo na vanjskom obilježavanju Božića, posebno mise polnočke, kako je neki najavljuju kao „luđu noć“, nego da ćete je slaviti živeći svoje zajedništvo s Bogom Isusom Kristom i prijateljima svojim kako to priliči jednom kršćaninu.

U tim mislima želim vam čestit Božić i blagoslovljenu Novu godinu, vama, vašim obiteljima, rodbini i prijateljima. ■

Dan neovisnosti Republike Hrvatske Zagreb, 15. siječnja 2012.

Prorok Izaija nas uči da je Bog pred kojim stojimo "Višnji" i "Uzvišeni", a ime mu je "Sveti". On vječno "stoluje", a prebivalište mu je "visoko i sveto". U njegovoj ruci je sve. Jedini koji nikada nije počeo i nikada neće prestati biti. On je jedini "svet", jer u njemu nema tame ni grijeha.

Pred takvim Bogom svi smo ponosni, jer je vječan. On "vječno stoluje" jer je vječan u sebi od sebe, ali zbog nas. On se nije sakrio u svoju "božansku nedostupnost". On nam preko proroka Izaije poručuje: "ja sam i s potlačenim i poniženim".

Istovremeno taj "Višnji", "Uzvišeni" je bliški Bog. Izabire upravo "potlačene" i "ponižene" da bi njima dao samoga sebe, svoju božansku mudrost, ponudio svoje božansko drugovanje. Sam veli: "ja sam s potlačenim i poniženim, da oživim duh smjernih, da oživim srca skrušenih". Dakle, potlačenim i poniženima uporište je "Višnji" i "Uzvišeni", a oslonac njemu su "smjerni" i "skrušeni".

"Smjerni" ljudi su ljudi "mira", svjesni istine o sebi i ljudi koji poštuju drugoga. "Smjerni", ponizni čovjek otvoren je pouci i poruci koja dolazi od Boga i od ljudi, svjestan je istine o sebi, znade da je biće u trajnom nastanku. "Skrušeni", ponizni čovjek svjestan je svoje slabosti, pada i zastranjenja. Zato takav čovjek traži "lijeke" za svoju slabost, a lijek mu je "oprost".

Da! Oprost je Božja metoda oslobođanja. Božji oprost ide tako daleko da on nikome ne osporava da ga prikuju na križ zbog slobode čovjeka. Ovakav oprost nije neka politička "abolicija", koja također ima svoju težinu i vrijednost, osobito za one kojih se ona tiče. Ali oprost Božji izraz je beskrajne i nesebične ljubavi za čovjeka: Bog trpi kad čovjek pati. To je istina koju je Bog htio pripočiti čovjeku u svome Sinu Isusu Kristu, kada je Isus zaplakao nad gradom Jeruzalemom, gledajući njegovu sudbinu i sudbinu ljudi. Krist je zaplakao kad je ugledao mrtva prijatelja Lazara tako da su prisutni rekli: "Gledaj koliko ga je ljubio". Bog "skrušenom" i "smjernom" čovjeku ide ususret. Zato nam poručuje po Izaiji proroku: "Izliječit ću ga, vodit i utješiti one što s njime tuguju".

Braćo i sestre, kako je divno čuti ovo iz usta Božjih: zalutali ljudi, bolesni ljudi postat će zdravi, svi oni koje je tuga pogodila zbog snage zla, sam će ih Bog izliječiti.

Ako se Bog definirao kao ljubav, jer sve ti Ivan reče: "Deus caritas est" – Bog je Ljubav, onda on jednostavno ljubi sve bez razlike, jer mu

je stalo do svakog čovjeka.

U današnjem evanđelju Isus ovako govori: "Ako me tko ljubi, čuvat će moju riječ pa će i Otac moj ljubiti njega i k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti". Upravo po toj prisutnosti ljubavi, sam Bog boravi u nama i u onima koji čuvaju njegovu riječ. Gdje se nalazi Bog? U svakome koji ljubi, tamo gdje vlada ljubav! "Zamislite sam Bog može stanovati u nama", poručuje hrvatski pjesnik Matoš.

Ljubav, braćo i sestre, nije samo emocija ni trenutačno euforično stanje osobe. Ljubav je snaga koja unosi život, a ruši smrt; unosi mir, a razara nemir; unosi pravednost, a razara nepravdu; osposobljava čovjeka za odgovornost, a razara anarhičnost. Ljubav je nutarnji sklad u ljudskom biću koje onda omogućuje drugome da bude s njime i uz njega bez ikakve diskriminacije.

Takvima Isus jamči da će im Otac poslati "Duha Svetoga", i on će ih "poučavat o svemu i dozivati (im) u pamet sve što (im) on reče".

Takvima Isus udjeljuje mir. Isus poručuje: "Mir vam svoj ostavljam, mir vam svoj dajem". Ovaj mir je Isusov mir. On je iznad "interesa" i sitnih ili krupnih političkih špekulacija.

Braćo i sestre! U ovom kontekstu Božjeg odnosa prema čovjeku "siromašnom" i "potlačenom" i u kontekstu Isusovog govora o snazi ljubavi, slavimo spomen dvadesete obljetnice neovisnosti naše države. Na početcima njezine državne povijesti svi smo imali priliku iskusiti istinu Božjeg govora iz današnje Božje riječi, istinu Božje blizine.

Veliki naš kardinal, Franjo Kuharić, 16. siječnja 1991. na primanju u Predsjedničkim dvorima, reče: "Dok je svitala zora demokracije i dok su se otvarala vrata slobode, gajili smo nadu da će sve biti usmjereno na mir i suživot u poštenoj suradnji. Međutim na te je nade pao mraz prijetnji i nasilja. Nisu li obzorja svijeta kao i naši horizonti teško naoblačeni? Nije li obzorje Hrvatske mračno navještajem nasilja protiv mira, slobode i sigurnosti... Ako sila i nasilje postaju mjerilo prava, onda je to samo pravo jačega. Nismo li time izloženi opasnosti da budemo uvučeni u situaciju straha, mržnje i smrti". I nastavlja: "Nažalost, nisu nam nepoznate optužbe i uvrede kojima kao da se želi izazvati nove obračune i nove mržnje, ali mi ćemo kao Crkva u hrvatskom narodu uvijek pozivati na mir i dostojanstvo, da se nitko ne da ponijeti strašću kojom bi se povrijedila pravednost prema drugima i ljubav prema svima s

kojima živimo na tlu lijepe naše domovine i pod ovim suncem koje je obasjavalo tolika pokoljenja naše kršćanske civilizacije”.

Nikome ovo ne treba tumačiti. Dobro je da razumijemo da je Bog uvijek protiv zla, pa je zato bio i protiv zla onih i onoga tko je ovu zemlju htio uništiti u njezinim počecima ili osiromašiti u njezinoj izgradnji. Nije to da sad govorimo “kako je Bog bio na našoj strani”. Bog nema “svoje strane”. On je za ugroženog i obespravljenog čovjeka; on je uz one ljude koji nabojem ljubavi, žrtve i samoprijedora brane život, brane pravdu i traže mir. Zato, smijemo reći da je on davao snagu našim braniteljima da ustraju u borbi protiv zla. I oni su bili toga svjesni, zajedno s prvim zapovjednikom Oružanih snaga RH i predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom, da će uspjeti osloboditi ovu zemlju od agresora i obraniti je snagom Božjom, svjesni da se bore protiv zla; da su na strani dobra, istine, pravde i slobode, na strani Božjoj. I zato je više puta dr. Franjo Tuđman rekao da su uspjeli pobijediti agresora zajedničkom slogom i snagom Božjom.

Danas, nakon dvadeset godina neovisnosti, pred svima nama stoji ova zemlja s mnoštvom pi-

tanja. Nećemo ih nabrajati, ali je bitno da svatko od nas na svojem mjestu i iz svoje crkvene, društvene i političke pozicije čuje temeljna pitanja ove zemlje i odgovorno traži i nudi odgovor na njezina pitanja. Ona je danas posve povjerena nama i bit će onakva kakvi smo mi. Ako smo odgovorni za nju, a jesmo, mi joj ne smijemo lagati. Mi ju ne smijemo varati ni obmanjivati. Ne smijemo ju siromašiti i pljačkati. Ne smijemo trovati zemlju ni mislima, ni riječima ni djelima. Ne smijemo zemlju ostaviti u vapajima. Ne smijemo bježati od odgovornosti za nju i istine o njoj. Zemlja: to su ljudi koji očekuju da na svojem četvornom metru prostora imaju nadu. Zemlja, to smo mi.

Cijenjeni sudionici ovoga misnog slavlja, braćo i sestre! Neka vas Božja riječ osposobi, pročisti, prosvijetli i vodi tako da svatko od nas uloži samoga sebe i pridonese boljitku ove zemlje. Neka sve naše građane obuzme radost i ponos što danas žive i što su danas pozvani graditi Hrvatsku, koja je, istina, ranjena i bolesna, ali je majka naša. I zato je treba voljeti, izgrađivati svojim poštenim radom, marljivošću i liječiti njezine rane. Ako je itko pozvan to činiti onda su to vjernici ovoga naroda i ove zemlje. Amen. ■

Govor vojnog ordinarija na svečanoj akademiji

Poštovani i dragi prijatelji, braćo i sestre! Spominjući se 20. obljetnice međunarodnog priznanja Republike Hrvatske kao slobodne i neovisne države valja se prisjetiti nekih događaja koji su prethodili njezinom priznanju.

1990. godine dogodila se sloboda u Hrvatskoj. Višestoljetni san Hrvatske postao je stvarnost. I ta se samostalnost izbora slobode ostvarila na kulturni način. Nije se nikome prijetilo. Jednostavno se htjelo slobodno živjeti u suživotu sa svim ljudima i stanovnicima Hrvatske u miru, slobodi i ravnopravnosti.

No, nekima nije bila draga ta sloboda. Došlo je do pobune od strane ljudi velikosrpske ideje stvaranja Velike Srbije i to protiv odluka zakonite hrvatske vlasti. I to je unijelo nemir, poremetilo međuljudske odnose, izazvalo prijetnju i strah.

U prvim danima agresije na Hrvatsku mnogi su se pitali: Kakva je to civilizacija koja dopušta takva nasilja? Što je to u čovjeku da mrzi drugoga, razara i ubija? Možemo kratko reći: To je odsutnost Boga iz života i duše čovjeka. To je posljedica zamračene misli, savjesti i srca čovjeka.

Nakon što su bili iskorišteni svi politički, pravni i moralni pokušaji da se zaustavi rat, Hr-

vatskoj nije preostalo drugo nego se obraniti od agresora.

Predvođeni dr. Franjom Tuđmanom, koji je ujedinio sve Hrvate, hrvatski su se branitelji, gotovo goloruki, s kunicom oko vrata, obranili od agresora. Mnogi su, a posebno neke velike međunarodne sile, pokušali odvratiti dr. Franju Tuđmana da odustane od namjere oslobađanja okupiranog teritorija Hrvatske. No, on je unatoč toga ustrajao uvjeren u pobjedu istine nad lažima, ljubavi nad mržnjom, slobode nad neslobodom svoga naroda. Treba reći i istinu, da je i jedan dio Srba, koji su živjeli u Hrvatskoj, stao u njezinu obranu, smatrajući je svojom domovinom.

Demokratski izraženu slobodu hrvatskoga naroda i svih građana ove zemlje trebalo je poštivati i zaštititi. No, ta se sloboda i demokracija nije poštivala, posebno ne od onih zemalja od kojih se najviše očekivalo, budući da se često pozivaju na demokraciju.

Da bi se zaustavila agresija na Hrvatsku, Sveta Stolica je priznala Hrvatsku gotovo među prvima 13. siječnja 1992. godine.

Papa je priznao Hrvatsku ne zato što se radilo o Hrvatskom narodu nego zato što se na ovim prostorima radilo o jednom narodu koji je

bio pred istrebljenjem i uništenjem, a taj se narod zove hrvatski. Papa bi jednako postupio da se radilo o nekom drugom narodu, na primjer: srpskom, crnogorskom, slovenskom, talijanskom itd.

Rat se može tumačiti na razne načine, posebno njegovim uzrocima. No, uzrok svih kriza u dnu, pa i rata, jest moralna kriza čovjeka. Stoga, da bi se dogodio mir među ljudima, mora se dogoditi najprije duboka promjena u srcu čovjeka. Zato mi vjernici molimo za vlastito obraćenje i za obraćenje ljudi, grijehom zarobljenih.

Da bi došlo do priznanja slobodne i neovisne Hrvatske bilo je uloženo mnogo žrtava. Taj je događaj priznanja zaliven mnogim suzama ljudi samo zbog želje da žive slobodno na svome, i da budu ravnopravni sa svima.

Postavlja se pitanje: Kakva će biti Hrvatska? Bit će onakva kakvi budu njezini građani. Kakvi su ljudi takva je i država. Hoće li biti čovjek zla ili dobra, nasilja ili poštovanja tuđega dobra, laži ili istine, sve to ovisi o njemu osobno.

Mi se nalazimo pred važnim događajem "referenduma" o skorom ulasku Hrvatske u Europsku uniju. Stoga moramo biti do kraja odgovorni. Objektivni pristup zahtjeva i objektivnu informaciju, a objektivna informacija vodi nas do odgovornih odluka. Svaki oblik "politikanstva" je podilaženje budućnosti zemlje.

Ovo je trenutak da zamolimo ljude kako u

politici tako i ljude iz medija da građanima ove zemlje pruže sve informacije koje mogu pomoći ljudima da donesu zreli sud savjesti. Nije riječ o zagovaranju bilo kakvog euroskepticizma, nego o apelu da odgovorni ljudi ove zemlje budu odgovorni pred pravom građana koji moraju donijeti svoju odluku o kojoj ovisi neposredna budućnost Hrvatske.

Želimo i Bogu se molimo da nam Hrvatska bude zemlja slobode i jednakih prava za sve građane, bez ikakvih privilegija prema bilo kome. Neka naši odnosi u Hrvatskoj budu utemeljeni na tim načelima i vrijednostima. Na to nas obvezuje ne samo 20. obljetnica proglašenja Hrvatske neovisnom nego prije svega naši poginuli hrvatski branitelji, kao i žrtve rata.

Još jednom iskrene čestitke prigodom 20. obljetnice neovisnosti Hrvatske koja nas podsjeća na prijedeni put, prije svega na divne ljude koji su dali sve od sebe da Hrvatska bude slobodna. I dok se sa ponosom sjećamo prijedenog puta, to nas još više obvezuje da tu istu Hrvatsku gradimo u slozi, zajedništvu, ne gledajući na svoje osobne interese nego dobro svih Hrvata i građana ove zemlje.

Slaveći danas 20. obljetnicu Hrvatske neovisnosti kličemo: Zemljo Hrvatska, neka ti je sretno! Neka Božja ruka bdije nad tvojom budućnošću! ■

Sv. Sebastijan, Dan kapelanije Đakovo, 20. siječnja 2012.

Prije uzašašća na nebo Isus je rekao apostolima da ostanu u Jeruzalemu dok se ne obuku u silu odozgo. Deset dana nakon uzašašća, poslao je Duha Svetoga, kako je obećao. Bilo je to na blagdan Duhova. Apostoli, koji su sve do tada bili plašljivi, odjednom postaju hrabri, posebno kada je riječ o naviještanju evanđelja. Petar je toga dana održao glasoviti govor u kojem se pozvao na posljednje dane Isusovog života, njegovu smrt i uskrsnuće kao i obećanje Duha Svetoga, čemu su svi oni bili svjedoci. Petrov govor na blagdan Duhova snažno je djelovao na prisutne, koji su se tih dana našli u Jeruzalemu tako da su se mnogi obratili. Oni su bili prva jezgra buduće velike Kristove obitelji, koja se zove Crkva. Apostoli su nastavili s propovijedanjem, ne bojeći se nikakvih zastrašivanja.

Evanđelje je prožimalo sve više i više mnoge slojeve ljudskoga društva i vojnike također. Stoviše, upravo su vojnici bili oni koji su najviše

prihvaćali kršćansku vjeru, a neki od njih trajno su upisani u evanđelju poput rimskog stotnika koji je ispovjedio vjeru u Isusa Krista. Njegove se riječi nalaze čak i u svetoj misi prije nego što vjernici pristupaju svetoj pričesti. Među njima bilo je i mučenika poput sv. Sebastijana, zaštitnika vaše kapelanije.

Sv. Sebastijan je rođen oko 256. godine u Italiji, u Milanu gdje se i školovao. Kao mladić posvetio se vojničkoj karijeri. Živio je u vrijeme cara Dioklecijana, koji je bio veliki progonitelj kršćana. Kako je Sebastijan imao velike organizacijske sposobnosti, car ga je imenovao načelnikom svoje dvorske garde. Sebastijan je bio veoma obljubljen među vojnicima. Bio je u prilici slušati, poput mnogih vojnika misionare-svećenike, koji su naviještali evanđelje. Otvoren prema istini, prihvatio je kršćansku vjeru, uvjeren da mu upravo ona može dati odgovore na pitanja njegova života.

U 4. stoljeću o njemu je zapisano da je bio „muž pun mudrosti, u službi vjeran, za pomoć uvijek pripravan, u dobroti uzoran, u životu vrlinama odličan“. To se posebno očitovalo u susretu ne samo s vojnicima nego i kršćanima koji su se našli u zatvoru zbog vjere u Isusa Krista.

Budući da je Sebastijan bio carski časnik, imao je slobodan pristup u tamnice i mjesta pogubljenja kršćana. U susretu s kršćanima, od kojih su mnogi bili osuđeni na smrt, Sebastijan ih je hrabrio prije smrti da ostanu vjerni uz cijenu života. Očito je poznao riječi Prve poslanice apostola Petra koji je hrabrio kršćane riječima: „Moralni i trpjeti zbog svoje pravednosti, blago vama! No ne bojte se njihova zastrašivanja i ne plašite se!“ (1 Pt 3, 14), kao i Isusove riječi iz današnjeg evanđelja gdje Isus hrabri svoje apostole: „Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, ali duše ne mogu ubiti. Bojte se više onoga koji može i dušu i tijelo pogubiti u paklu“ (Mt 10, 28-33).

Kad je car čuo da je Sebastijan postao kršćaninom, pozvao ga je k sebi i rekao: „Ja sam te uzdigao na veliku čast, ali ti na moju propast vrijeđaš bogove“. Sebastijan je odgovorio: „Svakodnevno se molim Kristu za tvoje spasenje i prizivam Boga za sreću rimske carevine. Ludost je klanjati se bogovima koji su načinjeni od kamena“. Bila je to velika hrabrost reći caru, svjestan posljedica, kojih se nije bojao. To je razbjesnilo cara koji je odlučio ubiti ga na najsramotniji način. Odabrao je četvu vojnika kojima je Sebastijan zapovijedao. Nije se našao nijedan njegov vojnik koji je otkazao poslušnost caru. Stoga je bol Sebastijana bila još veća, gledajući svoje vojnike koji su ga se odrekli u najvećoj nevolji. Možda ste i vi imali koji puta slično iskustvo? No, valja prijeći preko toga i biti velik u opraštanju poput sv. Sebastijana.

Kako je bio privezan uza stup i izboden strelicama od vlastitih vojnika, mnogi su mislili da je podlegao ranama. Pustili su ga, misleći da je umro. Međutim, našla se neka pobožna žena, imenom Lidija, koja ga je oslobodila, odvela kući i zavila mu rane. Nakon oporavka Sebastijan se ponovno susreo s carem. Kad ga je car ugledao silno se iznenadio, jer je mislio da je mrtav. Sebastijan nije želio pobjeći od mučeništva kao neki bjegunac. Želio je jednostavno ostati vjeran Kristu sve do smrti. Stupio je hrabro pred cara i rekao: „Poganski svećenici zaluduju tvoju dušu care gadnom prijevarom i govore da su kršćani neprijatelji carstva. Isus Krist me očuvao na životu da ti pred cijelim narodom posvjedočim da nepravedno progoniš sluge Kristove“. To je razbjesnilo cara pa ga je dao ubiti. Od samoga početka bio je veoma štovan. I danas ga štiju kršćani, katolici i pravoslavni.

Dragi prijatelji! Život i svjedočanstvo mučenika tijekom povijesti davalo je poticaj mnogima da ustraju u vjeri. Zahvaljujući svjedočanstvu vjernika, mnogi su se obratili i danas se obraćaju. Stoga Crkva od prvih stoljeća posebno časti relikvije mučenika. Štuje ih kao učitelje života, žive svjedoke vjere. Među njih se ubraja i sv. Sebastijan, kome je posvećena vaša kapelanija.

Prije dolaska Hrvata bilo je na našim prostorima mnogo mučenika. Poznato vam je da se nekadašnje rimsko carstvo prostiralo sve do Indije, a južni dio Hrvatske bio je veoma jako vojno središte rimskoga carstva, o čemu svjedoči i Dioklecijanova palača u Splitu. I upravo na tom području bilo je veliko mnoštvo mučenika i svetaca.

Tijekom povijesti vremena za Crkvu bila su manje-više burna i teška, ali i blagoslovljena. Svaka mučenička smrt urodila je novim plodovima obraćenja. Stoga nam mučenici najbolje govore da je kršćanstvo božanskoga porijekla. Kako inače protumačiti toliku snagu koju nalazimo upravo u kršćanstvu. Za mrtvoga se ne umire nego se život daje za živoga. Kako su kršćani mogli ustrajati u tako teškim mukama? Iz vjere u Isusa Krista, iz ljubavi prema Bogu Isusu Kristu. Moćnici ovoga svijeta mogu ubiti tijelo, ali duše ne mogu uništiti. Isusov učenik je pod posebnom Božjom brigom. To nam osvjetljava Isus slikom vrapca. Bog se brine za sve i za ptice. Zato i kaže Isus: „Ne bojte se! Vredniji ste od mnogo vrabaca!“

Odlomak današnjeg evanđelja završava poukom: „Tko god se, dakle, prizna mojim pred ljudima, priznat ću se i ja njegovim pred Ocem, koji je na nebesima. A tko se odreče mene pred ljudima, odreći ću se i ja njega pred Ocem svojim, koji je na nebesima“ (Mt 10, 32-33). Priznati se Isusovim znači ispovjediti ga kao Božjega Sina koji je umro i uskrsnuo radi našega spasenja, koji je Gospodar smrti i života. Mučeništvo može biti posvjedočeno krvlju i nekrvno. Krvno mučeništvo sastoji se u tome da netko dađe svoj život za Boga Isusa Krista. Nekrvno mučeništvo sastoji se u tome da netko trpi zbog vjere. Ako je netko čestit, pošten, doživjet će poniženje zbog toga. No usprkos toga ostati čvrst i čiste savjesti, dati svjedočanstvo svoje vjere, koje je povezano s ljubavlju prema Bogu, to je uistinu pravo mučeništvo.

Isus je rekao svojim učenicima: „Svi će vas zamrziti zbog imena mojega... Svojom ćete se postojanošću spasiti“ (Lk 21, 17). „Pogrđuju li vas zbog imena Kristova, blago vama, jer Duh Slave, Duh Božji u vama počiva (...) ako li trpi kao kršćanin, neka se ne stidi, nego slavi Boga zbog toga imena“ (1 Pt 4, 14-16), poručuje apostol Petar. Može li se uopće biti kršćaninom danas? Može! I vi svojom prisutnošću danas svje-

dočite. Nadam se da niste došli pod prisilom nego slobodno. Bogu hvala da je tako! Reći ću vam odmah: Nije lako biti kršćaninom. Ali se isplati. Ne samo da svojim životom pridonosite dobru svijeta, nego vaš kršćanski život preduvjet je i vječnoga života u Bogu i s Bogom. A zbog toga je i došao Isus Krist na svijet da nas spasi i oslobodi, da nam kaže tko smo i što smo, koji je smisao našega života. Kršćanin ako doista živi po vjeri unosi zdrav duh u obitelj i društvo. Nitko ne može poreći ulogu vjernika u životu društva i naroda.

Gdje su kršćani danas? Odgovor na to pitanje nalazimo u glasovitoj poslanici ugledne osobe iz prvih kršćanskih vremena koja se zove Diognet. Poslanica ima 12. poglavlja. Tko su kršćani, pita se Diognet i odgovara: "Kršćani se ne razlikuju od ostalih ljudi na području gdje stanuju, ni jezikom, ni načinom života. Ne žive u svojim vlastitim gradovima. Prihvaćaju svagdje domaće običaje u odijevanju, hrani i uopće načinu života. Žive u vlastitoj domovini, ali kao došljaci. Kao građani s ostalima imaju sve zajedničko, a sve trpe kao tuđinci. Žene se kao i ostali rađaju djecu, ali ne odbacuju još nerođene djece. Imaju zajednički stol, ali ne i postelju. U tijelu su, ali

ne žive po tijelu. Provode život na zemlji, ali na nebu imaju domovinu. Pokoravaju se izglasanim zakonima, a načinom svoga života nadvisuju zakone. Ljube sve a svi ih progone. Preziru ih i osuđuju. Ubijaju ih, ali oni oživljavaju. Siromasi su, a obogaćuju mnoge. U svemu oskudijevaju, a svime obiluju. Izruguju im dobar glas, a svjedoče o njihovoj pravednosti. Kad dobro čine, kažnjavaju ih kao zločince. Židovi ratuju protiv njih kao protiv tuđinaca, a pogani ih progone. Mrzitelji ne mogu iznijeti razloga zbog kojih bi ih mogli osuditi i radi čega ih mrze. I kršćana je svakim danom sve više, iako su izvrgnuti mukama. Bog ih je postavio na takav položaj s kojega im nije dopušteno pobjeći".

Braćo i sestre, dragi prijatelji! Bog je postavio sv. Sebastijana u vrijeme i na takav položaj s kojega mu nije bilo dopušteno pobjeći, nego je ostao vjeran Kristu i njegovom evanđelju. Bog je postavio i nas u ovo vrijeme iz kojega ne možemo pobjeći. Drugog vremena nemamo osim ovoga. Potreban nam je duh i vjera Sebastijana. Neka i nas Gospodin po zagovoru sv. Sebastijana, vojnika i časnika, nadahne što nam je činiti. Marija, majka Isusova, neka nam bude svima na pomoći! Amen. ■

Biskupsko ređenje mons. Dražena Kutleše

Propovijed biskupa Ratka Perića, Poreč, 10. prosinca 2011. godine

Eminentissimo signor Prefetto della Congregazione per i Vescovi, Cardinale Marc Ouellet, La ringrazio sinceramente per la fiducia dimostrata offrendomi di pronunciare quest'omelia nel rito dell'Ordinazione episcopale che Ella impartirà ora al Suo collaboratore Mons. Dražen Kutleša, finora sacerdote della Diocesi di Mostar-Duvno. Nella preparazione della predica, non potevo non servirmi anche delle sagge parole che Ella ha proferito ai nuovi Vescovi in qualche occasione. (CONGREGAZIONE PER I VESCOVI, Duc in altum, Pellegrinaggio alla tomba di San Pietro. Incontro di riflessione per i nuovi vescovi, Roma, 9-17 settembre 2010, Città del Vaticano 2010. Interventi del Card. MARC OUELLET, pp. 13, 17, 153-156.) - [Uzoriti gospodine Prefekte Kongregacije za biskupe, kardinala Marc Ouellet, iskreno Vam zahvaljujem na iskazanu povjerenju ponudivši mi da izgovorim ovu homiliju za vrijeme obreda biskupskoga ređenja koje ćete Vi sada podijeliti svomu suradniku Mons. Draženu Kutleši, dosadašnjemu svećeniku Mostarsko-duvanjske biskupije. U pripremi ove propovijedi nisam se mogao ne služiti i mudrim riječima koje ste Vi nekom prigodom izrekli novim biskupima].

BOGATSTVO EVANĐELJA. Prve riječi koje nam je Sveto Pismo zabilježilo, a koje je Gospodin Isus izgovorio - osim onih izrečenih u Hramu kao dvanaestogodišnjak: da mu je biti u kući Oca svojega - bile su ove što nam sv. Marko prenosi u početku svoje knjige, današnjega evanđeoskog odlomka: "Obratite se i vjerujte Evanđelju" (Mk 1,15). Evanđelje, blaga ili radosna vijest u spisima i ustima navjesticite-lja Novoga Zavjeta ima više teoloških značenja. Evanđelje je u prvom redu Riječ istine (Gal 2,5; Kol 1,5). Sve do Isusova vremena ljudi su tražili Boga, ne bi li ga kako „napipali i našli" (Dj 17,27). Bilo je sve to neko filozofsko nesigurno pogađanje. Rezultate toga traženja patnički mudrac Job sažima u vapaj: „O kad bih znao kako ću Boga naći" (23,3). To je zatim Evanđelje nade (Kol 1,23), nade u buduću život, koji nam je obećan i za kojim se protežemo i dnevnu bitku vodimo. To je konačno Evanđelje spasenja (Ef 1,13). Ne samo u smislu oslobođenja od prošlih grijeha i zasluženih kazna, nego kao Božja sna-

ga u nama da pobjedonosno živimo zauvijek.

Pa i velikani izraelskoga naroda na razne načine mole istu molitvu: „Lice tvoje, Gospodine, ja tražim!" (Ps 27,8). „To je bio treperavi uzdah tolikih i tolikih Izraelovih pravednika i molitva koja izvire iz srca svakoga vjernika: spoznati lice Božje". (Ondje, str. 153) Ali s Isusovom pojavom nije više bilo tapkanja i nagađanja, nego je nastupila jasnoća, gledanje vlastitim očima i pameću: pojavilo se čovjekoljublje Boga našega u liku Isusa Krista (Tit 2,11), i tko vidi Isusa, vidi i Boga Oca (Iv 12,45).

Obratite se i vjerujte Evanđelju! - tako Isus poziva slušateljstvo svoga vremena i ovoga svijeta. Obratiti se znači promijeniti način svoga umovanja. Svoju ljudsku logiku uskladiti s Božjom logikom, Logosom! Vjerovati Evanđelju znači s gorušičinim zrnom vjere moći presađivati dudove u more (Lk 17,6), premješati gore (Mt 17,20) s jednoga mjesta na drugi, tj. rješavati brda poteškoća. Vjerovati znači prihvatiti misao i istinu da je Bog toliko ljubio svijet da nije žalio učiniti ni najveću žrtvu da nas privuče k sebi. Vjerujemo doista u nešto što zvuči nevjerojatno a da bi bilo istinito, a upravo je to božanska istina i dobrotla! „U licu Krista Raspetoga, u njegovoj krvi prolivenoj za nas vidimo Boga i vidimo pravu svemoć, ne mit svemoći. Mi ljudi uzdizemo moć i poistovjećujemo je sa sposobnošću rušenja, nanošenja zla i svladavanja drugih. Ali ono što se ukazuje u Kristu jest posve suprotno: u njemu je prava svemoć ljubiti dotle da Bog može trpjeti: ovdje se pokazuje prava svemoć koja može segnuti do mjere ljubavi koja za nas trpi. Mi se možemo povjeriti ovoj svemoćnoj ljubavi i živjeti u ovoj sigurnosti". (str. 154)

U SLUŽBI KRALJEVSTVA BOŽJEGA. Budući da je Isus naumio osnovati Kraljevstvo Božje na zemlji, nije to učinio bez pozvanih suradnika u čija je srca upisivao svoju božansku poruku da je oni prenose drugima, sve do krajeva zemlje. Sve je počelo s obale galilejskoga Genezaretu. Kažu da je u to doba Genezaretom plovilo i do 330 čamaca s kojih se, uz veliku muku (Lk 5,5), mrežama lovila riba iz jezera. Slasno je ribu pojesti, ali je nije lako uloviti. A od ribe se živjelo. Ribar je bio zahtjevan životni zanat. Isus za svoje učenike bira upravo ribare, ljude vične čekanju,

strpljivosti, vještini ribolova, neuspjehu, radosti u uspjehu, da bi oni sutra bili „ribari ljudi“, također s takvim obilježjima vodeći ljude u Kraljevstvo života i istine, Kraljevstvo pravde, ljubavi i mira.

Nigdje nije tako očita ona Isusova: Ne iza-braste vi mene, nego ja izabrah vas (Iv 15,16) kao ovdje kod Genezareta. Evo ih, dakle, na geneza-retskom žalu. Isus između mnoštva koštunjavih ribara „ugleda“ dvojicu braće i uputi im poziv: Šimune i Andrija! „Hajdete za mnom, i učinit ću vas ribarima ljudi“. Odgovoriše u šutnji: „Oni odmah ostaviše mreže i pođoše za njim“ (Mk 1,17-18). I drugu dvojicu braće „ugleda“ i njih pozva: Jakove i Ivane, za mnom! „I oni, ostavivši svog oca Zebedeja u lađi s nadničarima, otiđoše za njim“ (Mk 1,19-20). Nigdje Isusova poziva tako spontana kao ovdje, s jasnim ciljem. I nigdje tako jasna odaziva Isusu kao ovdje - bez ikakva izmotavanja: te dok pokopamo stare roditelje, te kupili smo njive, te imamo pet jarmova volova, ne daju nam žene... Niti ga novoizabrani uopće pitaju: Koji ti je, Isuse, program? Gdje su ti ministarstva? Parlament? Mediji? Infrastruktura? Nade i šanse u uspjeh? U svim duhovnim zvanjima ovaj Isusov stil poziva apostolima Crkva je zadržala samo u izboru biskupa. Svi drugi naslovnici duhovnih zvanja pišu i potpisuju molbe za sjemeništa i javljaju se u bogosloviji za đakonat i prezbiterat: „Evo me, mene pošalji“ (Iz 6,8). Ali kad je u pitanju biskupstvo, nema molbe, nema samoponude: Gle mene! Ako te „ugleda“ Namjesnik Kristov i ako te pozove, hrabro se i neopozivo odazovi!

- Don Dražene, sadašnji Nasljednik ribara Petra pozvao je i tebe ovih prošlih dana, da budeš „ribarom ljudi“ na ovom najvećem hrvatskom poluotoku Istri. Nisi mogao ni slutiti koje je more nepoznatosti i kopno poteškoća. Prihvatio si izbor u vjeri u Krista Spasitelja i u vjernosti njegovu vidljivom Namjesniku Papi, stojeći mu na raspolaganju svojim darom i svojim radom.

U ISUSOVOJ TEOLOŠKOJ ŠKOLI učenici su slušali dva temeljna sustava disciplina. Jedan je bio sustav raznih istina, a drugi sustav zapovijedi.

Sustav istina. Evo nas u Kafarnaumu nakon čuda s kruhovima i ribama. S Isusom se nalazi sedamdesetak njegovih učenika. Kada je Gospodin počeo navješćivati božansku istinu o čudu i otajstvu Euharistije, stadoše se „mnogi“ učenici osipati. Isus se okrene Dvanaestorici i upita ih: „Da možda i vi ne kanite otići?“ Pa i da svi odu, Isus ostaje kod svoje božanske istine, ne mijenja je i ne prilagođava ušima slušatelja, koliko god ta besjeda bila „tvrda“ (Iv 6,60). Drugi vatikanski koncil uveo je red ili „hijerarhiju“ istina

u ekumenskom dijalogu (UR 11): jedne se istine odnose na temelje naše svete vjere, a druge na sredstva spasenja. One su za nas sve spasonosne: i one prve: trinitarne istine o odnosima Oca, Sina i Duha Svetoga; o stvaranju i providnosti itd.; i one soteriološke istine o Kristu Isusu, jedincatom Otkupitelju, i pneumatološke, kao i one druge: mariološke istine u djelu spasenja, i petrinske dogme prvenstva i nezabludivosti u službi Crkve. Upravo je Petar, na Isusov spomenuti upit, spremno odgovorio: „Gospodine, komu da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga!“ (Iv 6,67-68). Mi sve te istine cjelovito prihvaćamo s dubokom zahvalnošću Bogu i njegovoj Crkvi, s ljubavlju i poštovanjem, i propovijedamo ih svom snagom i zauzetošću.

Sustav ćudorednih zapovijedi. Kad se javio onaj bogati uglednik raspitujući se kako baštiniti život vječni, Isus mu gotovo taksativno uzvraća. Zapovijedi znaš: Ne ubij! Ne čini preljuba! Ne ukradi! Ne svjedoči lažno! Ne otmi! Poštuj oca svoga i majku! I kao krunu svega: I ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga! (Mt 19,18-19; Mk 10,19). Razumije se, Isus ne zaboravlja onu temeljnu zapovijed, koja je „najveća i prva“: Ljubi Gospodina, Boga, svojega svim srcem svojim... (Mt 22,37-38), kao što je odgovorio onomu zakonoznancu, koji se također zanimao kako baštiniti život vječni. Ne možemo sami sobom, nego samo s Bogom i njegovom milošću. Kakve god bile ljudske krjeposti, uvijek je Bog onaj koji u svojoj dobrohotnosti u nama izvodi i „htjeti“ i „djelovati“ (Fil 2,13). Tomu je sustavu Isus dodao svoj sustav svetih sakramenata, posvetiteljskih znakova, lijekova i sredstava.

- Ti, don Dražene, danas primaš puninu sakramenta sv. reda svećeništva.

Ima još jedan sustav - sustav zapovijedanja ili upravljanje odnosno ravnanje institucijama i karizmama. O tim darima govori u današnjem drugom čitanju sv. Pavao vjernicima u Korintu, gdje su nicali različite karizme, a Duh Sveti dao da rastu (1 Kor 12,4-11). O svima u Crkvi donose svoj sud oni koje Bog postavi „prvo za apostole (r. 28), a onda dosljedno i njihovi nasljednici.

- Evo, don Dražene, Duh te postavio po Papinu izboru nositeljem velikih zadaća: docendi, sanctificandi et gubernandi.

Ne ćeš moći sam, nego u suradnji s biskupom Milovanom, s ostalim biskupima Riječke metropolije i Hrvatske biskupske konferencije, sa svim istarskim svećenicima, s narodom Božjim.

U tebe se polažu nemale nade. Dano ti je veliko povjerenje. Ti ćeš danas izreći svoje obveze Bogu pred cijelom Crkvom. Tvoj glavni posvetitelj u jednoj svojoj homiliji ističe te obveze novim biskupima ovim naglaskom: „službu do

smrti vršiti, vjerno propovijedati, Tijelo Kristovo graditi ustrajući u jedinstvu s cijelim Biskupskim zborom pod sigurnim vodstvom Pape, za sveti se Narod Božji brinuti i putem ga spasenja voditi, uvijek biti ljubazan i milosrdan prema siromasima i svima koji trebaju potporu i pomoć, u potragu za zalutalom ovcom ići, uvijek neumorno za sveti narod moliti, službu vrhovnoga svećeništva obavljati..." (str. 156) Na ove ćeš obveze danas dati svoj odlučni „Hoću“. Neka to bude s Božjom

pomoću po zagovoru Blažene Djevice Marije!

Molimo dakle „Duha vodstva“ kojega sada primaš: „Duše zajedništva, koji izlaziš od Oca i prožimaš Crkvu euharistijskim srcem Kristovim, izlij na nas mir i radost vjere. Ojačaj našu povezanost s papom Benediktom XVI., Petrovim nasljednikom, i daj da svakim danom raste jedinstvo Crkve na slavu Boga Oca. Amen“. ■

Ratko Perić, biskup

O. Ruđer Bošković - čovjek Došašća

Propovijed kardinala Josipa Bozanića prigodom 300. obljetnice rođenja p. Ruđera Boškovića - Rim, Hrvatska crkva svetog Jeronima, 11. prosinca 2011.

Liturgijska čitanja: Iz 61,1-2a.10-11; 1Sol 5,16-24; Iv 1,6-8.19-28

Draga braćo i sestre!

1. S poštovanjem upućujem pozdrave organizatorima svečane proslave 300. obljetnice rođenja hrvatskoga isusovca, oca Ruđera Josipa Boškovića (Dubrovnik 1711. – Milano 1787.), nazočnima ovdje po predstavnicima: Papinskoga sveučilišta Gregorijana, Ministarstva vanjskih poslova Republike Hrvatske i Filozofskoga Fakulteta Družbe Isusove iz Zagreba. Lik Ruđera Boškovića plijeni posebnu pozornost u Vječnome gradu, koji čuva mnoštvo tragova hrvatske kulture i duhovnosti. Stoga, nakon jučerašnjega simpozija o njemu, večerašnje slavlje Euharistije u Rimu, kamo je Bošković došao kao petnaestogodišnjak; upravo ovdje u Hrvatskoj crkvi svetog Jeronima u Rimu i hrvatskim svetojeronimskim ustanovama u Rimu, s kojima je također bio posebno povezan, u nama budi zahvalnost i radost. Zahvaljujući Papinskom hrvatskom zavodu sv. Jeronima u Rimu za organizaciju ovoga Slavlja, u ovoj Euharistiji želimo obuhvatiti ljude, mjesta i događaje u kojima nalazimo tragove života oca Ruđera, darovanoga svijetu prije tristo godina.

Ovu nedjelju, treću u došašću, nazivamo nedjeljom radosti, štoviše – pozivom na radost – Gaudete! To je nedjelja u kojoj prorok Izaija govori: „Radujem se u Gospodinu, radujem“, iznoseći svoj hvalospjev duše, poput Marijinog Veliča duša moja Gospodina. To je nedjelja u kojoj sveti Pavao potiče na trajnu radost: „Uvijek se radujte!“ te poziva na molitvu i zahvalnost; na razlikovanje i provjeravanje svega, da bi opstalo dobro, da bismo bili sačuvani za Gospodinov dolazak. Taj poziv na radost nije tek blijeda utjeha, nego poslanje, jasna zadaća koju treba izvršiti. To

je moguće samo s darom Božjega Duha, koji je začetnik kršćanske radosti i identiteta. On daje da budemo blagovjesnici; da iscjeljujemo srca te nosimo znakove slobode i milosti.

2. Poznato nam je da se život bez radosti urušava i postaje nepodnošljivim. A radost ne provire iz ljudske snage, niti ju se može drugima jednostavno prenijeti. Istinska životna radost pripada Bogu i provire iz vjere. Tako su radost i vjera upućene jedna na drugu. One su međusobno bliske i sraštene. I jedna i druga su nositeljice svjetla, s kojim nas je danas suočilo Evanđelje, stavljajući pred nas lik Ivana Krstitelja, svjedoka svjetla, svjedoka dolaska Radosti.

U radosti i svjetlu nalazi se i naš put pripreve za Božić. Ta pripreva se događa u svijetu koji gubi radost kad god traži neki, samo naizgled, skraćeni put do radosti, zanemarujući Boga kao izvor radosti. Ivan Krstitelj nam je jasan znak, kako ni u jednome trenutku ne bismo smjeli sebe staviti na prvo mjesto i u svojoj sebičnosti zatamnili Kristovo svjetlo.

“Bi čovjek poslan od Boga” (Iv 1, 6). Svatko je od nas, braćo i sestre, čovjek poslan od Boga, da bude svjedokom Boga svjetla koji se odražava u otajstvu života, u otajstvu ljudske povijesti. Nama je dano da svjedočimo ljepotu odsjaja Božje radosti koja živi duboko u stvorenome svijetu i ljudima. Ona dopire dalje od obveza i zabrana, od ideologija i ljudskih planova; ona je upisana u jezgru stvorenja koje čezne za slobodom u Bogu. Svijet je stvoren po Božjoj riječi: Neka bude svjetlo! Svijet ne može opstati na zlu i grijehu, nego na načelu dobra i ljepote koja je povjerena nama, bez obzira na našu malenost i krhkost, na grijeh i sjene naših nedosljednosti. Božje svjetlo svijetli u tami i tama ga ne obuzima (usp. Iv 1, 5).

Braćo i sestre, govor o svjetlu vlastit je bo-

žićnom ciklusu. On povezuje nebesko i zemaljsko, potrebu čovjeka za jasnoćom i toplinom, dajući odgovor na čežnju koja živi duboko u svakome čovjeku. Lijepa je podudarnost što se u ovoj liturgiji došašća, dok se spominjemo Ruđera Boškovića, u središtu nalazi baš govor o svjetlu.

3. Oca Ruđera Boškovića možemo promatrati kao čovjeka došašća. U njemu se spaja vjera i pouzdanje u Boga, pozornost i budnost promatrača života, koji je puno vremena posvetio proučavanju zakonitosti svijeta, i ponizno svjedočanstvo služenja koje ne zaboravlja vrelo i uvir svakoga stvorenja. Zadivljujuće je vidjeti širinu znanstvenih disciplina i tema koje je obrađivao i kojima se posvetio, kao i životnu raznolikost područja kojima se bavio: od filozofije i teologije, preko matematike, fizike, astronomije, geodezije, mehanike i optike, do arheologije, graditeljstva, poezije, vojske i diplomacije. No, unatoč veličini pred kojom zastaje dah, imao je i ljudske ograničenosti, svoje karakterne osobine, svoju uvjetovanost životnim, osobnim, crkvenim i općepovijesnim okolnostima. Važno je to naglasiti da nam ne ostane predaleko; da ne zaniječemo istinu za koju se sam toliko zalagao.

Istaknuo sam govor o svjetlu. Bošković u svome djelu o astronomiji (*Opera pertinentia ad opticam et astronomiam*) iznosi zanimljive zaključke o aberaciji, o brzini, o konstantnosti svjetlosti, o refrakcijama, o relativnosti vremena i prostora, o zvijezdama... Čini se da stvoreno svjetlo postaje ključem čitanja prirodnih zakonitosti, polazištem za ispitivanja i mjerenja, za izračune i nova otkrića. Čini mi se da bi se na temelju Boškovićeva prirodoznanstvenoga puta mogla izgraditi predivna duhovnost znanosti koja seže duboko u kršćansku teologiju. Stoga je nedvojbeno potrebno više pozornosti posvetiti njegovu djelu i mladim ljudima približiti njegov opus, ali i cjelokupni život, radi zdravoga odgoja znanstvenika.

4. Govoreći o tome iznimnom čovjeku u znanstvenim se krugovima u hrvatskoj Domovini predugo prešućivala njegova pripadnost Katoličkoj Crkvi, isusovačkomu redu, njegova vjera i poveznica između dubokoga kršćanskog uvjerenja i znanstvenoga rada. Pa i danas susrećemo izbjegavanje tih dodirnica, smještajući znanost u čudnu i nedorečenu neutralnost, pri čemu se misli da bi vjera štetila znanstvenoj objektivnosti. A Bošković je u tim pitanjima bio izravan i nimalo neutralan.

On kaže: "Što se tiče Božanskoga Tvorca prirode, moja teorija izvanredno osvjetljuje i iz nje proizlazi nužnost da ga priznamo... Stoga posve otpadaju ništavne sanjarije onih koji smatraju da je svijet slučajno nastao, ili da je mogao biti

sazdan nekom fatalnom nužnošću, ili da odvijeka postoji sam po sebi ravnajući se po nekim svojim nužnim zakonima" (Teorija prirodne filozofije, Zagreb, 1974., str. 539). Boškovića je upravo vjera u Boga mogla naučiti da se otklanja od stava koji bi u bilo čemu izvan Boga vidio apsolutnu vrijednost, bilo da je riječ o prostoru ili o stvorenome svijetu općenito, bilo da je riječ o ljudskoj spoznaji. Iako se kaže da je po svome karakteru bio samouvjeren, pa čak i više od toga, on je nosio u sebi crtu poniznosti pred otajstvom koje ga je nadilazilo i koje je prepoznavao kao Božje djelo.

5. U sadašnjosti, kada snažno osjećamo potrebu za ispravnim i cjelovitijim znanstvenim metodama; kada se traži povjerenje prema našim oruđima spoznaje – vjeri i razumu, upućeni smo na isti izvor istine, božanski Logos (usp. Benedikt XVI., Govor na općoj audijenciji, 16. lipnja 2010.). Upravo je o tome papa Benedikt XVI., spominjući Ruđera Boškovića progovorio u Hrvatskoj, 4. lipnja 2011. godine, u Hrvatskome narodnom kazalištu u Zagrebu, rekavši:

"On vrlo dobro utjelovljuje sretnu svezu između vjere i znanosti, koje se uzajamno potiču na propitivanje, koje je istovremeno otvoreno, raznoliko, ali i sintetičko. [...] U Boškoviću imamo analizu, imamo proučavanje mnogovrsnih znanstvenih grana, ali imamo i strast za jedinstvom. A to je tipično za katoličku kulturu. [...] Odajemo priznanje slavnome Hrvat, ali i istinskom isusovcu: častimo štovatelja istine koji dobro zna koliko ga ona nadvisuje, ali koji također zna, u svjetlu istine, upotrijebiti do kraja sposobnosti razuma kojima ga je Bog obdario".

Znakovito je da tako o njemu govori papa koji nosi ime Benedikt, a Bošković je započeo svoj profesorski rad i dugi niz godina djelovao u Rimu upravo na početku (1740.) i tijekom pontifikata drugoga pape s tim imenom, Benedikta XIV. Zahvaljujući potpori toga pape Bošković se mogao razvijati i uvelike pridonijeti Crkvi u njezinu poslanju promicanja znanosti. Tako smijemo reći da se u imenu svetoga Benedikta, zaštitnika Europe, usko vezanog uz duhovnost, obrazovanje, politički i gospodarski razvoj Europe, ocrtavaju iste vrijednosti koje je promicao i Ruđer Bošković. Nadalje, sadašnji Papa često navodi i naglašava nauk svetoga Augustina, koji je pokopan u Paviji, a upravo na tamošnjemu učilištu djelovao je i Bošković. Spomenimo i to da je u Dubrovniku Boškovićev djed Baro Bettera, deset godina prije Ruđerova rođenja, tiskao djelo "Razmišljanja svetoga Augustina". Puno je takvih poveznica koje otkrivaju ljepote europskoga tkiva i njegovih kršćanskih obilježja.

6. Braćo i sestre, otac Ruđer svjedoči ljepotu kršćanske otvorenosti na svim područjima ži-

vota. S pravom ga se smatra pripadnikom onoj skupini ljudi koja je u prošlosti posjedovala uvid u cjelinu znanja. Nije se ograničio samo na ono što je najviše poznao, jer je znao da razum nije jedino izvorište spoznaje. Zato je rado upoznao te ulazio u svijet raznih umjetnosti koje su mu otkrивale jednako snažna umijeća i doživljaje. Otvorenost ga je vodila u interdisciplinarnost, koja ga je osposobila za susrete s ljudima različita podrijetla i svjetonazora.

Hrvat, Ruđer Bošković, bio je istinski Europejac, što pokazuje svojim duhom, ali i prisutnošću na gotovo svim europskim stranama. Život ga je odveo iz Dubrovnika u Rim, a potom vodio iz Rima u Luccu, Beč, Pariz, London, Gent, Bruxelles, Leuven, Antwerpen, Den Haag, Nijmegen, Heidelberg, Augsburg, Veneciju, Carigrad, Varšavu, Krakov, Paviju, te konačno u Milano. Bio je privržen ozračjima u kojima je živio, pun poštovanja prema narodima i kulturama kojima je pridonosio svojim znanjem i kreativnošću.

Možemo stoga reći da je Ruđer Bošković čovjek došašća koji pomno motri i traži nova sredstva s pomoću kojih se vidi dublje i dalje. Nije stoga čudno da su uz njega vezani opservatoriji i promatračnice s raznim dalekozorima. Ruđer Bošković je čovjek koji je duboko u sebi ponavljao odgovor Ivana Krstitelja: "Ja sam glas koji viče u pustinji: 'Poravnite put Gospodnji!'" Ruđer se postavio, poput Isusovoga preteče, kao most između staroga i novoga pristupa, između vjere i znanosti, između raznih disciplina i umijeća.

Kao njegov najveći znanstveni doprinos navodi se teorija strukture tvari i pojam neprekidnosti. Ne ulazeći u detalje znanstvenih primjena, lako zaključujemo da i u jednome i u drugome razmatramo otajstvo života. On je neprekidnost objasnio postojanjem zajedničke granice dvaju dijelova neprekidnoga objekta. Uvijek se radi o prostorima zajedničke granice, a Bošković ih naziva continuum praecedens i continuum sequens, prethodno i susljedno trajanje. Život je trajanje koje nije zatvoreno u apsolutne veličine stvorenoga svijeta. Na tome tragu Ruđer smatra da ne postoje beskonačno malene ili beskonačno velike veličine, upućujući nas na Stvoritelja i Izvor života. Slika aberacije i refrakcije svjetla govori o raznolikosti prisutnosti istoga Božjega

dara koji se na zemlji očituje na različite načine.

7. Ruđer Bošković, kao i Ivan Krstitelj, ne dopušta da netko drugi pokuša zauzeti Božje mjesto. Zbog toga sveti Ivan govori da on nije - i upućuje na Isusa; izriče istinu da čovjek ne može biti i živjeti bez Boga. Životne nesigurnosti i krize nalaze se tamo gdje nedostaje odnos s Bogom.

Bošković znanstvenik, zadivljen veličanstvenim djelom Stvoritelja, bio je ujedno i ponizni molitelj koji je spjevao razne stihove s astronomskim aluzijama. U svojoj marijanskoj pobožnosti, s kojom se s pravom ponosimo mi, hrvatski vjernici, napisao je u heksametru predivne stihove o Blaženoj Djevici.

Budući da smo prije nekoliko dana proslavili Bezgrješnu, prikazivanu sa suncem, mjesecom i zvijezdama, privlačni su stihovi svećenika, ali i astronoma, Mariji sine labe concepta (bez ljage začetoj) u kojima, prema izdanju Ivana Kukuljevića Sakcinskoga, Ruđer pjeva: "Mi nebesku Cesaricu u radosti uživamo; Snižni majku i divicu za kraljicu spoznavamo." (Latinski: "Victricem nobis coelo commonstrat ab alto / Omnipotens matremque Dei docet esse futuram, / Aligerasque iubet Reginam agnoscere turmas").

Braća i sestre, dok se spominjemo velikoga prirodoznanstvenika, ne zaboravimo nikada da je Ruđer bio vjernik, redovnik i svećenik Katoličke Crkve, a ovdje u Rimu nije samo od propadanja spasio kupolu svetoga Petra, nego je u istoj bazilici kao ispovjednik u sakramentu Pokore i Pomirenja ljude približavao Bogu i njegovu spasenju. Ne zaboravimo da je bio u ovoj crkvi, tu se molio i dijelio radosti i boli svoga hrvatskog naroda; iz ove je ustanove, kao i njegov brat Bartul, imao doživotnu rentu. Naime, starješinstvo Družbe Isusove, prije raspuštanja svoga Reda, uložilo je za svoje starije oce izvjesne glavnice, osobito kod njihovih nacionalnih ustanova, da im se osigura starost. Tako je učinilo i za braću Bošković pri hrvatskim svetojeronimskim ustanovama u Rimu. Drago mi je što je 300. obljetnica rođenja oca Ruđera Josipa Boškovića dostojno obilježena i što ponosno dijelimo sadašnje trenutke spomena na njega.

Slušamo ga dok nam, kao nekada svome studentu i suradniku Francescu Puccinelliju, govori: "Učinite što vam dopušta vaša dob i počnite gdje sam ja završio." Amen. ■

<p align="center">Uprava Vojne biskupije Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj</p>	<p align="center">Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu (MORH)</p>	<p align="center">Odjel za suradnju s Vojnim ordinarijatom (MUP)</p>
<p>Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 (centrala) tel: +385 1 4670 659 (centrala) faks: +385 1 4670 662 www.vojni-ordinarijat.hr uprava@vojni-ordinarijat.hr vojni.ordinarijat@morh.hr</p> <p>Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij</p> <p>O. Jakov Mamić, generalni vikar tel: +385 1 3784 489 jakov.mamic@morh.hr</p> <p>Don Josip Stanić, biskupski vikar za pastoral tel: +385 1 4670 660 josip.stanic@morh.hr</p> <p>Robert Stipetić, kancelar tel: +385 1 4670 660 robert.stipetic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Dragan Logarušić, ekonom tel: +385 1 4568 572 mob: +385 99 5793 911 dragan.logarusic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>S. M. Gordana Miškić, tajnica Vojnog ordinarijata tel: +385 1 3784 389 gordana.miskic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Marinko Nikolić, osobni tajnik vojnog ordinarijata tel: +385 1 4568 587 marinko.nikolic@vojni-ordinarijat.hr</p>	<p>Vojni ordinarijat u RH Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 faks: +385 1 4670 662</p> <p>Bojnik Petar Klarić, načelnik Odjela tel: +385 1 4670 657 perica.klaric@morh.hr</p> <p>Vladimir Krpan, osobni tajnik generalnog vikara tel: +385 1 4568 580 vladimir.krpan@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Ivanka Crnjac, viši stručni savjetnik za organizaciju tel: +385 1 4568 577</p> <p>Mladen Čobanović, stručni savjetnik - arhivar tel: +385 1 4568 570</p> <p>Marija Vukovojac, stručni savjetnik tel: +385 1 4670 660</p>	<p>Policajska akademija Avenija Gojka Šuška 1 HR -10 000 Zagreb tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) faks: +385 1 2391 496 (specijal 26 496)</p> <p>Josip Zagorščak, načelnik Odjela tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) jzagorscak@mup.hr</p> <p>Mato Topić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 527 (specijal 26 527) mob: 091 4554 649 (specijal 82 649) mtopic@mup.hr</p> <p>Mario Dokmanić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 523 (specijal 26 523)</p> <p>Branko Šarkanj, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 528 (specijal 26 528) mob: (specijal 82 958) bsarkanj@mup.hr</p> <p>Darko Šantek, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 529 (specijal 26 529) mob: 091/4565 464 (specijal 82 644) dsantek@mup.hr</p> <p>Sanja Vrkljan Horvat, administrativna tajnica tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525)</p>

ZAŠTITNIK KAPELANIJE	POSTROJBA	KONTAKT UREDA	KAPELAN	POMOĆNIK KAPELANA
„Gospa Snježna“ 5. kolovoz	MORH I GSOSRH Stanićeva 4 Zagreb	tel: 01/486-1345 faks: 01/456-7986	fra Marko Medo mob: 098/9044-000	stn Srećko Žmalec srecko.zmalec@morh.hr tel: 01/456-8080 mob: 091/7635-866
„Bl. Alojzije Stepinac“ 10. veljače	Zapovjedništvo HKoV Karlovac	tel: 047/626-525 (536) faks: 047/626-456	vlč. Andrija Markač, dekan Karlovac mob: 098/213-393	npr Dražen Čulig drazen.culig@morh.hr mob: 091/8811-862
„Sv. Leopold Mandić“ 12. svibnja	Zapovjedništvo ZOD „FKF“ Osijek	tel: 031/236-623 faks: 031/236-841	o. Ante Mihaljević, dekan Osijek ante.mihaljevic@morh.hr mob: 098/269-599	sk Darko Boban mob: 091/799-1789 darko.boban@morh.hr
„Gospa Velikog hrvatskog krsnog zavjeta“ 11. rujna	2. motorizirana bojna „Pauci“ vojarna „Kralj Zvonimir“ Knin	tel/faks: 022/617-841	fra Ivan Lukač mob: 098/9090-165	voj Marko Buzuk marko.buzuk@morh.hr mob: 091/533-8266
„Sv. Martin Tourski“ 11. studenoga	BSD Delnice	tel: 051/652-806 faks: 051/652-940	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	stn Anton Zic anton.zic@morh.hr mob: 098/917-0427
„Sv. Petar i Pavao“ 29. lipnja	Zapovjedništvo HRZ I PZO Zagreb	tel: 01/6228-862 faks: 01/6228-484	o. Viktor Grbeša mob: 098/9737-473	voj Lorenz Tomkić mob: 098/946-7773
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Zapovjedništvo HRM Split	tel: 021/354-913 faks: 021/354-323	don Branimir Projić branimir.projic@morh.hr mob: 098/510-737	ds Manda Sartori mob: 098/9554-177
„Sv. Antun Padovanski“ 13. lipnja	Pomorska baza Split Split	tel: 021/354-160 (650) faks: 021/354-650	o. Jozo Mravak mob: 091/579-4868	sk Darijo Rajčić mob: 098/744-330
„Sv. Petar i Pavao, apostoli“ 29. lipnja	Dom Glavnog stožera Zagreb	tel: 01/6631-299 faks: 01/6631-397	o. Ivan Magdić mob: 091/8870-374	prč Damir Sedlar mob: 091/943-0134
„Sv. Ilija Prorok“ 20. srpnja	VOB Ogulin	tel: 047/627-483 faks: 047/627-483	fra. Marijan Jelušić mob: 098/245-294	Nenad Veriga mob: 098/906-0816 mob: 091/908-3417
„Kraljica svete Krunice“ i „Sv. Ivan Kapistran“ 7. listopada	Logistička pukovnija Petrinja	tel: 044/562-350 (345) faks: 044/562-346	don Milenko Majić mmajic@morh.hr mob: 098/924-1483	Mario Barišić tel: 044/562-345
„Uzvišenje svetog Križa“ 14. rujna	GOMB Vinkovci	tel: 032/348-460 faks: 032/348-460	vlč. Alojz Kovatek alozj.kovacek@morh.hr mob: 091/251-0821	npr Adam Dakić adam.dacic@morh.hr mob: 091/725-8290
„Sv. Franjo Asiški“ 4. listopada	Gardijska motorizirana brigada Knin	tel: 022/617-810 faks: 022/617-722	fra Ilija Mikulić mob: 098/432-607	sžn Borislav Lapenda mob: 091/172-8512
„Sv. Anđeli čuvari“ 2. listopada	1. motorizirana bojna „Vukovi“ voj. „Eugen Kvaternik“ Gospić			
„Bl. Ivan Merz“ 10. svibnja	Inženjerska pukovnija Karlovac	tel: 047/626-603 faks: 047/626-622	p. Vladislav Mandura vladislav.mandura@morh.hr mob: 091/586-3400	ds Daniel Radinović 098/186-3426 tel: 047/626-621
„Sv. Bartolomej i sv. Petar Apostol“ 24. kolovoza	SBO poligon „Eugen Kvaternik“ Slunj	Tel: 047/626-824 faks: 047/626-846		stn Jurica Hecimović jurica.hecimovic@gs.t-com.hr mob: 098/980-7134
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	Počasnno-zaštitna bojna Zagreb	tel: 01/4566-344 (367) faks: 01/4566-368	o. Zdravko Barić mob: 091/576-2764	stn Dolores Rečić-Vragović drecic@morh.hr mob: 091/5570-112
	HVU „Petar Zrinski“ Zagreb	tel: 01/3786-004 (272) faks: 01/3784-657	p. Zoran Vujičić mob: 098/337-162	prč Marijan Puljiž mob: 098/903-9305

„Sv. Gabrijel Arkandeo“ 29. rujna	93. zrakoplovna baza Zadar	tel: 023/358-209 (239) faks: 023/358-209	o. Ivo Topalović, dekan Split mob: 098/423-533	npr Vinka Rogić vinka.rogic@morh.hr mob: 098/532-045
„Sv. Ivan Krstitelj“ 24. lipnja	SzOjDL Požega	tel/faks: 034/245-117	vč. Željko Volarić mob: 098/340-798	stn Antun Mamić amandic@morh.hr mob: 091/786-1333
„Sv. Obitelj“ 28. prosinca	ZJP Velika Buna	tel/faks: 01/2025-802	vč. Slavko Rajčić slavko.rajcic@morh.hr mob: 098/1632-359	prč Gordana Slukan mob: 091/530-7819
„Sv. Nikola Tavelić“ 14. studenog	Središnjica EI Zagreb	tel/faks: 01/6631-422	vč. Željko Savić mob: 098/197-5987	npr Ranko Vrban mob: 098/969-6794
„Sv. Sebastijan“ 20. siječnja	Pješaka pukovnija vojarna „Dračić“ Đakovo	tel: 031/839-166 faks: 031/839-329	p. Drago Majić mob: 098/186-6901	
„Majka Božja Kamenitih vrata“ 31. svibnja	MUP PU zagrebačka Petrinjska 20 10 000 Zagreb	tel: 01/4563 295 (293) faks: 01/4563 699	vč. David Klarić dklariac@mup.hr mob: 099/245-9276 (spec. 85 855)	Mišo Josipović mob: 099/229-2432 (spec. 25 293) mjosipovic@mup.hr
„Sv. Mihovil Arkandeo“, područnica Split 29. rujna	MUP PU splitsko-dalmatinska 2. policijska postaja 21 000 Split	tel: 021/215-659 faks: 021/309-395	don Stjepan Lončar mob: 098/423-717	Luka Galčić tel. 021/309 307 (specijal 41 987) mob: 098/9591 333
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Policijska akademija Av. G. Suška 1 10 000 Zagreb	tel: 01/2391-490 (526) faks: 01/2391-496	fra Frano Musić mob: 099/2584-982	Luka Norac Kevo tel. 01/2391 526 (specijal 26 526) mob: 098/918-7427
„Sv. Vid“ 15. lipnja	MUP PU primorsko-goranska 1. Policijska postaja 51 000 Rijeka	tel: 051/430-495 faks: 051/430-687	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	Branko Mustapić mob: 091/731-7287
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Zagreb Sjedište i Ravnateljstvo Av. gr. Vukovara 33	tel: 01/6122-712 (715) faks: 01/3788-653	o. Stjepan Harijač, dekan mob: 098/473-185	Vinko Bakula tel: 01/3788 853 (specijal 88 853) mob: 098/208-304
„Sv. Mauro“ 21. studenoga	MUP PU istarska Trg Republike 1 52 100 Pula		don Ivan Borčić mob: 098/1935-705	
„Sv. Juraj“ 23. travnja	MUP PU varaždinska Ivana Milčeca 10 42 000 Varaždin	tel: 042/272-105	vč. Ivica Horvat mob: 098/763-822	
„Sv. Matej“ 21. rujna	MUP PU bjelovarsko-bilogorska Vlahe Paljetka bb 43 000 Bjelovar	fax: 043/886-955	vč. Damir Vrabc mob: 091/2376-470	
„Sv. Jeronim“ 30. rujna	MUP PU osječko-baranjska Trg Lavoslava Ružičke 1 31 000 Osijek	tel.: 031/237-553 faks: 031/237-267	p. Željko Rakošec mob: 099/7065-885	
„Sv. Luka evanđelist“ 18. listopada	MUP PU šibensko-kninska Velimira Škorpika 5 22 000 Šibenik		don Darko Poljak mob: 091/4446-432	
„Sveti Filip i Jakov, apostoli“ 3. svibnja	MUP PU zadarska Andrije Hebranga bb 23 000 Zadar			
„Sveti Marko Križevčanin“ 7. rujna	MUP PU koprvničko-križevačka Trg Eugena Kumičića 18 48 000 Koprivnica		vč. Ozren Bizek mob: 098/551-421	
„Sveti Hrvatski mučenici“ 9. rujna	MUP PU licko-senjska Ulica Hrvatskog sokola 2 53 000 Gospić	tel/faks: 053/572-380	vč. Ivan Blaževac mob: 098/9084-983	